

EDGAR RICE BURROUGHS

en de Schat van Opar

EERSTE HOOFDSTUK

Indien luitenant Albert Werper, enkelen tijd vóór deze geschiedenis aanvangt, aan de militaire degradatie was ontsnapt, dan was dit te danken aan den naam dien hij droeg en dien hij nochtans onteerd had. Eerst had hij nederig de militaire overheden bedankt die hem in ongenade naar een verloren post in een uithoek van Afrika hadden gestuurd, in plaats van hem voor den krijgsraad te dagen zooals hij verdiend had. Doch na een verblijf van zes maanden aan den evenaar deden de eenzaamheid, de koorts en de verveling hun werk en de jonge man werd stilaan van meening dat men hem te streng gestraft had. Door al maar te piekeren over zijn ongelukken, kwam luitenant Werper tot het besluit dat hij het slachtoffer was van een ongerechtigheid en al dadelijk groeide in hem een haat tegen degenen die hem naar deze vreeselijke streek hadden gezonden — dat wil zeggen tegen degenen die hem, in hun lankmoedigheid, de schande van de degradatie hadden bespaard.

Hij betreurde het zorgelooze garnizoenleven van de hoofdstad zonder daarbij te willen bedenken dat hij alleen de bewerker van zijn ongeluk was. De dagen vergleden langzaam, hopeloos, en langzamerhand werd Werper zoodanig door zijn dwangvoorstelling beheerscht dat hij gansch den wrok die in hem giste deed neerkomen op het hoofd van zijn hiërarchische oversten van de kolonie, verre vertegenwoordigers van het centraal gezag dat hem tot de ballingschap veroordeeld had.

Een bijzonderen haat koesterde hij tegen den kapitein, zijn onmiddellijken overste, een zwijgzamen, koelen en vrij ruwen man die door de negersoldaten van den post gevreesd en ontzien werd.

Tijdens de drukkend-warme avonden bleven Werper en de kapitein uren lang in rieten zetels naast elkaar zitten zonder een woord te wisselen. Werper voelde het zwijgend misprijzen dat de kapitein hem toedroeg en, half gek gemaakt door zijn haat die door het verzengend klimaat nog werd aangehitst, had hij er zich zelf van overtuigd dat deze hem rechtstreeks beleedigde iederen keer dat hij hem het woord toestuurde voor aangelegenheden die overigens alleen den dienst aangingen.

Dien avond had de woede die het bloed van Werper verschroeide haar kookpunt bereikt. In de schaduw meende hij een uitdrukking van misprijzenden spot te zien glijden over het gelaat van den kapitein die rustig zat te rooken. Zijn zetel achteruit trappend, veerde hij plots recht met vlammenden blik en den revolver in de vuist.

— Het is de laatste maal dat u mij beleedigt! schreeuwde hij, volkomen bezeten door zijn razernij. U gaat alle vernederingen betalen die u mij hebt doen ondergaan!

Verrast had de kapitein zich naar zijn ondergeschikte toegekeerd. Hij kende de verschrikkelijke uitwerking van de tropenkoorts en dacht dat de luitenant door een crisis van moeraskoorts werd aangeprepen. Zonder het gevaar te vermoeden dat hij liep, ging hij naar Werper toe en legde hem de hand op den schouder. Hij opende den mond om enkele woorden te spreken die den woesteling tot bedaren zouden brengen, doch Werper legde dit gebaar uit als een bedreiging en haalde den trekker van zijn revolver over. Zoohaast zijn misdaad voltrokken was, kreeg de ongelukkige het verstand terug. Eerst stond hij enkele oogenblikken als verpletterd door het gruwelijke van zijn daad, doch de losbranding had de aandacht getrokken van de soldaten van den post en hij hoorde de negers elkaar keelklanken toeschreeuwen terwijl zij in zijn richting kwamen aangesneld.

Men ging zich van hem meester maken en, als hij niet ter plaats werd terechtgesteld, zou hij voor de militaire rechtbanken worden gebracht, die deze maal geen enkele verzachtende omstandigheid zouden kunnen invoeren... Werper hield te veel van het leven dan dat hij had kunnen besluiten zijn misdaad uit te boeten. Ongetwijfeld had hij nimmer een sterkeren levensdrang gevoeld dan juist op dit oogenblik waarop hij het recht op het leven verbeurd had. De soldaten naderden... Verward keek Werper om zich heen en zocht naar een verklaring die hem in staat van wettige zelfverdediging zou gesteld hebben, maar hij begreep dat hij niemand om den tuin zou kunnen leiden.

Toen vergat hij al de rest om zijn straf te ontkomen. Hij zette het op een loopen, zijn revolver in de hand en in 't wilde weg schietend op de gestalten die hij op zijn weg ontwaarde. Het volgende oogenblik had hij de omheining van het kamp overschreden en was hij in de diepte van de jungle verdwenen.

Gansch den nacht zwierf hij in het onontwarbare kluwen van den tropischen plantengroei rond. Soms deed het gebrul van de wilde dieren hem sidderen, doch weldra zette hij zijn weg voort, daar hij meer vrees koesterde voor de gerechtsdienaars die hem waarschijnlijk op de hielen zaten dan voor de verscheurende dieren van het woud.

De dag kwam aan de lucht en nog altijd stapte de man verder. Radeloos van angst bij de gedachte dat men hem gevangen zou nemen, voelde hij noch de vermoeienis noch den honger. De eenige gedachte die hem bezielde was aan de rechtbank te ontsnappen en hij durfde geen kostbaren tijd verliezen om te rusten of te eten. Verwilderd, met bloedende voeten, vervolgde hij nog gansch den nacht zijn weg en hield slechts stil toen hij uitgeput en volslagen krachteloos, op den grond in zwijm viel.

In dezen toestand was het dat Achmet Zek, de Arabische vrijbuiters, hem enkele uren later aantrof. De mannen van Achmet's gevolg meenden het levenlooze lichaam van den blanke zonder omhaal met een lanssteek te doorboren, doch Achmet was wijs en bezonnen. Hij bedwong dus het ongeduld van zijn mannen, daar hij van oordeel was dat het nog steeds tijd genoeg was om tot dit uiterste over te gaan als hij den vreemdeling zou ondervraagd hebben.

Hij deed luitenant Werper dus naar zijn eigen tent overbrengen, waar knechten hem de slapen bevochtigden en hem een weinig wijn deden opdrieken. Dank zij hun zorgen opende de jonge man de oogen en bekeek met verbazing de getaande gezichten die over hem gebogen stonden. Achmet begreep dat zijn gevangene volkomen bij kennis was en gaf zijn slaven teeken om zich te verwijderen.

— Mijn naam is Achmet Zek, sprak de Arabier. Wie ben jij, vreemde officier, en wat doe jij op mijn grondgebied? Waar zijn jouw soldaten!

Achmet Zek! Bij het hooren van dien naam viel Werper bijna opnieuw in bezwijming. Hij zat in de klauwen van den beruchtsten bandiet uit de streek, den doodsvijand van alle Europeanen. Jarenlang reeds werd Achmet opgejaagd en vervolgd, doch altijd was hij met zijn mannen ontsnapt aan alle

strafexpedities die tegen hem werden uitgezonden.

Werper wist dat hij van zulk een man geen greintje medelijden kon verwachten maar hij klampte zich aan een enkele hoop vast: Achmet haatte de blanken, inderdaad, maar was hij zelf niet een buiten de wet gestelde, een vogelvrij verklaarde, een gezworen vijand voortaan van een beschaving die hem onverbiddelijk zou veroordeelen als hij terug in haar handen viel? Hij besloot alles op het spel te zetten.

Ik heb dikwijls jouw naam hooren uitspreken, Achmet, zei hij, en jij waart het dien ik opzocht. De mannen van mijn ras zijn nu mijn vijanden, ik haat ze! Op dit oogenblik zitten hun soldaten mij op de hielen om mij te doodden. Ik ben je komen vinden, omdat ik wist dat jij mij zou beschermen, vermits jij hen ook haat. In ruil stel ik mij in jouw dienst. Ik ben een soldaat, ik ben een goed schutter en jouw vijanden zijn de mijne!

Stilzwijgend nam Achmet den Europeaan op en gebruikte al zijn scherpzinnigheid om te raden of zijn zegsman rechtzinnig was, dan wel of het hier om een list ging. Indien hij echter de waarheid sprak, verdiende zijn voorstel in overweging te worden genomen, want een goed soldaat is nimmer te versmaden, des te meer daar de onbekende een officier was en hij Achmet kostbare inlichtingen over de troepenbewegingen zou kunnen verstrekken.

De Arabier grijsde en het hart van Werper sprong op in zijn borst. De verrader dacht dat zijn laatste uur geslagen was. Hij wist nog niet dat Achmet hem geen beminnelijker glimlach kon toesturen dan hij daareven gedaan had.

Goed dan, zei de Arabier! Maar als je gelogen hebt, dood ik je als een hond.

En wat verlangt gij als vergoeding voor jouw diensten?

— Eerst en vooral mijn veiligheid, antwoordde Werper. Later, als je meent dat ik meer waard ben, zullen wij een schikking naar jouw goeddunken treffen.

De koop werd gesloten en zoo gebeurde het dat de trouwelooze luitenant, Albert Werper, een der bendeleden werd van Achmet Zek, den slavenhandelaar en woestijnschuimer.

Gedurende verscheidene maanden nam Werper deel aan de expedities en wist hij zich te onderscheiden. Hij vocht verwoed, plunderde methodisch en schonk geen lijfsbehoud. Achmet Zek ging zijn nieuweling oplettend na met een steeds stijgende voldoening die zich uitte in een groeiend vertrouwen.

Dit vertrouwen ging zelfs zoo ver dat de Arabier den ex-luitenant deelgenoot maakte van een geheim plan dat hij sinds lang koesterde, doch waarvoor hij de gelegenheid nog niet gevonden had om het uit te voeren. Nu echter rekende hij op de hulp van den Europeaan om het tot een goed einde te brengen. Hij maakte zich dus gereed om Werper te polsen.

— Heb jij ooit hooren spreken van een zekeren Tarzan? vroeg hij hem.

— Ja, dien naam ken ik,

antwoordde Werper verrast, maar ik heb nooit den man gezien die hem draagt.

— Zonder hem zouden wij in alle veiligheid en met groote winsten onze « handelsverrichtingen » kunnen uitvoeren, zei de Arabier met opgekropte woede. Jaren lang heeft hij ons bevochten, ons vervolgd, mij en de andere slavenhandelaars, de inboorlingen tegen ons gewapend en onze mannen uiteengedreven. Hij bezit een aanzienlijk fortuin. Als wij een middel konden vinden om hem te verplichten ons een groot aantal goudstukken uit te keeren, zouden wij niet alleen ruimschoots gewroken zijn, maar wij zouden bovendien vergoed zijn voor al de verliezen die onzen handel door zijn schuld geleden heeft.

Werper trok een rookwolk uit zijn sigaret.

— Heb jij het middel gevonden om hem die som te doen betalen? vroeg hij.

— Hij heeft een vrouw die, naar men zegt, zeer mooi is... Wij zouden ze kunnen ontvoeren en als het te gevaarlijk is ons tot Tarzan te wenden om een losgeld te bedingen, zouden wij deze blanke slavin nog altijd tegen een goeden prijs kunnen verkoopen!

Werper schudde het hoofd en verzonk in gedachten terwijl Achmet hem met begeerige blikken aankeek. Al wat in de ziel van Werper nog niet geheel verdorven was, kwam in opstand bij de gedachte een blanke vrouw als slavin te verkoopen. Hij richtte het hoofd op en ontmoette het wantrouwend oog van Achmet.

Alles wel beschouwd, waartoe zou zijn weigering dienen?

Zijn bestaan hing af van dezen halven barbaar die het leven van iemand die hem ontrouw was niet veel hoger schatte dan dit van een hond...

Wat ging hem het lot van deze vrouw aan? Het was een Europeesche; zij behoorde dus tot die wereld welke hij had afgezworen. Bovendien, als hij weigerde Achmet te helpen, zou de Arabier hem dooden en zou hij even goed zijn plan uitvoeren.

— Je aarzelt? mompelde Achmet zacht.

— Ik woog eenvoudig onze kansen op succes af, antwoordde Werper, en ik dacht aan mijn belooning. Als Europeaan kan ik mij gemakkelijk bij Tarzan en aan zijn tafel doen aannemen. Het risico is groot en niemand van jouw mannen dan ik kan doen wat ik doen kan. Ik zal dus goed moeten betaald worden, Achmet Zek!

Een glimlach van voldoening speelde op de lippen van den vrijbouter.

— Goed, goed, Werper, zei hij, op den schouder van den luitenant kloppend. Je zult tevreden zijn, ik geloof het je! En laten Wij nu even een plan ontwerpen!

Op den zijden divan van de weelderige tent van Achmet Zek spraken de beide mannen langen tijd met gedempte stem, terwijl zij pepermuntthee slurpten. Den volgenden dag haalde Werper zijn uniform uit de bergplaats waar hij het verstopt had. Hij tornde de epauletten en alle onderscheidingsteekens los, zoodat het kostuum kon doorgaan voor een sportpak van militaire snit. Vervolgens schoor hij zich, koos zich een geweer uit en duidde enkele dragers aan, bestemd om de safari te vormen van een ontdekkingsreiziger, de rol die hij zich had toebedacht.

Bij het krieken van den dag verliet Werper aan het hoofd van zijn troepje, het kamp.

TWEEDE HOOFDSTUK OP WEG NAAR OPAR

Twee weken later, toen John Clayton, lord Greystoke, van een inspectiereis door zijn uitgestrekte Afrikaansche domeinen terugkeerde, bemerkte hij in de verte een kleinen stoet die langzaam de vlakte overstak die zich tusschen zijn bungalow en het woud uitstreckte.

Hij hield zijn paard bij den teugel tegen en bekeek langen tijd de safari. Zijn levendige oogen hadden vlug gezien dat aan het hoofd van de groep een man ging in Europeesche klederdracht. Hij dacht dat een blanke, in deze wildernis, gaarne van zijn gastvrijheid zou gebruik maken, gaf zijn paard de sporen en galoppeerde de aankomenden tegemoet.

Een uur later beklom hij het bordes van zijn woning, gevolgd door den heer Jules Frécoult, dien hij onmiddellijk aan lady Greystoke voorstelde.

— Ik was volkomen verdwaald toen lord Greystoke mij als een afgezant uit den hemel verschenen is, verklaarde de heer Frécoult glimlachend. Mijn dragers hebben zich nooit in deze streek gewaagd en de gidsen die ik gehoord had, zijn twee nachten geleden weggelopen. Ik kan niet zeggen hoe dankbaar ik u ben om uw tusschenkomst, want ik weet werkelijk niet wat er zonder u met mij zou gebeurd zijn.

Er werd besloten dat Frécoult en zijn mannen bij de Greystoke's zouden blijven zoo lang het hun liefste of ten minste tot de meester van het huis gidsen gevonden had die hen naar en minder afgelegen streek zouden leiden.

In zijn vermomming van ontdekkingsreiziger en jager gelukte het Werper, want hij was het, volkomen het vertrouwen te verschalken van zijn gastheeren die zich tegenover hem uiterst beminnelijk en voorkomend gedroegen. Doch hoe langer hij bleef, hoe meer hij het plan dat hij had opgevat bestudeerde en hoe moeilijker de taak die hij zich had voorgesteld hem voorkwam. Lady Greystoke verwijderde zich nooit van haar woning en de rotsvaste trouw der wilde Waziris, die het toegewijde gevolg van den meester uitmaakten, liet hem geen hoop hen om te koopen. Na verloop van een week was Werper geen stap verder dan op den dag van zijn aankomst en reeds vroeg hij zich angstig af hoe hij aan de woede van Achmet zou ontsnappen als deze zijn mislukking zou vernemen, toen een onverwachte gebeurtenis hem van de volledige ontmoediging naar de stoutmoedigste

verwachtingen deed overgaan.

Dien morgen had een bode de wekelijksche post gebracht en lord Greystoke had zich gansch den dag in zijn bibliotheek opgesloten. Hij had zich nauwelijks bij de maaltijden vertoond, waar hij bezorgd en verstrooid scheen en 's avonds had lady Greystoke zich bij Frécoult verontschuldigd en zich onverwijld bij haar man in hun vertrekken teruggetrokken.

Zonder gewetensbezwaar naderde hij verstrooid het venster en trachtte het onderwerp van het gesprek te begrijpen.

Reeds bij de eerste woorden die hij opving, hield hij zijn adem in om beter te hooren, zoo belangrijk was het onderhoud.

Het was lady Greystoke die sprak:

— Ik heb altijd getwijfeld aan de financieele stevigheid van die maatschappij, sprak zij, maar ik kan niet gelooven dat zij in zulke omstandigheden failliet gegaan is, ten ware zij op een bedriegelijke manier beheerd werd.

— Dit veronderstel ik dan ook, antwoordde lord Greystoke, doch wat er ook van zij, ons fortuin is verdwenen. Er blijft mij niets anders te doen dan naar de puinen van de doode stad Opar terug te keeren om daar een nieuwe lading goud te gaan halen.

— O, John! beefde de stem van lady Greystoke, is er werkelijk geen ander middel? Ik zal nooit kunnen verdragen dat u naar die afschuwelijke stad terugkeert. Ik zou liever in gebrek leven dan u opnieuw de vreeselijke gevaren te zien trotseeren die u te Opar beloeren.

— Komaan, vrees niets, lieve vriendin, ik ben toch groot genoeg om op mijn veiligheid te waken en zelfs als dit niet zoo was, kunt u rekenen op mijn trouwe Waziris die mij vergezellen...

— Zij zijn nochtans reeds eenmaal Opar ontvlucht en hebben u aan uw lot overgelaten! mompelde lady Greystoke droevig.

— 't Is waar, maar juist omdat zij dien keer aldus hebben gehandeld, zullen zij niet meer herbeginnen. Zij zijn beschaamd geweest om hun voorbijgaande tekortkoming en hebben er mij een rechtzinnig spijt om betoond.

— Toch zou ik een ander middel verkiezen! zuchtte de jonge vrouw.

— Er is geen ander om ons fortuin terug te vinden. Ten minste geen dat zoo eenvoudig is dan enkele staven goud aan den onberekenbaren schat van Opar te ontrukken.

Men hoorde een snik en lord Greystoke ging met zachtere stem verder:

— Ik zal zeer voorzichtig zijn, Jane, ik beloof het u. Er bestaat

geen enkele kans dat de bewoners van Opar mijn aanwezigheid vermoeden in de onderaardsche holen waarvan zij de onschatbare rijkdommen niet vermoeden die zoo dicht bij hen sluimeren.

Ditmaal was het pleit gewonnen; lady Greystoke begreep ongetwijfeld dat de beslissing van haar man onherroepelijk was, want zij opperde geen bezwaren meer.

Werper bleef nog een oogenblik op de loer en keerde daarna, sluipend naar de veranda terug. Daar begon hij, al rookend, na te denken over het beste middel om de opzienbarende inlichtingen, te benutten.

's Anderen daags, bij het ontbijt, gaf Werper zijn voornemen te kennen eerlang te vertrekken en vroeg hij lord Greystoke de toelating om op diens grondgebied jacht te maken op groot wild, welke toestemming hem dadelijk welwillend werd verleend.

De zoogenaamde ontdekkingsreiziger gebruikte twee dagen om zijn voorbereidselen te eindigen en de laatste hand aan zijn plannen te leggen. Eindelijk nam hij afscheid van zijn gastheeren en vertrok met zijn gevolg; hij was bovendien vergezeld door een Waziri-gids dien lord Greystoke hem bezorgd had. Het troepje had nog slechts een betrekkelijk korten weg afgelegd, toen Werper een ongesteldheid voorwendde en zijn inzicht te kennen gaf zijn weg slechts voort te zetten als hij zich volkomen hersteld zou voelen. Hij zond den Waziri-gids met geschenken terug en zei hem dat hij hem zou doen opzoeken zoohaast hij in staat zou zijn opnieuw te vertrekken.

Zoodra de krijger vertrokken was, liet de gewezen officier een van Achmet's vertrouwensmannen roepen die hem vergezelden en zond hem uit om het vertrek van lord Greystoke te bespieden, ten einde de richting te kennen die de Engelschman en zijn gevolg zouden inslaan.

Den volgenden dag was de verspieder terug en vertelde hem dat Greystoke met vijftig krijgers het domein in zuidwestelijke richting verlaten had.

Toen schreef Werper een langen brief aan Achmet Zek en overhandigde hem aan den neger:

— Kies den besten hardlooper onder onze mannen uit en beveel hem deze brief onverwijld naar Achmet Zek te dragen, zei hij hem. Wat jou betreft, jij zult in 't kamp blijven en mijn orders of deze van Achmet afwachten. Als men vanwege lady Greystoke naar mijn gezondheidstoestand komt vragen, antwoord dan dat ik nog altijd ziek ben, dat ik in mijn tent opgesloten ben en dat ik niemand wil zien. En ten slotte, duid zes dragers en zes krijgers

aan onder de moedigsten van de safari. Ik zal aan hun hoofd vertrekken op het spoor van den Engelschman om de plaats van zijn schat te ontdekken.

Intusschen spoedde de man tegen wien Werper zulk een misdadig komplot had beraamd, met snelle

dagreizen voort naar de stad Opar. Hij had niet meer het voorkomen van den eleganten en hoffelijken gentleman dien Werper gekend had. Met genoeg had hij de kleedingstukken afgelegd die zijn «livrei van beschaafd man» uitmaakten, zooals hij gewoonlijk al lachend zei en had opnieuw het wilde uitzicht gekregen van Tarzan, zoon van de Jungle, koning der wildernis, wilder dan de wildste van zijn zwarte krijgers.

Het was enkel uit genegenheid voor de bekoorlijke jonge vrouw die hij gehuwd had, dat deze zoon van de vrije natuur, die gansch zijn prille jeugd had doorgebracht met het ongedwongen bestaan van de dieren uit het woud te deelen, er in berust had de gebruiken van de Europeeërs aan te nemen. Hij was overgelukkig als hij een gelegenheid kreeg om zijn leven van vroeger te hernemen en dan deed hij vol genot zijn naakte borst opzwellen en vulde zijn longen met de lucht der vrijheid.

DERDE HOOFDSTUK DE ROEP VAN DE WILDERNIS

Onbewust van het feit dat Werper met zijn mannen zijn spoor volgde, hoewel dan op eerbiedigen afstand, en verre van te vermoeden dat de vrijbouter Achmet Zek aan het hoofd van zijn bende oprukte in de richting van den bungalow waar zijn teergeliefde vrouw vrijwel in volledige afzondering leefde, draaide Tarzan zich dien nacht ongeduldig om en om in de hangmat die zijn trouwe Waziris binnen in het geïmproviseerde kamp voor hem gespannen hadden.

In de diepte van het woud hoorde hij den loop der wilde dieren die hun prooi vervolgden en een onbedwingbaar verlangen rees in hem op om nog eens volop het avontuurlijke leven van vroeger te leiden.

Tarzan weerstond niet langer aan den drang die hem beheerschte en zonder zich te verwaardigen over de doornhaag te springen die het kamp voor de gevaren van de wildernis beveiligde, slingerde hij zich zonder moeite in de takken van een boom waaraan zijn hangmat bevestigd was en verwijderde zich geruischloos langs den luchtweg die zijn zoogbroeders, de groote menschen uit de equatoriale wouden, hem destijds hadden leeren kennen.

Plotseling bleef hij rechtop staan op een lagen tak en ademde de lucht in een bepaalde richting in. Zijn fijne reuk had hem gewaarschuwd dat een prooi hem naderde en onmiddellijk ontwaakte de jachtlust in zijn gemoed.

Hij moest niet lang wachten eer hij Bara, het damhert, zag verschijnen dat schuw in het maanlicht, aan den zoom van de open boschruimte nader kwam. Geluidloos, in de rechterhand zijn lang jachtmes omknellend, sloop de zoon der wildernis op zijn aanstaand slachtoffer toe; hij sprong van tak naar tak en liet zich dan opeens met zijn volle gewicht op het beest neervallen.

Met één enkelen stoot van zijn onfeilbaar mes doorboorde Tarzan het hart van het dier; toch toen hij zich oprichtte om aan alle echo's zijn luiden triomfkreet toe te schreeuwen, die aankondigde dat hij over zijn prooi had gezegevierd, voerde de wind hem een boodschap aan die hem aanzette onbeweeglijk en stil te blijven.

Met zijn scherpen blik doorpeilde hij de duistere diepten van het kreupelhout en weldra golfde het gras aan het andere uiteinde van de open boschruimte bij de nadering van Numa, den leeuw,

die zijn trotsche verschijning deed.

De groene en phosphoresceerende oogen van het roofdier richtten zich een oogenblik op Tarzan en bleven dan begeerig rusten op de prachtige prooi die op den grond lag. Numa was dien nacht uitgehongerd en sedert verscheidene dagen was nog geen enkel stuk wild onder zijn vreeselijke klauwen gevallen.

Door de lippen van Tarzan ontsnapte een dreigend en waarschuwend gebrom. Numa antwoordde met een woedend gebrul maar hij verroerde zich niet en stelde zich tevreden zijn flanken met zijn staart te geeselen als een woedende kat.

Toen sneed Tarzan zich rustig een groot stuk uit het nog warme vleesch en begon het te verslinden, terwijl hij spottende blikken wierp naar het wilde dier wiens woede steeds aangroeide.

Het monster bleef echter versteld staan. Het wezen dat vóór hem stond had het uiterlijk van een mensch maar het gebrom deed den leeuw denken aan den kreet van geduchte tegenstanders waarmee hij het vroeger aan den stok had gehad: de groote orangs van het woud. De geur van het versche vleesch en het gezicht van het feestmaal maakten het roofdier geheel radeloos. Hij ging op den grond liggen, gereed om te springen en zijn machtige spieren gingen zich juist ontspannen toen Tarzan het lijk van het damhert greep, het op zijn schouders wierp en in het gebladerte verdween.

De terugtocht van den zoon der wildernis was niet door de vrees ingegeven. Hij voelde dien nacht eenvoudig geen lust om te vechten. Daarentegen lachte hij in zijn vuist om de ontgoocheling die de leeuw daareven had opgelopen! Machteloos brulde het wilde dier uit al zijn kracht onder den boom waarin Tarzan verdwenen was.

Plotseling hield het schrikwekkend geluid op. Benieuwd zag Tarzan de kronkelende schaduw van het roofdier geluidloos wegkruipen en zich in de tegenovergestelde richting verwijderen.

Deze zonderlinge doenwijze van den koning der dieren was voorzeker gewettigd door een reden die vooralsnog aan Tarzan ontsnapte. Welke oorzaak was het die Numa's aandacht had afgeleid en hem deze behoedzame houding deed aannemen?

De wind draaide lichtjes en het briesje bracht de oplossing van het mysterie, daar het naar de neusgaten van Tarzan den karakteristieken geur aanvoerde die op een menschenlijke aanwezigheid wees.

Tarzan liet het karkas van het damhert in den boom achter, met het inzicht het later te gaan halen en begon dan den leeuw te volgen die nog steeds omzichtig voortstapte.

Gelijktijdig ontwaarden zij beiden de prooi die Numa geroken had. Dank zij zijn onfeilbaren reukzin had Tarzan reeds geraden dat het om een neger en een ouden man ging. En werkelijk, hij zag nu de gebogen gestalte aankomen van een bejaarden man, afschuwelijk getatoueed en zonderling gekleed in een hyenahuid waarvan den gemummificeerden kop hem als hoofddeksel diende.

Tarzan herkende een zwarten toovenaar en besloot eerst niet tusschenbeiden te komen in den ongelijken strijd die den leeuw tegenover den fetischpriester zou stellen, want hij koesterde niet de geringste sympathie voor de tovenaars. Doch op het oogenblik toen Numa zich gereedmaakte om aan te vallen, herinnerde Tarzan zich met wrok hoe het roofdier hem in zijn wilden maaltijd gestoord had; hij veranderde van meening en besloot handelend op te treden.

De toovenaar bemerkte het gevaar niet tot op het oogenblik waarop een tak kraakte onder het gewicht van Numa die nog slechts twintig meter van zijn prooi verwijderd was. Hij beefde over geheel het lichaam als hij de geduchte gestalte van het roofdier zag en verstijfd van angst, maakte hij zelfs geen gebaar van verdediging toen de leeuw zich met één sprong op hem wierp en hem de klauwen in de borst plantte. Op hetzelfde oogenblik sprong de zoon van de wildernis op zijn beurt op Numa, omknelde het dier tusschen zijn machtige ledematen en plofte zijn dolk in het hart van het monster.

Ontzet had de toovenaar de oogen gesloten, overtuigd dat zijn laatste uur gekomen was, welke ook de uitslag van dezen buitengewonen strijd mocht zijn, en terwijl hij met zijn van angst grauwe lippen bezweringen mompelde.

Onmiddellijk had hij den god bemerkt die den leeuw had neergeveld. Deze vreemde blanke man was voorzeker niemand anders dan Simba, de vreeselijke god der wouden.

Een panische schrik beving de bijgeloovige ziel van den grijsaard die op de vlucht zou geslagen zijn als zijn beenen hem niet iederen dienst hadden geweigerd en zijn wonde hem niet gruwelijk had doen lijden.

Hij hervatte evenwel een weinig moed, opende de oogleden en zag den leeuw die op zijn flank uitgestrekt lag en overvloedig uit een diepe wonde bloedde.

Het was dus niet de almachtige god Simba die zijn vijand had neergeveld! Moest hij dan gelooven dat degene die hem van zulk een ijselijk gevaar verlost had slechts een mensch was?

Terwijl de toovenaar, ontzet daarover nadacht, zag hij den overwinnaar een voet op het levenlooze lichaam van den leeuw zetten en een gruwelijk triomfgehuil uitstooten dat hem het bloed in de aderen deed verstijven.

VIERDE HOOFDSTUK EEN NOODLOTTIGE VOORSPELLING

Toen voelde de grijsaard dat zijn laatste krachten hem begaven en met een doffen zucht liet hij zich op den grond neervallen. Tarzan wendde zijn blikken naar hem toe. Hij had den leeuw niet gedood om den ongelukkige te redden maar alleen om zich te wreken; doch bij het zien van het ellendige wrak dat daar op den grond lag, werd zijn wild hart van medelijden vervuld. Hij naderde den man, onderzocht zijn wonden en stelpde het bloed dat er uit vloeide.

— Wien ben je? vroeg de toovenaar met bevende stem.

— Ik ben Tarzan, de zoon van de wildernis! antwoordde de aangesprokene met zooveel trots als hij in een salon te Londen zou gezegd hebben: «Ik ben John Clayton, lord Greystoke.»

De toovenaar bewoog krampachtig de lippen en sloot de oogen. Toen hij ze weer opende, lag in zijn blik de onderwerping te lezen aan het vreeselijk lot dat hem wachtte.

— Waarom doe je mij zoo wreed wachten in plaats van mij onmiddellijk te dooden? mompelde hij.

— Je dooden? herhaalde Tarzan verwonderd. Waarom zou ik je dooden? Je hebt geen kwaad gedaan en bovendien lig je reeds op sterven. De klauwen van Numa kennen geen mededoogen.

— Zal je mij niet afmaken?

In den toon van den grijsaard lag een mengsel van verrassing en ongelooft.

— Integendeel, als het in mijn macht lag zou ik je redden, antwoordde Tarzan vrijmoedig. Jammer genoeg is het onmogelijk, je wonden zijn doodelijk. Waarom dacht je dat ik je zou dooden?

De oude man zweeg een oogenblik; daarna verzamelde hij al zijn moed en antwoordde:

— Eertijds, o Tarzan, heb ik van jou hooren spreken in de wildernis. Ik wist dat jij de geduchtste vijand waart van verschillende onzer stammen waarvan jij de menschenoffers belette...Nu ik sterven ga, antwoord op mijn vraag: ben jij een mensch, een god of een duivel?

Tarzan begon te lachen.

— Ik ben maar een mensch! antwoordde hij.

De grijsaard schudde het hoofd, ving een weinig van zijn bloed in de handholte op en beschouwde lang en aandachtig zijn roode handpalm.

— Jij hebt mij aan de tanden van Numa ontrukkt, zei hij, en

vooraleer ik sterf wil ik je op mijn manier mijn dankbaarheid betoonen. Ik ben een groot toovenaar en de toekomst onthult mij soms haar geheimen! Luister, blanke man! Ik zie vreeselijke bedreigingen om jou heen! Zij staan geschreven in mijn eigen bloed waaraan ik vraag om mij je lot te voorspellen!...

Hij snakte naar adem en ging dan met doffe stem verder:

— Een grootere macht dan de jouwe zal je weldra verpletteren, blanke man, en je zal niets anders meer zijn dan een dier onder de dieren! Ga weer achteruit, keer op je stappen terug eer het te laat is! Het gevaar staat vóór jou en het gevaar staat ook achter jou, maar het grootste gevaar is hij die je opwacht als je je weg voortzet... Luister naar mij, blanke man... Ik zie... Ha! ik zie...

De stem begaf den toovenaar; hij bood nog een zwakken tegenstand en liet toen het hoofd bewusteloos achterover vallen.

De nacht was reeds ver gevorderd toen de zoon van de wildernis weer het kamp bereikte en zijn plaats in zijn hangmat weer innam. Niemand had hem zien vertrekken of terugkomen.

Hij vroeg zich bezorgd af wat de toovenaar had willen zeggen en de sombere voorspelling vervolgde hem tot in zijn slaap. Hij aarzelde echter geen oogenblik om zijn weg voort te zetten, in weerwil van de akelige waarschuwing. Helaas! Had hij het lot gekend dat de vrouw te wachten stond die hij het meest ter wereld liefhad, hij zou zonder dralen aan de schatten van Opar verzaakt hebben om haar ter hulp te snellen!

Tarzan en zijn gevolg waren vlak bij de zwijgende vestingen van de doode stad gekomen. Op eenigen afstand wachtte Werper, als een jakhals met glimmende oogen, het oogenblik af waarop hij de hand zou kunnen leggen op den begeerden schat.

De zoon van de wildernis had besloten zich den volgenden nacht te wagen in de onderaardsche gangen waarin de tallooze staven goud sedert eeuwen begraven lagen. Werper, die begreep dat het uur gekomen was, was alleen tot in de onmiddellijke nabijheid van Tarzans kamp genaderd. Toen de schemering inviel, zag hij dat deze zich alleen verwijderde.

Geruischloos volgde hij hem in den doolhof der bergrotsen en bleef slechts staan toen hij hem zag verdwijnen in een diepe tunnel die onder den grond verzwond. Daar aarzelde Werper een oogenblik, terwijl hij zich afvroeg of hij niet beter zou doen ook deze enge gang binnen te gaan. De moed ontbrak hem echter en hij besloot buiten, verborgen achter een rotsblok, den terugkeer van Tarzan af te wachten.

Geen enkel geluid verstoorde de doodsche stilte van deze

schuilplaats en aan zekere teekens kon Tarzan zich verzekeren dat, sedert zijn laatste bezoek, niemand in deze zaal was binnengetreten.

Voldaan keerde Tarzan op zijn stappen terug en verliet de tunnel. Hij keerde zich naar het kamp toe en stiet tot driemaal toe het schrikwekkende gebrul van Numa uit en leende het oor. Verzwakt door den afstand, bereikte hem eindelijk het antwoord dat hij verwachtte: dit van Basuli, den aanvoerder van zijn Wazirikrijgers.

Nu hij er zeker van was dat zijn mannen over enkele uren bij hem zouden zijn om de zware staven te dragen, keerde Tarzan in de diepten van de tunnel terug zonder te bemerken dat een schaduw hem gezwind op den voet volgde.

Tarzan had berekend dat er ongeveer vijf uren zouden verlopen vooraleer Basuli en zijn mannen zich bij hem zouden voegen. Tijdens deze vijf uren legde hij zes maal den afstand af van de lange tunnel tot aan de opening, en iederen keer droeg hij een lading staven die twee mannen van gewone kracht zou verpletterd hebben.

Toen de vijftig krijgers aankwamen lag er aan den ingang van de tunnel een hoop van honderd geweldige gouden staven, gereed om door de mannen meegenomen te worden.

Terwijl Basuli zijn bevelen gaf, ging Tarzan voor de laatste maal naar de schatkamer terug, om zich bij het weifelende licht van een fakkel te verzekeren dat alles in orde was.

Achter hem wachtte de spion met ongeduld zijn vertrek af. Werper kende nu het geheim van Opar en de koorts overviel hem bij de gedachte aan de rijkdommen die hij zich zou kunnen toeëigenen zoohaast Tarzan zich zou verwijderd hebben. In de schaduw omklemden zijn begeerige vingers reeds één der gouden staven die op den grond opeengestapeld lagen.

Tarzan was tevreden over zijn inspectie en maakte aanstalten om naar den ingang van de tunnel terug te keeren. Hij dacht reeds aan het genoeglijke uur van zijn thuiskomst in den bungalow, die onder de bloemen verscholen lag en beantwoordde in gedachten den glimlach waarmede zijn vrouw hem zou verwelkomen.

Op dit oogenblik lag de voorzegging van den ouden zwarten tovenaars diep in zijn geest bedolven...

Toen was het dat de droomen en de verwachtingen van de twee mannen, die zich in de onderaardsche gang bevonden, in enkele seconden vernietigd werden!

In den kleinzieligen angst die hem plotseling vervulde, vergat de eene de begeerigheid die een oogenblik te voren zijn handen deed beven, terwijl de andere, aan het hoofd getroffen door een rotsblok, onder den vreeselijken schok tot zelfs de herinnering van zijn eigen naam verloor!

VIJFDE HOOFDSTUK OP HET ALTAAR VAN DEN VLAMMENDEN GOD

De ramp had zich voorgedaan op het oogenblik dat Tarzan zich gereedmaakte om te vertrekken. Het vorige oogenblik was alles rustig en stil en twee seconden later stortten losgeraakte rotsblokken in een stofwolk op den grond en lag het levenlooze lichaam van Tarzan vóór de deur van de schatkamer uitgestrekt.

Door het geweld van de aardbeving was Werper op zijn beurt op den grond neergesmaakt, maar hij had het geluk gehad slechts door enkele brokstukken van de rots getroffen te worden en, eens den eersten schrik voorbij, stond hij weer op. De gewezen officier begon de fakkel op te zoeken die Tarzan in zijn val was ontsnapt en, nadat hij langen tijd in het duister had rondgetast, stak hij ze aan. Bevreesd naderde hij het lichaam van den reus, maar een blik volstond om hem gerust te stellen: de Engelschman moest dood zijn want een diepe wonde liet een stroom van bloed ontsnappen.

Zonder er ook maar aan te denken den gewonde te helpen, stapte Werper over het levenlooze lichaam heen en, plotseling gedreven door het verlangen het licht terug te zien, rende hij naar den uitgang van de gang. Enkele meters verder bleef hij echter ontsteld staan: een hoop rotsblokken en steenen had de tunnel hermetisch gesloten.

Met de zweetdruppels op het voorhoofd keerde Werper op zijn stappen terug naar de schatkamer waar hij koortsig een anderen uitgang zocht. Tot zijn groote opluchting ontdekte hij weldra een

lage deur aan de overzijde van de zaal en het gelukte hem ze open te breken door er met gansch zijn gewicht tegen aan te drukken.

Achter deze deur begon een smalle gang. Niet zonder tegenzin waagde Werper zich er in, terwijl hij bij het schijnsel van zijn fakkel zorgvuldig iedere plaats onderzocht waar hij den voet zette. Hij had wel reden om zich met zijn omzichtigheid geluk te wenschen, want

juist op tijd bemerkte hij aldus een diepen en cirkelvormigen afgrond waarop de onderaardsche gang uitmondde.

Hij boog zich over den afgrond en trachtte er de diepte van te peilen. Onder hem, op verren afstand, zag hij het licht dat hij in de hand droeg zich weerspiegelen in een vloeibare oppervlakte. De afgrond was een put en op den anderen boord liep de tunnel verder. Doch hoe kon hij over dien afgrond van verschillende meters breed geraken?

Werper huiverde en sloeg onwillekeurig de oogen naar omhoog. Aldus kon hij vaststellen dat er een stukje met sterren bezaaide lucht juist boven den put glansde.

In die richting was er echter geen enkele poging mogelijk: hij moest beslist over de breedte van den afgrond springen. Werper aarzelde langen tijd en betreurde het hartsgrondig dat hij zich in dit avontuur gestort had, vervloekte herhaaldelijk Achmet Zek die hem er toe had aangespoord. Toen kneep hij de oogen half dicht, bij voorbaat overtuigd dat hij den dood inging en dat hij nooit de overzijde van den afgrond zou bereiken en sprong..

Zijn voeten beroerden den rand van den put: Werper liet zijn toorts vallen en had maar juist den tijd om zich met beide handen aan den grond vast te klampen, terwijl zijn beenen boven den gapenden kuil bengelden. De luitenant was echter flink gespierd en met een krachtigen zwaai kon hij zich aan den greep van den afgrond onttrekken.

Uitgeput door deze vreeselijke inspanning, ging hij, badend in zijn zweet, op den grond neerzitten. Toen hij zijn kalmte herwonnen had, begaf hij zich weer op weg terwijl hij zich spaarzaam met lucifers bijlichtte.

Hij had nog slechts een korten afstand afgelegd toen hij, tot zijn geweldige ontgoocheling, zich voor een gemetselden muur bevond die de tunnel hermetisch afslot.

In weerwil van al zijn ondeugden, had Werper echter geen gebrek aan verstand noch aan scherpzinnigheid. En zelfs zonder deze hoedanigheden zou de militaire opleiding die hij genoten had volstaan hebben om hem te doen inzien dat hij hier voor een probleem stond waarvoor een oplossing moest bestaan. Inderdaad, een aldus doodlopende tunnel had geen reden van bestaan; om een of andere onbekende reden moest zij eertijds versperd zijn, doch aan de overzijde van den muur moest zij noodzakelijker wijze voortloopen.

Bij het weifelende licht van zijn lucifers, waarvan de voorraad overigens snel verminderde, begon Werper het metselwerk zoo

goed mogelijk te onderzoeken. Met een zucht van verlichting stelde hij vast dat de steenblokken zonder mortel of cement naast elkaar gelegd waren en dat enkele er van zelfs vrij gemakkelijk bewogen. Na noesten arbeid slaagde hij er in een opening vrij te maken, die breed genoeg was om er zijn lichaam, zij het dan ook niet zonder moeite, doorheen te wringen.

Hij bevond zich toen in een vrij laag, vierkant vertrek dat slechts voorzien was van één enkele deur die zonder moeite opening. Vóór den officier lag nu een nieuwe gang, zoo duister als de rest van de tunnel, en hij had zich juist de vingers gebrand aan zijn laatsten lucifer.

Hij stond nu in een zwarten nacht en een laffe vrees klemde hem de keel dicht. Hij begon te kruipen om te vermijden dat hij onverhoeds in een afgrond zou storten, zooals hij er reeds een getrotseerd had. Weldra was hij geheel uitgeput, zijn zenuwen waren op, hij stierf van de koude; hij kromp zich ineem en sloot de oogleden, die uitgeput waren door den vaak.

Toen hij ontwaakte had zich geen enkele wijziging in zijn toestand voorgedaan en de duisternis was nog altijd even dik. Waarschijnlijk had hij vrij lang geslapen, want hij voelde zich uitgerust en hongerig.

Met nieuwen moed zette hij zijn weg voort en weldra bereikte hij een kamer die door een ongetralied luchtgat verlicht werd. Werper bereikte de opening en bevond zich op een ronde binnenplaats. Genotvol ademde hij de zuivere lucht in, die hem warm en geurig toescheen na de lange uren die hij in de vochtige atmosfeer der onderaardsche gangen had doorgebracht; vervolgens begon hij de plaats waar hij zich bevond te onderzoeken.

Hij bemerkte een steenen altaar waarin roodbruin gekleurde geultjes uitgehold waren en hij vroeg zich verstrooid af waarvoor deze wel bestemd konden zijn. Rondom de geheele binnenplaats liep een soort van open galerij en men bemerkte een serie lage deurtjes die in den ringmuur waren aangebracht. Apen

snaterden, vogels met kleurig gevederte vlogen heen en weer,

doch nergens was er een spoor van mensen te ontdekken.

Hoe het ook was, Werper verkeerde in een optimistische stemming. Het scheen hem dat er een ondragelijken last van zijn hart was genomen en dat hij ontsnapt was aan het grootste gevaar dat hij ooit geloopt had.

Hij deed een stap voorwaarts en beefde; alsof zijn gebaar een signaal geweest was, gingen er een dozijn lage deuren open en gaven doortocht aan een bende schrikwekkende kerels die zich op hem wierpen.

Deze mannen waren de priesters van den Vlammen God van Opar, afschuwelijke, misvormde wezens, tegen wie Tarzan eertijds had moeten vechten in bijna gelijkaardige omstandigheden als deze waarin de gewezen officier zich bevond.

Huilend lichtte deze de hielen om een schuilplaats te zoeken in de tunnel dien hij met zooveel vreugde verlaten had, maar de priesters voorkwamen zijn bedoeling, sneden hem den doortocht af en stortten zich op hem.

In weerwil van zijn pogingen en hoewel hij zich met al zijn krachten verweerde, werd Werper spoedig gebonden en naast den altaar neergelegd. Toen verschenen de priesteressen met aan hun hoofd de profetes. Werper werd opgenomen en dwars over den altaar uitgestrekt.

Een akelig gezang werd aangeheven, terwijl de priesters naderden om beter bij het menschenoffer aanwezig te zijn. Werper sloot de oogen terwijl een bliksem in de hand van de opperpriesteres flitste en hij den doodelijken stoot afwachtte.

Doch op dit oogenblik weerklonk een langgerekt gebrul en wel zeer dichtbij. De opperpriesteres sidderde en liet haar arm neervallen, terwijl haar pogen zich verschrikt opensperden. Rondom haar namen de Vestaalsche priesteressen huilend de vlucht.

Werper draaide moeizaam het hoofd om ten einde de oorzaak van deze paniek te kennen en op zijn beurt beefde hij van het hoofd tot de voeten, want zijn blik had de reusachtige gestalte ontmoet van een dreigenden leeuw, wien het schuim op de lippen stond.

De koning der dieren brulde nog eens en keerde zijn fonkelenden blik naar den altaar toe. Met een snijdenden kreet deinsde de opperpriesteres achteruit en viel half bezwijmd op het lichaam van Werper.

ZESDE HOOFDSTUK DE RAID VAN DE ARABIËREN

Toen de aardbeving zich had voorgedaan, hadden Basuli en zijn verschrikte krijgers zich naar alle hoeken van den berg verspreid. Slechts enkelen tijd nadien kwamen zij weer tot bedaren en hergroepeerden zij zich. Zij stelden echter met verbazing vast dat hun aanvoerder ontbrak en gingen in de onderaardsche gangen op zoek naar Tarzan.

Zij vonden den weg versperd door een instorting van een aanzienlijke massa rotsblokken. Twee dagen lang spanden zij al hun krachten in om dezen hinderpaal uit den weg te ruimen, doch de aldus gevormde afsluiting was zoo dicht opeengepakt, dat zij ten slotte dachten dat de rest van de tunnel ingestort was en dat hun aanvoerder onder de puinen bedolven lag.

Tevergeefs riepen zij uit al de kracht van hun longen op Tarzan; zij bekwamen geen antwoord. Eindelijk staakten zij hun vruchteloos zoeken en treurig, somber gestemd en doodmoed wendden zij zich af van den granieten chaos, die ongetwijfeld het graf geworden was van den meester dien zij zoozeer hadden bemind.

Vervolgens gaf Basuli bevel de gouden staven op te laden, de erfenis van Tarzan die aan lady Greystoke zoo al niet het geluk, dan toch een rustig bestaan zouden verzekeren. Terwijl de karavaan, zonder gezang of vroolijke kreten, door de vlakke en de wouden trok, waren er tragische gebeurtenissen op komst en een gruwelijk lot bedreigde de bewoners van het rustige verblijf van Tarzan en zijn echtgenoot.

Uit het Noorden kwam Achmet Zek toegesnel, volgens de aanduidingen die hem door den boodschapper van zijn luitenant waren verstrekt. Hij werd gevolgd door een bende Arabische renegaten, roovers van den openbaren weg en zwarte slaven die tot de wildste en wreedste stammen van de jungle behoorden.

Het was Mugambi, de zwarte herkuul, de vertrouweling van Tarzan, aan wien deze laatste de bescherming van lady Greystoke gedurende zijn afwezigheid had toevertrouwd, die het eerst de akelige karavaan zag aankomen.

De plundersaars waren nog ver en Mugambi beschouwde ze langen tijd in stilte vooraleer hij vlug in de richting snelde der hutten die op enkelen afstand van den bungalow van Tarzan stonden en waar de krijgers, belast met de verdediging van het domein, met hun gezin woonden.

Mugambi gaf enkele korte bevelen en dadelijk liepen de mannen naar hun wapens en hun schilden. Enkelen onder hen ijlden naar de omliggende velden om de herders te waarschuwen. Al de overigen volgden Mugambi die naar den bungalow terugkeerde.

De rooverstroep was nog op vrij grooten afstand. Mugambi kon niet met zekerheid zeggen of deze mannen vijanden waren, maar hij had geheel zijn leven in het wilde Afrika doorgebracht en wist dat een bende havelooze kerels niet gewoon waren een streek binnen te rukken zonder een vooropgesteld en waarschijnlijk misdadig doel.

Het eigendom der Greystoke's was slecht geschikt om een beleg te doorstaan, daar geen enkele verschansing het omringde. De meester vertrouwde immers volkomen op de rechtschapenheid van zijn trouwe Waziris en had geen enkele mogelijkheid van een van buiten komenden aanval voorzien.

De dikke houten blinden aan alle vensters konden echter een nuttig verweermiddel tegen de vijandelijke pijlen uitmaken en Mugambi was bezig met de blinden te sluiten toen lady Greystoke op de veranda verscheen.

— Mugambi! riep zij uit. Wat gebeurt er? Waarom sluit je de blinden?

Zonder te antwoorden wees de neger naar den horizon waar de voorhoede van de plunderaars reeds aan het eind van de vlakte zichtbaar was.

— Arabieren! zei hij. Gedurende de afwezigheid van den meester kunnen zij met geen goede bedoelingen komen.

De Wazirikrijgers waren genaderd en Jane wierp een blik van trots en sympathie op hun groote gestalte, hun reusachtigen bouw en hun schitterende wapens. Welk kwaad kon haar overkomen zoolang zij zou beschermd worden door deze negers die zoo vol toewijding waren voor hun meesters en die zich liever tot den laatsten man zouden laten dooden dan voor den vijand te wijken?

De onrustwekkende bezoekers waren blijven staan op enkele honderden meters van den bungalow, in de uitgestrekte savannah die aan de overzijde van den tuin lag. Mugambi begaf zich in hun richting en riep de vreemdelingen toe. Achmet Zek hield zich kaarsrecht in het zadel, geflankeerd door twee van zijn beste krijgers.

— Arabier! riep Mugambi. Wat kom je hier doen?

— Wij komen in vrede, antwoordde Achmet Zek.

— Als je den vrede wilt, ga dan onverwijld van hier weg. Wij

kunnen ons in uw nabuurschap niet verheugen en er kan geen vrede bestaan tusschen Arabieren en Waziris.

Achmet Zek antwoordde niets op deze aanmaning, doch met gedempte stem mompelde hij een bevel en een oogenblik later kwam er zonder verwittiging een regen van kogels in de gesloten rangen der Waziris terecht.

Twee krijgers vielen gekwetst neer en de anderen sprongen op om zich op hun oneerlijke vijanden te

werpen, doch Mugambi, die zoo voorzichtig als moedig was, zag onmiddellijk het nuttelooze in van een aanval tegen met musketten en revolvers gewapende ruiters.

Met gezag bracht hij zijn mannen achter de tuinhaag terug en stuurde enkelen onder hen den bungalow binnen met de opdracht hun meesters tot den dood toe te beschermen.

De taktiek toepassend der woestijnschuimers, van wie hij een der geduchtste vertegenwoordigers was, deed Achmet Zek zijn ruiters een steeds nauwer wordenden kring beschrijven rondom de plaats die hij wilde veroveren. Iederen keer dat zij in de nabijheid kwamen van de plaats waar de Wazirikrijgers tusschen de bosschages en de groepjes boomen verscholen waren, viel er een regen van kogels op de zwarte krijgers, die talrijke slachtoffers hadden.

De Waziris van hun kant bleven ook niet onbedrijvig en, vermaarde boogschutters als zij waren, misten hun pijlen zelden hun doel... De Arabieren waren echter in veel grooter aantal dan hun tegenstanders en zij verzekerden zich dan ook langzamerhand een aanzienlijk voordeel.

Eindelijk gaf Achmet Zek bevel een beslissenden aanval in te zetten. De troep ruiters stormde in een stofwolk onweerstaanbaar op de zwarte krijgers los.

Mugambi had echter het gevaar voorzien, hij riep zijn mannen een bevel toe en snelde naar den bungalow die de eenige ernstige

kans op weerstand aan de belegerden bood.

Bleek en vastberaden hield lady Greystoke haar geweer in de hand; af en toe vuurde zij en nooit miste haar kogel zijn doel.

Zonder plichtplegingen duwde Mugambi zijn meesteres de woning binnen, sloot de deur met zware ijzeren staven af en maakte zich gereed om den aanval der plundersers te doorstaan.

Een aanzienlijk aantal Arabieren werden met pijlen doorschoten, vooraleer het voornaamste deel van de bende er in slaagde de deur te naderen, doch zij schoten van hun kant door de vensters en onder dit moordend vuur zag Mugambi met wanhoop het getal van zijn moedige krijgers nog slinken.

Met hevige stooten van stormrammen trachtten de Arabieren de deur in te beuken. Wanneer een van hen door een pijl werd getroffen, werd hij aanstonds door een ander vervangen en het zware hardhouten paneel bezweek ten slotte onder hun herhaalde aanvallen.

Zij stormden de gang binnen. Onderaan de trap stond Jane, omringd door een handvol mannen, de eenigen onder haar verkleefde dienaars die nog bekwaam waren haar te verdedigen. Vóór haar stond Mugambi, bereid om den laatsten druppel van zijn bloed te vergieten vooraleer hij den vijand zou doorlaten.

De Arabieren hieven hun karabijnen op, gereed om dezen laatsten weerstand door een hagel van kogels te vernietigen, doch Achmet Zek verhief de stem:

— Schiet niet op de vrouw! Hij die haar een schram toebrengt, zal door mijn eigen hand sterven! Neemt haar levend gevangen!

Toen besloten de Arabieren een gevecht van man tegen man aan te gaan en stortten zich op Waziris. Deze wachtten hen onverschrokken af. Het was een gruwelijke vechtpartij, waarbij de Arabische aanvoerder van terzijde rustig toekeek. Mugambi vocht als een duivel en maakte één voor één allen machteloos die lady Greystoke trachtten te naderen.

Toen hief Achmet Zek zijn met goud en zilver ingelegd pistool op en, gebruik makend van een oogenblik waarop Mugambi zich gevaarlijk blootgaf, schoot hij.

De reus wankelde en viel als een massa op den grond aan de voeten van Jane.

Het volgende oogenblik werd zij omsingeld en ontwapend. Zonder een woord te spreken trokken de Arabieren haar uit den bungalow; zij werd aan een zadel vastgebonden en terwijl de bandieten verder methodisch alles plunderden wat in hun oog op het domein eenige waarde had, wierp Achmet Zek eigenhandig

een brandende toorts op enkele bussels stroo die van te voren met benzine overgoten waren.

Toen haar verwoestingswerk voltrokken was, verwijderde de karavaan zich snel en sloeg terug den weg in noordelijke richting in. Jane zag de hooge, lichtende vlammen opstijgen boven de woning waar zij zoovele gelukkige jaren naast haar echtgenoot had doorgebracht. Een snik welde uit haar borst op en zij sloot de oogen, gelaten in haar lot.

De brommende vlammen verslonden gretig de balken en de beschotten van Tarzan's huis en reeds likten zij aan de levenslooze lichamen der laatste Wazirikrijgers. Een gestalte bewoog zich even onder den beet van het vuur en opende de van bloed kleverige oogen.

Het was Mugambi die voor dood was achtergelaten, doch in wien een laatste levenssprankel aan het smeulen gegaan was. Op handen en knieën voortkruipend, gelukte hij er in de deur te bereiken.

Twintig maal bleef hij half bezwijmd liggen, doch telkens verzamelde hij al wat hem nog aan krachten overschoot om zijn weg naar de redding voort te zetten. Verwilderd, bedekt met bloed en rook, bijna verstikt, met vunzende kleeven, slaagde hij er eindelijk in de veranda te bereiken en rolde hij op de trappen die door den weerglans van de vlammen schenen in brand te staan.

De frischheid van het grasplein deed hem weer een weinig opleven en gaf hem de kracht een fonteintje te bereiken waaraan hij zijn dorst leschte en zijn kwetsuren en brandwonden waschte.

Gansch den nacht bleef hij tusschen leven en dood zweven, terwijl de vlammen van den brand stilaan uitdoofden. Misschien zou Mugambi aan zijn wonden bezweken zijn doch een vurige begeerte vervulde hem en hielp zijn levenskracht de bovenhand te behalen: de ongebreidelde begeerte naar wraak.

ZEVENDE HOOFDSTUK DE JUWEELEN VAN OPAR

Langen tijd bleef Tarzan uitgestrekt op den drempel van de schatkamer van Opar liggen. Hij scheen dood maar het leven had hem niet heelemaal verlaten. Een rilling doorhuiverde hem, hij lichtte de oogleden op en opende de oogen in de duisternis. Instinctmatig bracht hij de hand aan het hoofd dat hem hevige pijn deed en hij trok ze vochtig van het bloed terug.

Langzaam ging hij overeind zitten en begon te luisteren. Sedert lang hadden de Waziris hun opzoekingen gestaakt en geen enkel

gerucht stoorde de diepe stilte van zijn graf. Hij stond op en schoof tastvoetend op goed geluk vooruit.

Wie was hij? Waar was hij? Zijn hoofd deed afschuwelijk pijn, maar hij was alleen op deze plaats gekwetst.

Hij herinnerde zich noch het ongeval noch de omstandigheden die er aan voorafgegaan waren.

De hand aan zijn gordel ontmoette het handvat van zijn dolk en een vaag licht

klaarde in zijn verwarde hersens: ja, het was met dit mes dat hij zijn vijanden, al zijn vijanden zou verslaan... Tastend vond hij zijn lans terug die op den drempel was gevallen en op de gis schreed hij voort. Wel was hij de plaatsbeschrijving van de onderaardsche gang vergeten, maar toch werd hij door een soort van instinct geleid.

Hij bekommerde zich echter niet om de plaats waar hij de voeten zette en hij zou onvermijdelijk gevallen zijn, toen een schemerige klaarte den afgrond verlichtte. Langen tijd beschouwde Tarzan met een verbluft gezicht het klotsende water van den put. Daarna, verstoord omdat hij aldus in zijn doellooze wandeling opgehouden werd, sprong hij boven den afgrond. Zijn onberekende sprong was echter ontoereikend om hem toe te laten over den gapenden kuil te springen en hij viel in den afgrond.

Het water was frisch zonder ijskoud te zijn en toen Tarzan

weer aan de oppervlakte kwam, voelde hij zijn nevelige gedachten eenigszins opklaren. Weldra bemerkte hij, bijna op de hoogte van den waterspiegel, een soort van enge gang die in den schoot der aarde verloren liep. Hij slaagde er in ze te bereiken en begon voort te kruipen in de gang die niet hoog genoeg was om er rechtop in te staan. Hij was zeer vermoeid van deze moeilijke houding toen hij in de verte een zwakken lichtschijn bemerkte.

Toen hij op die plaats gekomen was, zag hij dat hij zich bevond in een ronde zaal van beperkte afmetingen maar die daarentegen een fantastische hoogte bereikte: naarmate de muren de hoogte ingingen, bogen zij naar elkander toe en vormden een soort van spitsboog waarvan de top van boven open was. Door deze opening was het dat de lichtstraal was binnengevallen die Tarzan geleid had. De plaats was versierd met verscheidene koperen, met ijzer gepantserde koffers. Werktuigelijk poogde Tarzan ze te openen en het deksel van een er van gaf toe.

Een uitroep van blijde verrassing ontsnapte aan de lippen van den reus: de koffer was gevuld met kostbare steenen waarvan het kleurenspeel fonkelde onder het licht dat spaarzaam door het gewelf binnenviel.

De verwarde geest van Tarzan had ieder begrip van de waarde zijner vondst verloren. Voor hem waren deze schitterende voorwerpen niets anders dan aardige keien; hij grabbelde met de hand in den koffer en amuseerde zich met de edelsteenen tusschen zijn vingers te laten glijden. Sommige bevielen hem door hun verbazende grootte en door de diepe glanzen die ze uitstraalden. Hij zocht de steenen uit die hij verkoos boven de andere en vulde er de ledige veldflesch mee die aan zijn zijde hing.

Onwillekeurig had Tarzan de plaats ontdekt waar, duizenden jaren te voren, de priesters van Opar al hun kostbaarste juweelen hadden bijeengebracht. Daarna was de juweelenkamer, evenals de schatkamer, vergeten geworden.

De afstammelingen der priesters van Opar hadden zelfs de plaats van deze schatten niet opgezocht. Wat gaven zij er om? Wat konden zij in hun doode stad met zoovele rijkdommen aanvangen? Aldus was tot zelfs de herinnering er van verloren gegaan.

Tarzan was weldra vermoeid van het kinderlijk genoeg dat hij vooreerst gemaakt had met het bekijken der kostbare steenen. Hij zette zijn weg voort in de gang die steeds nauwer en nauwer werd en eindelijk uitmondde in een opening die half verscholen was door droge kruiden en aardklompen.

Tarzan maakte den ingang vrij van al deze hindernissen en bevond zich eindelijk in de open lucht.

Het scheen hem dat hij vaag de cirkelvormige binnenplaats herkende waar hij nu stond, doch hij trachtte vruchteloos zijn herinneringen te verzamelen.

Zijn overwegingen werden overigens bijna onmiddellijk gestoord door een gebrul dat op het geluid van den donder leek. Bewogen door een instinctieve reflexbeweging, stond Tarzan op, rekte zich in zijn volle lengte uit en naderde het middelpunt van de binnenplaats.

Daar zag hij mannen en vrouwen die in alle richtingen wegliepen, terwijl een groote leeuw wild zijn flanken met den staart geeselde en met de oogen een slachtoffer naar zijn keus scheen te zoeken.

Op een steenen altaar lag een geboeide man en een bewegingslooze vrouw lag bezwijmd of dood aan zijn voeten.

Met een nieuw gebrul kwam de leeuw kruipend nader. Het zenuwachtig gezweep van zijn staart werd meer hortend. Hij maakte zich gereed om toe te springen toen zijn blik op Tarzan viel.

Werper, die zich vruchteloos op den steen kronkelde, had gezien dat het dier aanstalten maakte om op hem te springen. Hij bemerkte eveneens de plotselinge verandering van uitdrukking in den blik van den leeuw, terwijl de oogen van het roofdier zich in een andere richting wendden die buiten het gezichtsveld van den officier lag. Hij zag nochtans dat het monster zich weer oprichtte en dat een krachtige arm een fluitend voorwerp wierp dat zich, trillend nog, in de borst van het wilde dier ging planten.

De leeuw stiet een gebrul uit en terwijl hij trachtte met de klauwen de lans te verwijderen die hem door de borstkas drong, zag de verblufte Werper een halfnaakte reus, slechts met een dolk gewapend, zich koelbloedig op den leeuw werpen die door zijn wonde razend geworden was. Het schrikwekkend gebrul van het roofdier vervulde de lucht en scheen zelfs de steenen te doen trillen. Doch van de lippen van den reus weerklonk een onmenselijke kreet die niet minder vreeswekkend was. De beide tegenstanders, de eene zoo wild als de andere, vochten zonder genade. De man droeg er zorg voor zich altijd buiten het bereik der vreeselijke klauwen te houden en, schrijlings op den leeuw gezeten, klemde hij hem met zooveel kracht tusschen zijn gespierde dijen dat het reeds verzwakte dier er zich niet meer uit kon losworstelen. De reus zwaaide toen een groot mes en plofte

het verscheidene malen in het hart van zijn woesten tegenstander. Gedurende dit gevecht was de opperpriesteres tot het bewustzijn teruggekeerd en met een ongeloovig oog volgde zij de verwickelingen van dezen ongelooflijken strijd. Toen het roofdier den laatsten adem had uitgeblazen, duwde de overwinnaar met den voet het lijk van zich af, sloeg zich op de borst en stiet zulk een schrikwekkenden triomfkreet uit dat Werper en La beiden sidderden. Daarna draaide de man zich om en Werper herkende lord Greystoke dien hij voor dood in de schatkamer had achtergelaten.

ACHTSTE HOOFDSTUK DE VLUCHT

Werper was een oogenblik aan de diepste verstomming ten prooi. Hoe was het mogelijk dat dit wilde wezen hetzelfde was als de volmaakte gentleman die hem zoo bijzonder hartelijk in zijn weeldige Afrikaansche woning had ontvangen?

Van zijn kant nam Tarzan, met een uitdrukking van verwondering in den blik, den gevangene en de priesteres op,

doch zonder zich de trekken van een van beiden te kunnen herinneren. Wat La betreft, zij beefde over geheel het lichaam.

— Tarzan, riep zij opeens in de taal van Opar uit, je bent naar mij teruggekomen! Je komt met mij den troon deelen dien ik aan niemand anders dan aan jou heb willen geven.

Werper luisterde zonder een woord van deze vreemde taal te snappen.

— Tarzan! herhaalde de reus in dezelfde taal. Die naam komt mij bekend voor.

— Het is immers jouw naam! Jij bent Tarzan, zei La verbaasd.

— O, ben ik werkelijk Tarzan? Goed dan, die naam bevalt mij en ik weet niet dat ik er een anderen heb, zoodat ik er in toestem hem te behouden. Ik weet volstrekt niet van waar ik kom en ik ben voorzeker niet voor u gekomen. Maar kan je mij zeggen hoe het komt dat ik mij hier bevind?

La schudde verbijsterd het hoofd.

— Ik weet het niet, stamelde zij.

Tarzan wendde zich tot Werper en herhaalde zijn vraag in dezelfde taal.

— Ik versta u niet, antwoordde de officier in het Engelsch.

Zonder schijnbare inspanning en waarschijnlijk zonder zich goed rekenschap er van te geven dat hij een andere taal gebruikte, sprak Tarzan dezelfde woorden in het Engelsch uit.

Toen begreep Werper dat de kwetsuren die Tarzan had

opgelopen diens geestelijke vermogens hadden aangetast. Hij had het geheugen verloren en alle beelden uit het verleden waren verzwonden door den slag die hem getroffen had. De gewezen officier stond op het punt hem in te lichten, toen hij bedacht dat, mits Tarzan ten minste tijdelijk onwetend te laten, hij diens ongeluk tot zijn eigen voordeel zou kunnen aanwenden.

— Ik kan u jammer genoeg niet zeggen van waar u komt, antwoordde hij Tarzan met vriendelijke stem, maar ik kan u verzekeren dat, zoo wij er niet in slagen deze afschuwelijke plaats te ontvluchten, wij allebei op dit bloedige altaar zullen geslachtofferd en vermoord worden. Deze vrouw stond gereed om mij haar mes in het hart te ploffen, toen de leeuw haar kwam storen. Maak mij in 's hemels naam los en laten wij vluchten vooraleer deze verfoeilijke wezens van hun schrik bekomen zijn.

Tarzan wendde zich tot de opperpriesteres.

— Waarom wilde jij dezen man dooden? vroeg hij verbaasd. Had hij je bedreigd?

La schudde het hoofd.

— Waarom wilde jij hem dan vermoorden? hernam Tarzan met het gezicht van een schooljongen die een moeilijk vraagstuk tracht op te lossen.

La hief de armen op en wees naar de zon.

— Wij moeten dezen vreemdeling offeren aan den Vlamgenden God, wien deze offerande aangenaam zal zijn, antwoordde zij.

Tarzan scheen verwonderd en slechts half voldaan over dit antwoord. Hij richtte zich echter nogmaals tot Werper:

— Wilde u graag sterven? vroeg hij.

Met een door angst gesmoorde stem verklaarde de gewezen officier dat hij er volstrekt geen lust toe voelde.

— Wel, in dit geval bestaat er geen enkele reden om u er toe te dwingen, zei Tarzan. Laten wij vertrekken! Overigens, deze plaats bevalt mij niet en ik heb haast om naar de jungle terug te keeren.

En zich tot La wendend:

— Wij vertrekken! herhaalde hij.

De opperpriesteres stond op, snelde naar den reus toe en drukte krampachtig zijn handen tusschen de hare.

— Neen, neen, kreunde zij. Vertrek niet, onoverwinnelijke vreemdeling. Blijf hier en jij zult opperpriester aan mijn zijde zijn. Opar zal uw rijk en alle priesters zullen jouw slaven zijn. Blijf, Tarzan, ik smeed u er om!

Met een norsche uitdrukking maakte de reus zijn handen los en wierp een onverschilligen blik op de jonge vrouw. Daarna

naderde hij den gevangene, sneed diens boeien los en hielp hem zich op te richten.

Een plotselinge woede maakte zich van La meester; met fonkelende oogen richtte zij zich op:

— Je zal blijven, zeg ik je, goedschiks of kwaadschiks! Als ik je niet levend hier kan houden, zal ik je dood hier houden!

En zich in de richting van de zon keerend, stiet zij een snijdenden hulpkreet uit, die beantwoord werd door een woest gebrul dat door de gangen en galerijen weergalmde.

— Snelt toe, alle bewakers en priesters! riep La uit. De vreemdelingen hebben het Heilige der Heiligen onteerd! Snelt toe, zaait den schrik in hun hart; verdedigt La en haar altaar! Reinigt den tempel met het bloed van deze heiligschenners!

Tarzan wierp een blik op Werper en stelde vast dat deze niet gewapend was. Toen ging hij naar La toe en in weerwil van haar woedende kreten ontrukte hij haar het lange offermes dat hij zijn gezel toestak.

— U zal het noodig hebben! zei hij.

En als om deze woorden te bevestigen kwam er een bende inwoners van Opar de binnenplaats opgestormd.

Zij waren met knuppels en messen gewapend en bezielde met een waanzinnige woede en een moordlust die hun oogen deed schitteren. Werper was verschrikt doch Tarzan keek met een misprijzende en verveelde uitdrukking toe. Langzaam begaf hij zich naar de deur die hij had uitgekozen om de omheinde ruimte te verlaten.

Zonder haast, bijna methodisch, bonkte zijn vuist neer op allen die poogden hem den weg te versperren. Werper hield zich dicht bij hem en ging op hetzelfde rythme voorwaarts, zijn dolk zwaaiend en gereed om iedereen te doorsteken die het zou wagen hem aan te vallen. Maar tot zijn groote verwondering richtten alle pogingen van de priesters zich tegen Tarzan en niemand verstoutte zich hem aan te vallen.

Het duurde geruimen tijd vooraleer Werper de reden van deze zonderlinge onschendbaarheid begreep, tot het hem ineens inviel dat de priesters een bijgeloovigen angst koesterden ten opzichte van het mes dat hij in de handen hield!

Voorzeker waren zij bereid tot den dood te strijden, maar aan het gouden lemmer van den dolk moest een of andere vreeselijke beteekenis gehecht zijn, want alle priesters vielen liever onder de slagen van den reus dan Werper, die nochtans een gemakkelijke prooi was te treffen. De twee mannen kwamen voortdurend

vooruit en, in weerwil van de verwenschingen hunner vijanden, overschreden zij weldra den vestingmuur van Opar.

Hun vervolgers waagden het niet de heilige omheining te overschrijden; zij overlaadden hen met verwenschingen doch lieten hen gaan.

Op goed geluk af zetten de twee mannen vervolgens hun weg door de troosteloze vallei van Opar voort. Tarzan marcheerde

onbezorgd en bekommerde zich niet in 't minst om de richting die hij volgde en Werper was verplicht een list te gebruiken om hun tocht te richten naar het Noord-Westen, in de richting van den bungalow der Greystoke's.

Werper koesterde inderdaad de hoop daar Achmet aan te treffen en aldus twee vliegen met een klap te slaan door lady Greystoke en Tarzan tegelijk

gevangen te nemen.

Dien nacht kampeerden zij aan den voet van de heuvels. Tarzan had zich neergehurkt vóór een vuurtje, dat Werper had aangestoken om een haas te roosteren. De reus scheen in gedachten verslonden alsof hij in den chaos van zijn geest de beelden trachtte te ordenen die hem beurtelings invielen en weer verzwonden.

Ten slotte opende hij het lederen zakje dat aan zijn zijde hing, liet in zijn handpalm verscheidene steenen van verschillende kleur glijden en amuseerde zich met ze in den weerschijn van het vuur te laten flonkeren.

Werper moest een kreet van verbazing bedwingen en bewonderde nu gefascineerd de schitterende edelsteenen. Tarzan liet ze één voor één terug in liet zakje vallen en schudde het als een rammelaar om het geluid te hooren dat de steenen maakten.

Werper begreep dat hij nu een doel had dat hij niet zou laten ontsnappen.

NEGENDE HOOFDSTUK DE DIEFSTAL DER JUWEELEN

Gedurende twee dagen richtte Werper hun toch derwijze in dat hij, indien het mogelijk was, de kleine groep moest terugvinden die hij, voorzien van nauwkeurige bevelen, in het wond had achtergelaten. Doch slechts den derden dag slaagde hij er in een spoor te ontdekken, maar het had zulk een vreeselijke beteekenis dat hij een oogenblik verstomd en als versteend bleef staan.

Op een open plaats lagen de lijken van drie zijner krijgers. De rest van het groepje was verdwenen. Het was niet mogelijk te raden wat er gebeurd was: de drie mannen waren de eenige Arabieren van zijn gevolg, de overigen waren slechts gewone slaven. Deze hadden de gelegenheid gunstig gevonden om hun vrijheid terug te veroveren, hun bewakers te vermoorden en ver weg te vluchten van hun hardvochtigen meester die Achmet Zek was.

Naast den terneergeslagen Werper stond Tarzan, die het schouwspel onverschillig bekeek en hier en daar beziën van de naburige struiken plukte. Eindelijk noodigde hij al geeuwend zijn gezelschap uit de reis voort te zetten.

Dien nacht, terwijl de twee mannen bij het vuur waakten, begon Tarzan opnieuw met zijn edelstenen te spelen. Met een onverschillig uiterlijk vroeg Werper hem wat deze keien waren en informeerde naar de plaats waar zijn gezelschap ze gevonden had.

Tarzan antwoordde dat hij van plan was zich met deze mooie steenen een halssnoer te vervaardigen en dat hij ze ontdekt had in een zaal die uitgaf op de onderaardsche gangen van Opar.

De gewezen officier stelde met voldoening vast dat Tarzan volstrekt geen benul had van de waarde der steenen. Hij hoopte dat het aldus gemakkelijker zou vallen zich ervan meester te maken; misschien zou het zelfs voldoende zijn ze aan hun eigenaar te vragen en zou deze ze hem zonder bezwaar afstaan.

Werper stak dus de hand uit naar het hoopje edelstenen die in de handpalm van Tarzan fonkelden.

— Laat mij ze bekijken! zei hij met innemende stem.

Doch onmiddellijk kneep Tarzan de vingers dicht en begon te grommen en op dreigende wijze de tanden te toonen. Werper deinsde behoedzaam achteruit en zijn gezelschap begon weer met zijn steenen te spelen en te praten alsof er niets gebeurd was.

Wanneer Tarzan geweigerd had Werper de juweelen te toonen, was dit niet om eenige welbepaalde reden maar eenvoudig uit een

soort van eigendomsinstinct. Als hij op jacht geweest was, deelde hij zijn buit met Werper, maar wanneer deze ooit gepoogd had zich het deel toe te eigenen dat Tarzan voor zich zelf behield, zou hij zich dezelfde nijdige waarschuwing op den hals hebben gehaald.

Van het oogenblik af waarop hij een onrustbare vlam in de oogen van Tarzan had zien fonkelen, kreeg de gewezen luitenant een zekere vrees voor zijn gezelschap. Tot nog toe had hij zich niet volkomen rekenschap gegeven van den ommekeer die in Tarzan na diens ongeval had plaats gevonden en hij had zich vooreerst beperkt te gelooven in een soort van geheugenverlies. Hij wist niet dat Tarzan tijdens zijn gansche jeugd een echt wild dier geweest was en kon dus ook niet begrijpen dat deze eenvoudig tot zijn vroegere gewoonten teruggekeerd was.

Nu beschouwde hij Tarzan als een gevaarlijke gek, die in staat was zich bij de geringste aanleiding op hem te werpen en hem onverbiddelijk te vermoorden. Hij zag zelfs de mogelijkheid niet onder het oog zich met succes tegen den reus te verdedigen en hij was van meening dat in dergelijk geval zijn enig heil in de vlucht zou liggen. Bijgevolg brandde hij van verlangen om zoo spoedig mogelijk het verafgelegen kamp van Achmet Zek terug te bereiken. Doch daar hij slechts met het mes van La gewapend was, durfde hij niet alleen in de wildernis doordringen en hoewel Tarzan eenerzijds een gevaar voor hem beteekende, beschermde deze hem anderzijds tegen de wilde dieren, zooals Werper reeds in den tempel van Opar had ondervonden.

Ten slotte echter was Werper belust op de edelsteen en hij werd heen en weer geslingerd tusschen de gevoelens die hem beurtelings door zijn begeerlijkheid en zijn angst werden ingegeven.

De begeerlijkheid haalde ten slotte de bovenhand en wel zoodanig dat hij besloot de vrees te verdragen die het gezelschap van Tarzan hem inboezemde, in de hoop dat hij zich eensdaags zou kunnen meester maken van het ware fortuin dat de juweelen vertegenwoordigden.

Hij had dienaangaande reeds zijn plan opgemaakt. Hij zou de edelsteen aan de aandacht en de begeerigheid van Achmet weten te onttrekken en zoodra hij zijn inzichten kon verwezenlijken, zou hij de Afrikaansche kust trachten te bereiken en sloop naar Amerika. Daar zou hij een nieuwen naam aannemen en rustig van de opbrengst van zijn diefstal genieten. De ex-luitenant Albert Werper stelde zich reeds het lui en

weelderig leventje voor dat hij op het Amerikaansche vasteland zou slijten en dit aangenaam vooruitzicht deed zijn ongeduld nog aangroeien om zich van de kostbare steenen meester te maken. Den derden dag na zijn vlucht uit Opar vernam hij, dank zij het scherp gehoor van Tarzan, dat zij op enkelen afstand door menschen gevolgd werden. Werper hoorde niets dan de gewone geluiden van de wildernis, het gesnater van de apen en het gekwetter van de vogelen, maar zijn gezelschap bleef plots staan en spitste het oor terwijl zijn trillende neusvleugels de geheimzinnige boodschap ontleedden die hem door den wind werd aangebracht.

Eindelijk trok hij Werper mee in een kreupelboschje en beiden bleven in deze schuilplaats onbeweeglijk wachten. Enkele oogenblikken later verscheen een groote zwarte krijger op den weg. Achter hem kwamen, één voor één, vijftig negers beladen met gouden staven waarvan het gewicht hun de schouders deed plooiën.

Werper herkende onmiddellijk de groep krijgers die Tarzan op zijn reis naar Opar hadden vergezeld. Hij wierp een opmerkzamen blik op zijn gezelschap doch deze, steeds op den loer liggend, gaf door

geen enkel teken te kennen dat hij zijn trouwe Waziris herkende. Toen de negers verdwenen waren, stond Tarzan op en verliet zijn schuilplaats. Hij onderzocht het terrein en richtte zich dan tot Werper.

— Wij zullen ze volgen en ze vernietigen! zei hij tot zijn gezelschap.

— Maar waarom toch? riep deze verbaasd uit.

— Het zijn negers, verklaarde Tarzan, en het is een neger die eertijds mijn

moeder Kala gedood heeft. Alle negers zijn mijne vijanden.

De gedachte den strijd aan te binden tegen vijftig kloeke krijgers oefende weinig bekoring uit op Werper, hoeveel eerbied hij dan ook koesterde voor de kracht en den moed van Tarzan. Bovendien had hij begrepen dat zij zich naar het domein van de Greystoke's begaven en hij zou ze graag gevolgd zijn. Inderdaad, hij begon zich reeds angstig af te vragen hoe hij door deze

ondoordringbare wildernis naar het kamp van Achmet zou kunnen terugkeeren en als hij in de richting van de woning der Greystoke's ging, was hij er zeker van zijn weg terug te vinden.

Hij begon zich dus tegen de voorstellen te verzetten en ten slotte stemde deze er in toe de negers op afstand te volgen zonder hen voor het oogenblik aan te vallen.

Aldus gingen verscheidene dagen voorbij. Eindelijk bereikten de twee mannen, bij de laatste dagreis, den zoom van de groote vlakte der Waziristreek. Op ongeveer twee kilometer vóór Tarzan en Werper golfde de lijn der zwarte krijgers als een reusachtige rups door het hooge gras van de vlakte.

De zebra's, de gazellen en de damherten bevolkten in grooten getale deze streek, terwijl dichterbij de rivier zich de donkere massa's aftekenden van de groote buffels die half begraven stonden in het slijk waarin zij eenige frischheid zochten. Tarzan bewonderde dit vertrouwde landschap doch scheen het niet te herkennen. Hij volgde met begeerige blikken het overvloedige wild, maar hij keerde geen enkele maal de oogen in de richting van zijn woning. Werper daarentegen onderzocht nauwkeurig de plaats waar de bungalow had moeten staan en langzamerhand gleed er een verbaasde uitdrukking over zijn gelaat. Hij kon met moeite zijn oogen gelooven: van de bevallige villa, de bijgebouwen, den tuin, de hagen, bleef er niets meer over. Wat beteekende dit?

Om de waarheid te zeggen, begreep Werper weldra wat er gebeurd was en de redenen waarom het mooie domein en het sierlijke landhuisje verwoest waren. Achmet Zek was langs daar voorbijgegaan.

Zoohaast zij in het gezicht van het domein gekomen waren, hadden Basuli en zijn krijgers van hun kant de tragische werkelijkheid opgemerkt. Nu verhaastten zij den stap en wisselden onder elkaar angstige opmerkingen over de ramp die hun meesteres en hun gezellen, die bij haar waren gebleven om haar te verdedigen, wel kon getroffen hebben.

Toen zij vlakbij de puinen van den bungalow genaderd waren, begrepen zij alles bij het zien van de lijken van eenige van Achmet's mannen.

— De Arabieren! zei Basuli met een onderdrukte woede, gemengd met wanhoop. Een verslagen stilzwijgen volgde.

— Wat hebben zij met onze meesteres gedaan? vroeg een der zwarten.

— Waarschijnlijk hebben zij haar, evenals onze vrouwen, ontvoerd om ze als slavinnen te verkoopen, antwoordde Basuli

somber.

Een kreet van woede ontsnapte spontaan uit vijftig borsten.

Basuli hief de hand op om stilte te verzoeken.

— Het is voorzeker nu de tijd niet om te schreeuwen, zei hij met vaste stem. De meester heeft ons geleerd dat wij in dergelijke omstandigheden moeten handelen en niet praten. Laten wij onze wilskracht bewaren, wij zullen ze noodig hebben om de Arabieren op te zoeken en ons op hen te wreken. Als onze meesters en onze vrouwen nog in leven zijn, moeten wij ons haasten. Maar laten wij ons eerst van onzen last bevrijden en bergen wij hem veilig op.

Verscholen achter een gordijn van gebladerte, zagen Tarzan en Werper hoe de zwarten, met behulp van hun messen en hun werpspiesen, koortsachtig een kuil groeven, er de kostbare staven in opstapelden, hem daarna vulden en de oppervlakte met den grond gelijk trappelden.

Tarzan besteedde weinig aandacht aan deze werkzaamheden, maar dit was natuurlijk niet het geval met Werper. Hij had veel willen geven om zelf over een gevolg te beschikken dat den schat zou opgraven zoohaast de Wazirikrijgers vertrokken waren.

De zwarten sloegen hun kamp in de nabijheid op om eerst een weinig te rusten vooraleer het spoor van de Arabieren te volgen. De schemering was reeds ingevallen. Werper en Tarzan, die nog steeds verscholen zaten, stilden hun honger met het vleesch dat hun van den vorigen maaltijd overbleef.

De vroegere gezelschap van Achmet Zek was in gedachten verdiept. Hij had begrepen dat de krijgers den Arabier zouden vervolgen en vroeg zich af hoe hij het groepje zou kunnen voorbijsteken om Achmet te waarschuwen voor het gevaar dat hem bedreigde en hem de plaats aanwijzen waar de staven begraven lagen.

Werper gaf er zich rekenschap van dat hij den schat met den Arabier zou moeten delen en hij maakte er zich ietwat ongerust in, want zooveel goud zou niet volstaan om den gouddorst van Achmet en tegelijk van hem zelf te lesschen.

Daarentegen waren er dan ook nog de steenen van Tarzan en Werper voelde een bijna ziekelijk verlangen om zich meester te maken van deze schitterende juweelen die op zichzelf een onschatbare waarde vertegenwoordigden. Zijn geest werkte onverpoosd om een middel te bedenken om ze, indien noodig, Tarzan te ontrukken.

Doch sedert Werper zoo onvoorzichtig zijn belangstelling voor de schitterende keien had betuigd, was Tarzan, met het wantrouwen eigen aan een echten wilde, op zijn hoede en

plotseling kwam de gedachte in hem het voorbeeld van de Wazirikrijgers te volgen en zijn eigendom te begraven om het aan de begeerigheid van vreemden te onttrekken.

Hij luisterde aandachtig naar het geluid der ademhaling van Werper en toen hij overtuigd was dat deze vast sliep, begon hij vlak vóór zich een kleine, vrij diepe holte te graven waarin hij het kostbare lederen zakje neerlegde.

Tarzan bemerkte niet dat de oogleden van den slaper half geopend waren en dat Werper zijn bewegingen met zooveel belangstelling volgde, dat hij er bijna door vergat regelmatig te ademen om te veinzen dat hij sliep. Werper zag inderdaad al zijn wenschen vervuld en hij had nooit durven hopen dat Tarzan aldus onvrijwillig de uitvoering van zijn plannen zou vergemakkelijkt hebben.

Bevend legde Werper de hand op de plaats waar Tarzan gegraven had... Tarzan bewoog niet.

Toen raapte de gewezen luitenant al zijn moed bijeen; hij begon haastig met zijn mes te graven, haalde het zakje uit de schuilplaats en, altijd zonder het minste gerucht te maken, stopte hij het gat weer dicht. Gansch de kracht der begeerlijkheid was noodig geweest om Werper aan te zetten tot een daad die zulke tragische gevolgen voor hem kon hebben.

In gedachten voelde hij reeds de witte en scherpe tanden die hem de keel verscheurden en hij sidderde van angst toen hij zijn buit op zijn hart voelde.

Eindelijk was hij nu in 't bezit van den schat dien hij begeerde. Maar wat zou er gebeuren als Tarzan bij het ontwaken het lederen zakje wilde opdelven? Zijn vermoedens zouden natuurlijk op Werper vallen en zijn wraak zou

verschrikkelijk zijn.

Anderzijds was Werper nu zeker van den weg dien hij volgen moest en het gezelschap van Tarzan was nu niets anders meer dan een bestendig gevaar zonder eenig voordeel.

Werper had spoedig een beslissing genomen. Hij trok zijn dolk

uit zijn gordel en kroop tot bij den slaper. Langzaam rees zijn hand in de hoogte en zwaaide het gouden mes van La, de priesteres van den Vlamgenden God.

TIENDE HOOFDSTUK

ACHMET ZEK EN DE JUWEELEN

Hoewel door zijn wonden verzwakt, had Mugambi nochtans, zoohaast hij er toe in staat was, het spoor van de roovers gevolgd. Hij kwam slechts langzaam vooruit, maar een woeste haat en de dorst naar wraak gaven hem de kracht om zijn weg voort te zetten.

De dagen verliepen, zijn wonden sloten zich en zijn krachten kwamen met een verrassende snelheid terug. Hij kon nu vlugger opstappen; de Arabieren hadden echter een flinken voorsprong op hem en hij gaf er zich rekenschap van dat hij ze niet zoo spoedig zou kunnen inhalen als hij gewild had. Achmet had weer zijn versterkt kamp bereikt, waar hij rustig den terugkeer van zijn luitenant Albert Werper afwachtte.

Gedurende de lange en moeizame reis had Jane nog meer zedelijk dan lichamelijk geleden. Achmet Zek had zich niet verwaardigd haar zijn inzichten te haren opzichte mede te deelen. Wel koesterde zij de hoop dat de Arabier haar enkel had ontvoerd om een groot losgeld van haar man te kunnen eischen, want in dit geval zou zij immers geen slechte behandeling moeten vreezen. Er was echter ook een andere mogelijkheid. Jane kende den haat van den Arabier en diens kornuiten tegen Tarzan. Misschien wilde Achmet zich op een lage manier wreken door lady Greystoke als slavin aan enkele kleine potentaten van de kust van Zanzibar te verkoopen.

Jane durfde niet verder nadenken over deze gedachte die haar tot wanhoop zou gebracht hebben. Zij bedacht bovendien dat Tarzan, zoohaast hij wist wat er gebeurd was, haar ter hulp zou snellen. Zij telde de dagen af en berekende hoeveel tijd hij kon noodig hebben om van Opar terug te keeren; daarna zou het immers niet lang duren voor hij aan de verschrikte Arabieren zou verschijnen als de God der Wraak.

Terwijl Jane aldus poogde zich gerust te stellen, baande Albert Werper zich een weg door de wildernis; 's nachts sliep hij in de boomen, waarin hij ook bij het geringste verdacht geluid een toevlucht zocht. Na een vreeselijken zwerftocht kwam hij eindelijk in het zicht van de omheining waarachter het kamp van Achmet Zek lag. Bijna op hetzelfde oogenblik dook Mugambi uit de jungle op en bekeek de verschansingen van het Arabische dorp. Hij bemerkte een ruigen en verwilderden man die naar de versterkingen snelde en in wien hij onmiddellijk den vreemdeling

herkende dien bij zijn meester te gast geweest was. Mugambi stond op het punt den man te verwittigen van het gevaar dat hij liep door het dorp binnen te dringen toen een geheim instinct hem waarschuwde het niet te doen.

Hij zag hoe de blanke in vertrouwen naar de deur ging, die onmiddellijk openging, terwijl de schildknecht voor den nieuwaangekomene boog als een knipmes. Toen ging het licht op in Mugambi's geest. Hij begreep dat de vreemdeling een spion was, een lafaard, een vijand op de hand van Achmet Zek. Aan zijn haat voor den Arabier voegde Mugambi nu haat voor den blanken indringer.

Ondertusschen liep Werper door het dorp naar de tent van Achmet. De Arabier stond op bij diens binnentreden en was verrast door zijn vermoeid-uitziend aangezicht.

— Wat is er gebeurd? vroeg hij.

Werper vertelde hem de avonturen die hem overkomen waren maar verzweg het geval met den lederen zak die thans op zijn borst verstopt zat. De Arabier opende zijn oogen wagenwijd bij het hooren van het verhaal van zijn luitenant, waardoor hij het bestaan kende van den fabelachtigen schat door de Waziri's ingegraven.

— Het moet gemakkelijk gaan om thans de reis naar die plaats te ondernemen en er beslag te leggen op den schat, merkte Achmet op. We zullen echter de komst van de Waziri's afwachten en wanneer we van hen zullen verlost zijn, zullen wij zonder groote moeite de hand leggen op het goud, zonder dat iemand er zich tegen verzet.

— En Lady Greystoke? vroeg Werper.

— Bah, ik zal ze als slavin verkoopen ergens in het Noorden en tegen een goeden prijs.

Werper schudde het hoofd. Kreeg hij van Achmet de gelegenheid slaven te gaan verkoopen, dan kreeg hij meteen de kans te ontsnappen. Hij was bereid zijn aandeel in den goudbuit af te staan in ruil van het behoud van de onschatbare edelsteenen.

En wie zal zich met dien verkoop gelasten terwijl wij het goud gaan halen dat we zullen verdeelen?

Achmet Zek dacht na. Het ingegraven goud had een onschatbare waarde, zooveel maal grooter dan de prijs die hij voor zijn slaven zou ontvangen. Hij wilde zich van Lady Greystoke ontdoen, zoo gauw mogelijk, maar tevens in het bezit komen van het goud. Er moest dus een vertrouwensman gezocht worden voor

die opdracht en niemand was daartoe meer bevoegd dan Werper, die toch zou terugkeeren om zijn deel van het goud te eischen.

— Gij zult gaan! zei Achmet op een toon die geen tegenspraak duldde.

Werper kon zijn vreugde moeilijk onderdrukken onder het masker van ontevredenheid dat hij aan zijn gezicht gaf.

De twee vennoten redetwisten nog langen tijd over de details van hun plan. Toen nam Werper afscheid van Achmet en ging naar zijn eigen hut.

Toen hij zich gewasschen had en nieuwe, propere kleedingsstukken had aangetrokken, ging hij op een stoel zitten, aan een tafeltje waarop een ronden spiegel rustte en scheerde zich. Nu voelde hij zich in zijn nopjes, stak een sigaret op en zocht naar zijn aansteker. Zijn vingers raakten aldus den zak en hij zou aan de verleiding niet weerstaan nogmaals den geheimen schat te bewonderen.

Plotseling, op het oogenblik dat hij zijn blik op den spiegel liet vallen om zijn tevreden aangezicht te bekijken, ving hij daarin de silhouet van Achmet die langs de tentopening een vurigen blik op de edelsteen wierp. Werper kreeg het koud in den rug, maar hij bleef kalm genoeg om te veinzen zijn meester en vennoot niet gezien te hebben. Hij stak de steenen in den zak, stond op en begon een lustig deuntje te fluiten terwijl hij zich ontkleedde. Het hoofd van Achmet was verdwenen.

Zeggen dat Werper geen anderen raad meer wist, zou overdreven zijn. Hij was wel wat wanhopig gestemd en boos op

zichzelf bij de gedachte dat hij niet alleen zijn schat maar tevens zijn leven in gevaar had gebracht. Achmet zou onhandelbaar zijn tegenover die geniepigheid. Luitenant Werner was klaar om naar bed te gaan; hij wist niet of hij nog bespied werd. In elk geval zou de spion bij hem niets zenuwachtigs ontdekken. Hij draaide de lamp uit en sliep in.

Twee uren later ging het voorhang van zijn tent open en een sombere silhouet

stapte binnen, richtte zich naar het bed van den luitenant, betastte het bed en... toen hief zich het lemmer van een dolk op en kwam herhaalde malen op de onbeweeglijke massa in het midden van het bed terecht. Nochtans twijfelde de moordenaar. Hij stak zijn hand onder de dekens en gaf een korte gil. Achmet — want hij was het — vond er niets dan een hoop lorren die den indruk gewekt hadden dat er iemand in het bed sliep.

Werper, de slimme vogel, was gaan vliegen...

Toen verliet de chef de tent en riep zijn mannen bijeen. Deze verschenen dadelijk, sommigen nog half slaperig. Maar al wat ze deden om Werper in het dorp te vinden was vruchteloos. Toen beval Achmet zijn ruiters een klopjacht te houden in het woud en den vluchteling te grijpen.

Mugambi, verdoken in het struikgewas, zag ze het dorp verlaten, wijl zwarte slaven de poorten achter hen dichtsloten.

De dienaar van Tarzan sprong bij en lukte er in met de slaven binnen de omheining te komen. Hij wachtte tot de dienaars elk hun hut hadden opgezocht en inspecteerde dan de tenten en de hutten, één voor één, op zoek naar die waar zijn meesteres zich moest bevinden. Voor een der hutten stond een schildwacht. Mugambi liep er op toe. Op dit oogenblik trad een slaaf naderbij en zei tot den wachter:

— Hoe stelt het de gevangene?

— Zij is nog steeds daar, wees gerust! zei de wachter.

— Ik moet nu waken, sprak de andere.

De afgeloste wacht verdween en de nieuwe stelde zich op. Mugambi's hart klopte van vreugde, sprong zonder geluid toe, haalde den wachter neer met een geweldigen vuistslag en vloog de hut binnen... Ze was ledig!...

ELFDE HOOFDSTUK TARZAN WORDT WEER EEN WILD DIER

Werper stond op het punt Tarzan gedurende zijn slaap te vermoorden, doch op het laatste oogenblik ontbrak er hem den moed toe. Indien hij zijn vijand niet met een enkelen slag doodde, was het best mogelijk dat deze nog de kracht zou vinden, om zich te wreken alvorens te sterven.

Voor hem lag de uitgestrekte prairie, de juweelen bevonden zich op zijn hart en Werper liet dan ook zijn eerste plan varen. Hij lichtte de hielen, verwijderde zich vooreerst heel zachtjes, daarna zeer snel en verdween in de nachtelijke duisternis. Tarzan was nog steeds in een diepen slaap verzonken. Waar was het onfeilbaar instinct dat hem eertijds dwong te ontwaken van zoodra een gevaar hem bedreigde? Misschien had de vreeselijke schok die hem half de rede had doen verliezen, nu eveneens zekere vermogens van zijn geest verduisterd... Plotseling hoorde men een zacht gerucht en een lang schaduwbeeld naderde al kruipend den ingeslapen man. Het was een leeuw die haast

wantrouwig tegenover zoo een buitenkans, zich nochtans gereed maakte om een prooi te bespringen die hem zoo mild aangeboden werd. Nochtans aarzelde het dier nog en sloeg met zijn staart zenuwachtig over de flanken. Het was dit gerucht dat Tarzan ten slotte deed ontwaken. Oogenblikkelijk sprong hij op, gereed tot den strijd.

De leeuwen evenals de menschen verschillen de eene van de andere en zij reageeren nooit op dezelfde manier. Deze was zonder twijfel ontgoocheld wanneer hij plotseling zijn prooi voor zich zag oprijzen; hij vermoedde waarschijnlijk een valstrik, verzaakte aan zijn voorgenomen plan, toonde al geeuwend het fluweelachtig binnenste van zijn wijden muil, verwijderde zich daarop onverschillig alsof hij nooit de minste kwade bedoeling gehad had en verdween weldra in het ondoordringbare gewas.

Tarzan haalde de schouders op en zocht zijn gezelschap met de oogen. Vooreerst dacht hij dat de man door een anderen leeuw ontvoerd was, docht bij nader onderzoek van het terrein, ontdekte hij dat de vreemdeling alleen vertrokken was, dwars over de vlakte.

Verwonderd vroeg Tarzan zich af waarom en kwam tot het besluit dat Werper moest verschrikt geweest zijn door het naderen van den leeuw en gevlucht was om aan zijn klauwen te ontsnappen. Hij glimlachte vol minachting voor zulke lafheid. En vermits zijn gezelschap aldus vertrokken was zonder hem zelfs te verwittigen van de tegenwoordigheid van het wild dier, bekommerde Tarzan zich nog weinig om hem en wenschte ten stelligste hem nooit meer op zijn weg te ontmoeten.

Op enkele honderden meter van deze plaats vond Tarzan een hoogen boom, die daarbij bladerrijk en comfortabel leek; hij installeerde er zich in zooals hij gewoon was en sliep tot op den morgen.

De honger deed hem ontwaken. Hij toog op jacht en kreeg een kudde zebra's in het oog die rustig voorbijtrokken; van tak op tak naderde hij hen en liet zich met al zijn gewicht op een jong dier neervallen dat hij daarna wurgde, terwijl de rest van de kudde zich in een oogwenk verspreidde.

Wanneer hij verzadigd was, richtte Tarzan zich langzaam en majestatisch naar de rivier precies zooals Numa, de leeuw. Hij had bijna den waterloop bereikt, wanneer hij een familie leeuwen bemerkte die naar zijn kant toe naderde om den dorst te gaan lesschen.

De wilde dieren waren ten getale van zeven, een prachtig mannetje, twee vrouwtjes van mooie gestalte en vier welpen die bijna volwassen waren.

Tarzan bleef brommend stilstaan en de leeuwen hielden eveneens stil terwijl het mannetje zijn tanden toonde en zwak brulde.

Tarzan hield zijn lans in de hand, doch hij was niet in het minst zinnens tegen zeven leeuwen tegelijk te vechten. Nochtans bromde en brulde hij en de leeuwen deden dit eveneens. Dit was een traditie en een geplogenheid in de jungle: ieder beproefde zijn tegenstrever schrik aan te jagen: geen enkele wilde een pas voor den andere waken, maar geen enkele zou evenmin een onvoorzichtige beweging wagen. Het is moeilijk om weten hoeveel tijd dit voorspel wel in beslag nam, wanneer een nieuw element de gebeurtenissen kwam verhaasten.

Het gebrul van Tarzan en van de zeven leeuwen deed de lucht trillen en maakte zoo een hevig lawaai dat de reus niet hoorde, hoe een enorme neushoorn achter hem opdoemde. Hij had nauwelijks den tijd zich om te wenden en zag hoe de dikhuid met kleine rooie oogjes woedend in zijn richting chargeerde. Het dier was zoo dichtbij dat elke vlucht onmogelijk scheen, maar de reflexbewegingen van Tarzan waren oogenblikkelijk en zonder aarzelen slingerde hij met volle kracht zijn lans in de borst van den rhinoceros langs een zwakke plek van den schouder.

De lans was van een zware ijzeren punt voorzien en drong diep in het lichaam van het dier. Terzeldertijd greep Tarzan een tak van een boom die zich boven zijn hoofd openspreidde en trok zich de hoogte in, juist op hetzelfde oogenblik waarop de neushoorn, wiens bliksemende vaart geenzins vertraagd werd door zijn

wonde, op hem toeschoot. Het beest was razend geworden van de pijn, zette zijn galop voort en viel de leeuwen aan. Het eerste dezer roofdieren werd in de lucht geslingerd en woedend door het enorme dier vertrappeld.

Tarzan sloeg van in zijn boom de wisselende kansen van den strijd gade.

Vooreerst kon men wel meenen dat de rhinoceros de overwinning ging behalen,

want met zijn vreeselijke hoorn reet hij nog twee van zijn tegenstrevers open.

Vervolgens kwetste hij ernstig de twee laatsten — de jonge welpen hadden zich voorzichtig uit de voeten gemaakt — wanneer hij plotseling wankelde, op de knieën viel en in elkaar stortte.

De lansstoot van Tarzan had een levensorgaan getroffen en het beest was bezweken aan een inwendige bloeditstorting.

Toen daalde Tarzan uit zijn boom, rukte zijn wapen uit de flank van den neushoorn en ging terug op weg naar het wed.

Dit voorval had in de oogen van Tarzan heel weinig te beduiden en een uur later was hij het reeds vergeten.

TWAALFDE HOOFDSTUK DE WRAAK VAN DE PRIESTERES

Terwijl Tarzan op goed valle 't uit, onbekommerd in de jungle ronddwaalde, zette een vreeswekkende karavaan de achtervolging in. Zij bestond uit mannen met een verschrikkelijk gelaat, met behaard lichaam en kromme beenen. Zij waren gewapend met korte sabels en stokken en werden aangevoerd door een vrouw met bleek aangezicht, doch van een wonderbare schoonheid.

Deze vrouw was niemand anders dan La, hoogepriesteres van den Vlammen God. Zij had haar priesters overhaald de heilige omheining te verlaten om terug het offermes te veroveren dat door Tarzan en zijn gezelschap geroofd was. Nog nooit had La de muren van de stad Opar overschreden, maar ditmaal was er een belangrijke beweegreden. Het heilig mes was gestolen. Als teeken van macht was het in den loop der eeuwen van hand tot hand overgeleverd en had den levensdraad van ontelbare slachtoffers doorgesneden. La zou voorzeker geen rust kennen, voor zij het wedergevonden had.

Haar hart was vol razernij, woede en haat tegen Tarzan, want de grieven van de Hoogepriesteres werden nog vergroot door een vrouwelijke hartstocht. Zij had den troon van Opar aangeboden aan den vreemden reus en zij was verstooten geworden.

La wist dat zij schoon was en haar vernedering was daardoor nog heviger. Zij wist dat zij geen rust zou kennen, dan wanneer Tarzan zijn stoutmoedigheid zou uitgeoefend hebben door langdurige foltering, vooraleer hij ter dood zou gebracht worden.

De afstootelijke priesters van Opar, afstammelingen van de ontaarde Atlanten, die zich stilaan vermengd hadden met de menschen van het oerwoud, werden geleid door drie groote apen die opdracht gekregen hadden het spoor der vluchtelingen terug te vinden. Maar het was La die over alles besliste, die beval rust te houden, den duur der dagmarschen bepaalde en stoutmoedig vooruitrukte, steeds maar de vermoedissen trotseerend door haar vurige begeerte naar wraak. Dagen en dagen trokken zij aldus verder zonder het moe te worden.

Op zekeren avond ten slotte toonde een der apen tekenen van onrust, raadpleegde zijn gezellen met keelkreten en verdween toen, om te zien of zijn vooruitzichten waarheid waren. Wanneer de menschaap teruggekeerd was, begaf zich een der priesters bij La.

— Onze vijand is hier dichtbij, sprak hij en hij slaapt. Wij gaan hem overvallen en hem doden.

— Neen, dood hem niet! sprak La driftig. Breng hem integendeel levend bij mij. De wraak behoort aan mij. Gaat, maar zonder het minste gerucht.

Behoedzaam naderden de priesters Tarzan die op een lagen tak sluimerde. De reus was in een diepen slaap gedompeld, doordat hij dien dag een overvloedig maal gehad had. Geen enkel voor gevoel verwittigde hem voor het gevaar, niet het minste gerucht maakte hem bekend dat behaarde schaduwen hem kruipend naderden en dat drie groote manschappen boven hem post gevat hadden, om hem de vlucht naar de kruin van den boom af te snijden.

Tarzan begreep geen jota van wat hem overkwam wanneer hij plots een enorme massa op zijn borst voelde neerploffen en hem van den tak wierp.

't Was een der apen die zich op den reus had laten vallen om hem midden in zijn slaap te verrassen. Tarzan en zijn tegenstrever rolden verdoofd op den grond, maar reeds snelden de behaarde schimmen ter hulp en wierpen zich op Tarzan, die verpletterd door het aantal, te vergeefs pogde te strijden en al dezen die onder zijn bereik kwamen beet en krabde.

Ten slotte werd hij overmeesterd.

DE TIENDE HOOFDSTUK DE FOLTERING EN DE DOOD

Angstig had de opperpriesteres het verloop van den strijd gevolgd en toen zij er van verzekerd was dat haar vijand overmeesterd was, verhief zij de stem om haar getrouwen nogmaals op het hart te drukken hun gevangene niet te kwetsen.

— Leidt hem naar ons kamp! beval zij.

Daarna werd Tarzan zonder meer aan den voet van een boom geworpen op een open plaats in het bosch waar La bevolen had, halt te houden.

— Bouwt mij hier een schuilplaats, zei La, wij zullen dezen nacht hier blijven en morgen, vóór het aanschijn van den Vlamgenden God, zal ik de godheid het hart van den ontwijder van onzen tempel offeren. Maar waar is het gewijde mes? Heeft iemand zich er van meester gemaakt?

Geen der priesters had het mes gezien en men moest ook aannemen dat Tarzan het heilige wapen niet op zich droeg toen hij werd gevangen genomen. Deze bekeek onverschillig de afschuwelijke gezichten die hem omringden. Enkel toen hij La bemerkte glimlachte hij.

— Waar is het mes? vroeg de opperpriesteres koortsig.

— Ik weet er niets van, antwoordde Tarzan. Waarschijnlijk heeft mijn gezelschap het megedragen toen hij tijdens den nacht ontvlucht is. Als u werkelijk aan dit mes houdt wil ik het wel gaan zoeken en het u terugbrengen, doch vermits gij mij wilt doen sterven is het niet meer mogelijk. Bovendien, welk belang heeft dit mes voor u? U moet er maar een ander maken als het verloren is.

La begon bitter te lachen want in haar hart wist zij dat de werkelijke misdaad van Tarzan er niet in bestond haar het gewijde mes van Opar te hebben ontnomen.

De tranen sprongen haar in de oogen en zij wendde zich af; zij bleef echter onwrikbaar in haar besluit Tarzan door gruwelijke folteringen en een geraffineerden dood voor zijn stoutmoedigheid haar te hebben afgewezen te doen boeten. Toen de hut van La gereed was, deed zij den gevangene er binnen brengen.

— Bij zonsopgang, zei zij tot haar priesters, zult u het altaar klaarmaken waarop hij zal sterven. Zorgt voor goed droog hout en richt het altaar op in het midden van de open ruimte, opdat de Vlamgende God het offer zou kunnen bijwonen en er tevreden over weze.

In de hut bleef La geruimen tijd Tarzan met een somberen en

woesten blik aankijken. De reus was gelaten in zijn lot. Hij verwachtte geen enkele hulp en wist dat al zijn spierkracht onmachtig zou zijn om de talrijke boeien die zijn polsen en enkels omklemden te verbreken.

Gedurende de lange dagreizen doorheen de jungle had La gedacht aan de vreugde die zij smaken zou als haar vijand machteloos in haar handen zou zijn en zij hem naar believen zou kunnen folteren. Zij was dan ook eenigszins verwonderd geen enkel gevoel van

vreugde te smaken en niets dan een vage en drukkende neerslachtigheid te voelen.

Zij kon haar blik van het edele profiel van Tarzan niet afwenden en een matelooze spijt sloop in haar hart omdat zij niets dan onverschilligheid in het gemoed van den reus had kunnen opwekken. Dit leedwezen was nu echter niet meer met eenige gramschap vermengd. Zij kreeg den indruk dat alleen het noodlot verantwoordelijk was en dat zij niet boos op Tarzan kon zijn.

Toen de nacht alles met zijn schaduw omhulde, sliep Tarzan, in weerwil van zijn boeien, rustig in. Eindelijk viel ook La in slaap, gebroken door vermoeidheid en door smart. Bij het krieken van den dag werd zij wakker door de trage doodzangen der priesters van Opar. Eerst bleef zij een oogenblik onbeweeglijk en verbaasd, vervolgens viel haar oog op Tarzan en de gruwelijke beteekenis van het gezang drong tot haar door.

— Tarzan! riep zij buiten zichzelf. Als je over Opar wilt regeeren ben je gered!

De koorden die in zijn gezwollen vleesch drongen kneusden Tarzan vreeselijk en hij antwoordde slechts met een ongeduldig gegrom vergezeld door een woedenden blik.

Dit was dus het eenige antwoord dat de laatste poging der opperpriesteres bekwam. Rood van woede, schaamte en spijt sprong La op.

IJlings snelde zij naar den ingang van de hut:

— Komt nader, priesters van den Vlamgenden God! riep zij

met schrille stem, en maakt alles gereed voor het groote offer.

Haastig kwamen de priesters aanloopen en legden hun gekromde handen op den gevangene dien zij op het trage rythme van hun lijkzang meevoerden. La volgde hen. Zij was nu doodsbleek bij de gedachte aan het vreeselijke gebaar dat zij verplicht zou zijn te voltrekken.

Nochtans bleef zij vastberaden bij haar plan. De ontwijder moest sterven, de man die haar veracht had moest zijn misprijzen met zijn leven betalen.

Zij zag hoe Tarzan door den deken der priesters op het altaar werd vastgebonden. Vervolgens kwam zij nader, het gelaat naar de zon toegekeerd, en prevelde met haar bleeke lippen de gebeden. Tarzan had de oogen gesloten en wachtte op het einde. Hij bekreunde er zich weinig om te moeten sterven. Alles wel ingezien was de dood een avontuur dat hem in de jungle iederen dag beloerde en nooit had hij hem gevreesd. Hij dacht vaag terug aan de aardige steenen die hij begraven had en betreurde het alleen dat hij ze nooit meer in zijn handen zou kunnen doen schitteren.

Hij hoorde een bevende stem die hem in het oor fluisterde:

— Tarzan, o Tarzan, zeg mij dat jij er in toestemt mijn echtgenoot te worden, dat je met mij naar Opar zult terugkeeren en je zal vrij zijn! Ik ben bereid de woede van mijn volk te trotseeren om je te redden. Het is je laatste kans om te leven, zal je ze verwerpen?

In dit uiterste oogenblik werd de opperpriesteres, in weerwil van zichzelf, weer een zwakke en gevoelige vrouw. Met bezwaard hart boog zij zich over hem heen:

— Is het ja, is het neen? vroeg zij.

Van uit de diepte van de jungle kwam een verre klank de hoop in het hart van Tarzan weer opwekken. Hij haalde diep adem en stiet een woesten en scherpen kreet uit dien La enkele stappen deed terugdeinzen. De ongeduldige priester begon te mopperen en de menigte werd zenuwachtig zonder te begrijpen waarom het offer vertraagd werd.

— Je antwoord, vroeg La nogmaals. Welk is je antwoord op de bede der opperpriesteres van Opar?

Het geluid dat de aandacht van Tarzan had getrokken kwam dichterbij en al de omstanders hoorden het nu: het was het getromp van een olifant.

La, die angstig het woord afwachtte dat over haar geluk zou beslissen, zag een uitdrukking van triomf over het gelaat van den

reus glijden. Toen eerst begreep zij de beteekenis van den kreet dien Tarzan had uitgestooten: hij had de hulp ingeroepen van Tantor, den olifant.

— Je wijst La af, riep zij uit; welnu, sterf dan! Men brenge mij de fakkel, beval zij, zich tot den priester wendend.

Tarzan draaide het hoofd naar haar toe.

— Weldra komt Tantor, zei hij ernstig. Ik dacht dat hij mij kwam redden, maar nu hoor ik aan zijn stem dat hij mij en u allen zal vertrappelen want hij verkeert in een van zijn razende buien!

La kende de woeste en blinde wreedheid van den olifant als hij aan een van zijn krisissen ten prooi was en zij begreep dat Tarzan de waarheid sprak. Zij verbleekte.

— Ik bemin je niet, La, ging Tarzan verder. Ik weet niet waarom want je bent zeer schoon, maar ik wil niet naar Opar terugkeeren. Ik kan je niet beminnen maar ik kan niet verdragen dat je onder de pooten van Tantor sterft. Snijd mijn boeien los eer het te laat is. Hij is reeds zeer dicht bij ons. Snijd mijn boeien los en ik zal je redden.

Werktuigelijk had La de fakkel laten zakken die zij in de hand droeg en de vlammen likten aan den houtstapel die als altaar diende. Onbeweeglijk, als het standbeeld van de wanhoop staarde La naar de dunne rookkolom die opsteeg. Uit het hart van de jungle weerklonk een verschrikkelijk getromp en het doffe geluid van ontwortelde boomstammen. Tantor naderde als een natuurkracht waarvoor alles wijkt. De priesters wierpen elkaar onrustige blikken toe en beraadslaagden fluisterend onder elkaar.

— Vlucht! riep de priesteres plotseling met snijdende stem uit. En terzelfde tijd sneed zij de boeien van Tarzan door. Deze sprong van het altaar af en de priesters slaakten een kreet van teleurgestelde woede.

— Ongelukkige! riep de deken der priesters. Dit verraad zal je met je leven betalen!

En met opgeheven dolk stormde hij op La los, doch reeds sprong Tarzan tusschen beide. Hij rukte den dolk uit de hand van den razenden priester en toen deze zich op hem wierp greep hij hem met één hand als een stroohalm vast en deed hem in de lucht ronddraaien.

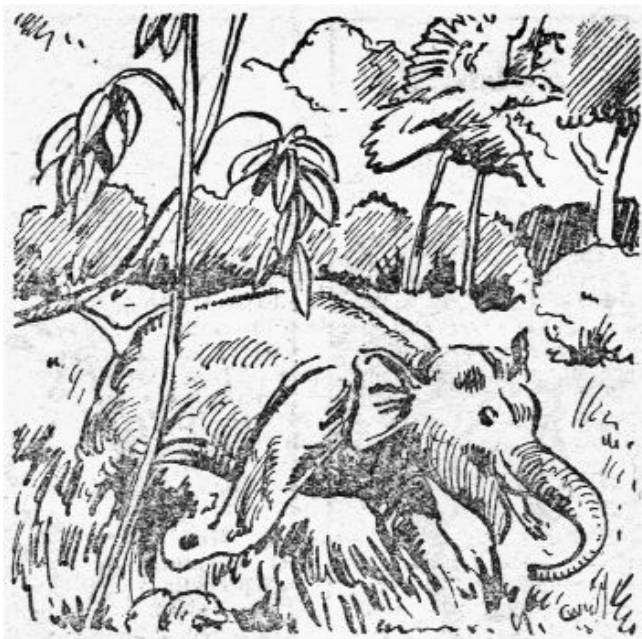
Achter den reus richtte La zich op met haar mes in de hand; zij zag een weinig bleek maar liet niet de minste vrees blijken.

Op dit oogenblik verscheen Tantor in een groot gekraak van brekende takken; zijn spleetoogen vlamden van een uitzinnige

woede. De priesters bleven onbeweeglijk, als versteend door den schrik staan, doch Tarzan liet zijn slachtoffer weer op den grond vallen, nam La in de armen en snelde naar den dichtst bijzijnden boom.

Vooraleer de olifant aan Tarzan aandacht had geschonken, was La, die haar armen om den nek van den reus had geslagen, meegenomen in het gebladerte. Intusschen rende Tantor met vreeselijk getromp op de priesters van Opar toe.

Doch spoedig keerde de olifant zijn woede tegen de twee wezens die in een ceder in elkaar gedoken zaten en die zich buiten het bereik van zijn razernij waanden. Hij naderde en begon

met gansch zijn logge massa tegen den boom te duwen. De woudreus bood een tegenstand die vooreerst de pogingen van Tantor scheen te ontzenuwen; maar opeens begaven de wortels en de ceder helde gevaarlijk op zij.

De dichtst bijzijnde boom was verscheidene meters verwijderd en dit was de reden waarom Tarzan dit bloedbad niet verder had kunnen ontvluchten. Doch ten overstaan van den ernst

van den toestand, waagde hij alles of niets en voerde een roekeloozen sprong uit terwijl La de oogen sloot en ieder oogenblik verwachtte op den grond te pletter te vallen.

Op het oogenblik waarop Tarzan zich met de eene hand vastklampte aan den tak van den boom dien hij had uitgekozen, sloeg de ceder met een donderend geraas tegen den grond en Tantor snelde vooruit om zijn nieuwe slachtoffers te vertrappelen.

Toen hij begreep dat zij hem ontsnapt waren, stiet hij een nieuw getromp uit en stormde hen achterna!

VEERTIENDE HOOFDSTUK DE PRIESTERS VAN OPAR

Tarzan had nu echter terug het woud bereikt; door van den eenen boom in den anderen te springen, bevond hij zich reeds op een vrij grooten afstand van het monster waarvan de schorre kreten in de verte uitstierven. Eindelijk daalde hij lenig van een boom af en zette La op den grond neer.

— Roep nu uw volk bij u, zei hij tot de priesteres.

Zij zouden mij dooden, antwoordde zij.

— Neen! zei de reus ernstig. Niemand zal een hand naar u uitsteken zoolang Tarzan er is. Roep uw priesters en wij zullen met hen spreken.

Toen liet La naar de vier windstreken een eigenaardig gemoduleerden kreet weergalmen die door gelijkaardige kreten beantwoord werd. Het waren de priesters van Opar die aan den stormloop van den olifant hadden kunnen ontsnappen en die in het dichte woud een schuilplaats hadden gezocht.

Enkele oogenblikken later naderden de priesters; hun gelaatsuitdrukking was dreigend, hun wenkbrauwen waren gefronst en op een eerbiedigen afstand van de priesteres bleven zij staan.

— Uw priesteres is gered, zei Tarzan. Als zij het offer had voltrokken, zooals jullie het eischten, zou ze nu dood zijn zooals het meerendeel onder u. Zij heeft mij echter gespaard en daarom heb ik haar gered. Keert naar Opar terug en Tarzan zal zijn weg door de wildernis voortzetten. Ik bied u de wildernis aan. Ik bied u den vrede aan. Wat is uw antwoord?

De priesters schudden het hoofd en bromden enkele onverstaanbare woorden. Vervolgens beraadslaagden zij onder elkaar en uit hun gebaren konden Tarzan en La opmaken dat zij weinig geneigd waren het verbond te sluiten dat hun was voorgesteld. Zij wilden niet meer van La weten en waren van meening dat het aan hun God beloofde offer moest voltrokken worden.

Daar de beraadslagingen bleven duren werd Tarzan ongeduldig.

— Jullie zullen gehoorzamen aan de bevelen van jullie koningin, sprak hij. Jullie zullen met haar naar Opar terugkeeren of anders zal Tarzan al de dieren van de wildernis tot zich roepen en zullen jullie sterven als slachtoffers van jullie dwaze koppigheid. La heeft mij gered opdat ik haar en jullie zou redden.

Levend ben ik jullie van grooter nut geweest dan ik het zou geweest zijn als jullie mij gedood hadden. Ik weet niet wat er met jullie gewijd mes gebeurd is maar jullie zullen er een ander smeden. Zullen jullie met jullie opperpriesteres den weg naar Opar weer inslaan?

De priesters herbegonnen hun besprekingen. Zij sloegen zich met de vuisten op de borst en hieven de armen dreigend boven het hoofd, doch Tarzan gaf zich spoedig rekenschap er van dat slechts een beperkt aantal onder hen zijn voorstel volkomen vijandig gezind waren. Het waren de aanhangers van den deken der priesters. Deze had geruimen tijd de hoop gekoesterd dat La haar waardigheid met hem zou gedeeld hebben door hem als haar echtgenoot te kiezen en het was met razernij in het hart dat hij had opgemerkt hoe de opperpriesters een al te groote belangstelling aan den dag legde voor den vreemden reus. Het vraagstuk scheen onoplosbaar, tot eindelijk een andere priester een besluit nam en op La toeging.

— Cadj, onze deken, zou u allebei aan den Vlamgenden God willen offeren, zei hij, maar ik en al mijn gezellen zijn bereid met onze koningin naar Opar terug te keeren.

— In dit geval zijn jullie met velen tegen één, merkte Tarzan op. Waarom maken jullie zich bezorgd over het advies van Cadj? Vertrekt, zooals jullie het verlangt en als Cadj zich er tegen verzet, toont hem dan dat hij alleen maar moet zwijgen.

Dit leek den priesters een vernuftige oplossing en, hun dolken zwaaiend, dwongen zij Cadj zich op de knieën te werpen. Toen naderde Tarzan den deken die over al zijn ledematen beefde.

— Priester, zei hij, La keert naar haar tempel terug onder de bescherming van haar priesters en onder deze van Tarzan die iedereen zal doden die tegen haar durft opstaan. Vóór de nieuwe maan zal Tarzan naar Opar komen en als La een ongeluk is overkomen, zal hij Cadj zonder genade en zonder eenigen uitleg te willen aanhooren vermoorden.

Met een door angst verstikte stem, zwoer Cadj dat hij voortaan de meest toegewijde dienaar van de opperpriesteres zou zijn.

— En jullie, wendde Tarzan zich tot de andere priesters, waakt op La, zoodat Tarzan, als hij terugkomt, La op den drempel van den tempel zal aantreffen om hem te verwelkomen.

— Ja, zei de jonge vrouw met ontroerende stem, La zal er zijn en zal je afwachten tot op den dag waarop je zult terugkomen. O, zeg mij dat je werkelijk zult komen.

— Wie weet? mompelde de reus.

En op een tak springend, verdween hij in het gebladerte.

Geruimen tijd bleef La onbeweeglijk staan, daarna liet zij het hoofd op de borst zinken; zij slaakte een diepen zucht en met loomen tred stelde zij zich opnieuw aan het hoofd van haar gevolg om den terugweg naar Opar aan te vatten.

Tarzan zette zijn weg tot 's nachts voort en sliep dan, uitgeput van vermoeidheid, zonder eenige gedachte, in.

Enkele kilometers verder naar het Noorden, droeg Lady Greystoke geduldig haar gevangenschap en berekende het aantal dagen die nog zouden verlopen eer haar echtgenoot haar zou komen verlossen. Terwijl zij haar ellende vergat door zich bij voorbaat de zegevierende aankomst af te schilderen van lord Greystoke, doorkruiste het voorwerp van haar gedachten behaard en half naakt de jungle zonder zich zelfs haar te herinneren die de eerste en de eenige zijn hart had doen slaan en die gedurende zoovele jaren zijn leven gedeeld had.

Twee dagen verliepen eer de gedachte aan de schitterende steenen weer in het hoofd van Tarzan oprees, doch op een mooien dag overviel hem een onweerstaanbare drang om de fonkelende keien terug te zien.

Hij keerde dus terug naar de plaats waar hij ze begraven had en met zijn mes groef hij in den grond op de juiste plaats waar hij het lederen zakje verstopt had. Hij vond er echter geen spoor van terug.

Ontgoocheld en woedend verzonk Tarzan in gepeinzen en ineens flitste het hem door het hoofd dat de dief niemand anders zijn kon dan zijn vroegeren reisgezel. Terstond besloot hij hem na

te zetten. Het spoor was echter reeds drie dagen oud en op verscheidene plaatsen uitgewischt, doch Tarzan vond het telkens zonder moeite terug want indien zijn speurzinn onvergelykelyk was, vulden zijn gezicht en zijn redeneering het eerste zintuig aan als dit in gebreke bleef.

Hij begaf zich dus opnieuw in noordelijke richting en liet zich daarbij leiden door aanduidingen die een Europeaan niet zouden

opgevallen zijn en die zelfs voor een bewoner van de jungle dikwijls moeilijk te verklaren zouden geweest zijn, maar voor hem even gemakkelijk te ontcijferen waren als een open boek.

Het was nacht toen hij aan de omheining kwam die het Arabische dorp omringde. Op de takken van een boom gezeten, trachtte hij te bespieden wat er binnen de omheining gebeurde.

Ongetwijfeld moest zijn prooi daar zijn, maar in welke hut moest hij ze vinden? Tarzan kende zijn kracht doch hij kende er ook de grenzen van en hij wist dat, als hij alleen het dorp binnendrong, de Arabieren, dank zij hun aantal, hem spoedig zouden overwonnen hebben.

Hij besloot dus een gunstige gelegenheid af te wachten en bleef verscholen in zijn boom zitten tot de dorpsbewoners zouden gaan slapen zijn. Toen hij eindelijk het oogenblik gekomen achtte, sloop hij geluidloos om de afsluiting heen om een plaats uit te zoeken die ver genoeg van den schildwacht verwijderd was. In twee sprongen was hij over de schutting die het dorp beschermde.

Tarzan waagde natuurlijk zijn leven, maar in zijn oogen was dit een onbelangrijke bijzonderheid en de wet van de jungle had hem geleerd zijn bestaan niet zeer hoog aan te slaan. Hij ging op zoek naar den man dien hij achtervolgde. Hij had het niet nodig iedere hut binnen te treden om den bewoner er van te kennen. Zijn reuk was voldoende om hem in te lichten welk spoor hij moest volgen.

Het duurde dan ook niet lang eer hij een tent gevonden had waarvan zijn instinct hem zeide dat zijn vijand er in geslapen had. Hij trad binnen en snoof aandachtig de uitwasemingen van de lucht op; vervolgens schudde hij ontgoocheld het hoofd: de man die hij zocht was vertrokken. Er bleef hem niets anders over dan zijn jacht voort te zetten. Hij vond gemakkelijk den weg terug dien de gewezen luitenant had ingeslagen om te ontvluchten. Toen hij echter voorbij een hut kwam, bleef Tarzan plotseling staan: een nieuwe geur prikkelde zijn neusgaten en een meer onbepaalde en bijna vergeten herinnering drong tot hem door.

Evenals de tent was de hut ledig en Tarzan keerde op zijn stappen terug, volgde opnieuw het spoor van zijn trouweloozen gezelschap en verdween weer in de wildernis.

VIJFTIENDE HOOFDSTUK DE VLUCHT VAN WERPER

Nadat Werper een soort pop had vervaardigd die hij onder zijn dekens had gelegd en vervolgens achter zijn hut geslopen was, had hij zich rechtstreeks naar de hut begeven waarin Jane Clayton werd gevangen gehouden.

Vóór de deur rees de groote zwarte schaduw op van een schildwacht. Werper naderde den man, fluisterde hem enkele woorden in het oor, stopte hem een pakje tabak in de hand en drong de hut binnen.

Daar Werper een der bijzonderste luitenants was van Achmet Zek, had hij natuurlijk het recht overal binnen te gaan in het dorp waar hij het wenschte en de schildwacht had er zelfs niet aan gedacht hem te beletten zich bij de gevangene te begeven.

Met gedempte stem fluisterde Werper in het Fransch:

— Lady Greystoke, waar is u? Ik ben Frécoult.

Hij kreeg geen antwoord en streek haastig een lucifer aan: de hut was ledig.

Werper stond stom van verbazing. Hij was zelfs op het punt uitleg te vragen aan den schildwacht, daarbij een oogenblik den neteligen toestand vergetend waarin hij zich bevond, doch op dit oogenblik werd zijn aandacht getrokken op een opening die in den aarden muur van de hut was aangebracht en breed genoeg was om een menschelijk lichaam doortocht te verleen.

Toen begreep hij dat Jane Clayton er in geslaagd was te ontvluchten en hij begon opnieuw over zijn eigen avontuur na te denken. Zijn leven hing af van den afstand dien hij tusschen Achmet Zek en zichzelf zou gesteld hebben op het oogenblik dat de Arabier zijn vlucht zou ontdekken.

In het plan dat hij had uitgewerkt, had hij er op gerekend, met lady Greystoke te ontsnappen en wel om twee redenen: de eerste was dat hij zich zodoende de dankbaarheid van hooggeplaatste Engelsche personaliteiten zou verzekeren en er in zou slagen later in Engeland een toevluchtsoord te vinden, als zijn misdaad tegen zijn overste aan het licht zou komen. De tweede reden was dat hij van plan was zich naar de Britsche bezettingen in Oost-Afrika te begeven en dat de naam van lady Greystoke hem ongetwijfeld de voetstappen hiertoe zou vergemakkelijken en iedere verdenking betreffende de ware identiteit van den heer Frécoult van hem zou afwenden. Hij was dan ook diep ontgoocheld door de verdwijning van Jane Clayton, die al zijn mooie plannen in het niet deed

verzwinden. Hij mompelde een verwensching en verliet haastig de hut; zonder een woord tot den schildwacht te spreken, verwijderde hij zich met vlugge schreden in de tegenovergestelde richting der tent van Achmet Zek.

Hij klom over de omheining op een plaats die hij sedert geruimen tijd had uitgezocht, in het vooruitzicht van een dergelijke gebeurlijkheid. Op enkele kilometer vóór hem klampte Jane Clayton zich op hetzelfde oogenblik sidderend vast aan den tak van een boom dien zij had moeten beklimmen om aan den aanval van een hongurig wild dier te ontsnappen.

Haar ontvluchting was vrij gemakkelijk gegaan. Op den vloer van de hut waarin men haar had opgesloten, had zij een achtergelaten dolk gevonden en terstond was haar besluit genomen: Niemand had haar opgemerkt en een uur lang was zij snel in de wildernis vooruitgekomen, zich richtend naar den stand der sterren om zich bij benadering naar het Zuiden te begeven.

Op dit oogenblik had haar geoefend oor haar gewaarschuwd dat een wild dier haar spoor volgde en onmiddellijk had zij in den dichtst bijzijnden boom een schuilplaats gezocht, daar zij de wildernis al te goed kende om geen oogenblik te verliezen nadat zij ontdekt had dat zij achtervolgd werd.

Werper, van zijn kant, was zoo gelukkig, niet verontrust te worden door een der geduchte woudbewoners, en hij zette zijn weg tot den dageraad voort. Ongelukkig viel hem bij het krieken van den dag de onaangename verrassing ten deel dat hij in de verte een Arabisch ruiter op zijn spoor bemerkte. Het was een der

handlangers van Achmet Zek, door den bandiet in alle richtingen uitgezonden om den vluchteling weer te vangen.

De ontsnapping van Jane was nog niet ontdekt op het oogenblik toen de menschenjagers het dorp hadden verlaten.

Werper verschool zich aanstonds in een kreupelboschje en bleef roerloos liggen, in de hoop dat de ruiter hem zou

voorbijrijden zonder hem op te merken.

Hij hoorde nu duidelijk den galop van het paard en zijn hart bonsde hevig, toen een gevaar dat nog dichter bij hem en nog vreeselijker was, hem van schrik deed verstijven. In het kreupelhout, op eenigen afstand van hem, had hij een verdacht ritselen van het gebladerte gehoord.

Bijna onmiddellijk daarna fonkelden twee oogen in de duisternis en, verlamd door den angst, onderscheidde Werper de schaduw van een leeuw die ineendook om op deze begeerlijke prooi toe te springen. Op dit oogenblik kwam de ruiter opdagen, die de rampzalige gedachte kreeg den loop van zijn paard te vertragen om het terrein van naderbij te onderzoeken. Met een onuitsprekelijke verlichting zag Werper dat de leeuw een begeerlijken blik van hem afwendde om zijn aandacht op den nieuw aangekomene te vestigen. Zou het paard de aanwezigheid van het roofdier ruiken, steigeren en zijn ruiter waarschuwen voor de geduchte aanwezigheid van den leeuw?

Ongetwijfeld was de windrichting ongunstig, want het zenuwachtige dier vertoonde geen enkel teeken van onrust en bleef gehoorzamen aan de drukking der knieën van den Arabier. Een nieuwe onrust maakte zich toen van Werper meester. Zou de leeuw misschien wachten tot de Arabier zich verwijderde om zich op hem te werpen? Neen; juist op het oogenblik waarop hij zich deze beangstigende vraag stelde, maakte de leeuw een geweldigen sprong en stortte zich op den ruiter dien hij op den grond wierp.

Het paard hinnikte van angst en maakte een zijsprong die het naast Werper deed terechtkomen. Deze aarzelde geen oogenblik en sprong in het zadel juist toen de draver, door een panische vrees aangegrepen, als een pijl uit een boog in westelijke richting vooruitvloog.

De gewezen officier was een ervaren ruiter; hij had echter al zijn rijkunst noodig om zich op het op hol slaande paard in het zadel te houden.

Een half uur later kwam een halfnaakte reus, die zich met gemak een weg baande tusschen de lange takken der boomen, op de plaats aan waar dit snelle tooneel zich had afgespeeld; hij sperde de neusvleugels open en ademde opletterend de lucht in. De reuk van bloed viel hem terstond op, een reuk vermengd met dien van Numa, den leeuw.

De reus schudde het hoofd en spitste het oor. Op enkele passen afstand hoorde hij gekraak en het geluid van kaaksbeenderen die hem zeiden dat de leeuw met zijn feestmaal

bezig was.

Van den eenen boom in den anderen springend, naderde hij het dier. Was het slachtoffer van den leeuw misschien de man dien hij zelf achtervolgde?

Tarzan vroeg het zich af. In ieder geval hield het spoor van den man daar op, maar nergens vond de reus een spoor van de drinkflesch die de gekleurde steenen bevatte welke hem ontstolen waren.

Ontgoocheld omdat hij voor goed zijn speelgoed verloren had en omdat hij bovendien zijn wraak niet had kunnen koelen, verwijderde Tarzan zich langzaam. Hij keerde op zijn stappen terug, want onderweg had hij gezien dat de streek rijk aan wild was en hij dacht er over na hier te jagen voor zijn avondmaal.

Nauwelijks had hij het pad verlaten, toen een groote zwarte krijger, wiens voorzichtigen doch vluggen pas niet het minste gerucht maakte, op enkelen afstand voorbijging. Het was Mugambi, die trachtte het spoor van zijn voortvluchtige meesteres terug te vinden.

Gansch den dag zette hij zijn weg voort en hij bleef slechts af en toe staan om uit al de kracht van zijn longen op lady Greystoke te roepen, hopen tegen alle hoop in dat zij hem zou hooren en antwoorden.

De trouw en de toewijding van den armen zwarte zouden hem een onaangenaam avontuur op den hals halen. Sedert enkele maanden was Abdul Mourak, de kommandant van een afdeeling Abyssinische soldaten, op zoek naar den plunderaar Achmet Zek die, een jaar geleden, de woede van een machtigen heer had getrotseerd door op zijn domeinen jacht op slaven te maken.

Sedert den vorigen dag bevonden Abdul Mourak en zijn soldaten zich op het spoor dat Werper en Mugambi in oostelijke richting volgden. De ruiters waren bezig met hun kamp op te slaan toen Werper, die er in de verste verte niet aan dacht deze afdeeling hier aan te treffen, verscheen, zijn doodvermoeid paard bij den teugel voorttrekkend.

Terstond werd hij door de soldaten omringd en vóór den kommandant gebracht die hem met vragen overstelpte. Werper verzekerde Abdul Mourak dat hij een Franschman was die naar Afrika gekomen was om te jagen, maar dat hij door onbekenden overvallen en slechts als bij mirakel aan de vernietiging van gevolg ontsnapt was.

De aanvoerder zette in enkele woorden het doel uiteen van de expeditie die hij leidde. Toen Werper hieruit begreep dat het toeval

hem in aanraking had gebracht met de gezworen vijanden van Achmet Zek, herwon hij zijn vertrouwen en schoof hij de voorgewende uitroeiing van zijn safari onmiddellijk op den rug van den Arabier. Daar hij echter vreesde dat de wisselvalligheden van den strijd hem opnieuw in de klauwen van zijn vroegeren vennoot zouden kunnen doen vallen, ontraadde Werper Abdul Mourak zijn expeditie door te zetten en verzekerde hem dat Achmet Zek aan het hoofd stond van een talrijke en onversaagde troep. Hij voegde er aan toe dat de Arabier op marsch was in een geheel tegenovergestelde richting als die zij zelf volgden.

Deze redenen schenen Abdul Mourak afdoende. Hij gaf zijn plan om weerwraakmaatregelen te nemen zonder al te veel spijt op en gaf zijn soldaten bevel om 's anderdaags morgens rechtsomkeer te maken en den weg naar het kamp terug in te slaan. De namiddag was reeds ver gevorderd toen de aandacht der schildwachten gaande werd gemaakt door een krachtige stem die steeds hetzelfde woord herhaalde:

— Meesteres! Meesteres!

Op een teeken van Abdul Mourak begaven enkele soldaten zich in de richting van waar de stem kwam, zich daarbij zorgvuldig verschuilend in het kreupelhout. Twintig minuten later kwamen zij terug, Mugambi gevankelijk achter zich aanslepend.

De neger werd terstond bij Abdul Mourak gebracht en met verbazing bemerkte hij dat naast den Arabischen hoofdman de heer Jules Frécoult gezeten was, de Franschman die bij Mugambi's meester te gast geweest was en dien hij voor het laatst gezien had in het dorp van Achmet Zek, waar hij zich volkomen thuis scheen te voelen.

Mugambi had in zijn geest een rechtstreeksch verband gelegd tusschen het bezoek op den bungalow van dezen verdachten vreemdeling en de ongelukken die daarna zijn meesters getroffen hadden. Hij besloot dan ook onmiddellijk zijn ware identiteit niet bekend te maken aan den zoogenaamden Frécoult, die hem waarschijnlijk niet had opgemerkt onder de dienstboden van lady Greystoke. De Waziri verklaarde dus aan Abdul Mourak dat hij een onschuldige jager was en behoorde tot een stam uit het Zuiden. Hij drong aan op zijn invrijheidstelling, maar de kommandant, die met kennersblik de prachtige gestalte van den krijger bewonderde, besloot hem mee te nemen naar zijn streek om hem op te leiden tot een soldaat van de lijfwacht van zijn meester. Goedschiks kwaadschiks moest Mugambi zich bij deze beslissing neerleggen.

Eindelijk zette de troep zich in beweging en Mugambi, zoowel als Werper, moesten vooropgaan, geflankeerd door tot de tanden gewapende bewakers. Toen eerst drong het tot den pseudo-Frécoult door dat hij eveneens een gevangene was. Zijn protesten dienden tot niets en met hangend hoofd moest hij zijn weg voortzetten, op de hielen gevolgd door zijn bewakers. Wat Mugambi betreft, hij trok zich het voorval niet al te erg aan, des te meer daar hij hoopte in den loop van den nacht of van den volgenden dag te kunnen ontsnappen. Met dit inzicht begon hij een gesprek aan te knopen met zijn bewakers, waarbij hij zich uiterst tevreden toonde over het lot dat hem zou te beurt vallen en ongeduldig om in dienst te treden van den machtigen heer naar wien men hem leidde. Aldus ontwapende hij weldra het wantrouwen van de bewakers, hoewel hij toch niet zoo spoedig kon ontvluchten als hij gedacht had. Er waren enkele dagen noodig om de waakzaamheid rondom hem geleidelijk te zien verminderen.

Anderzijds had Mugambi gepoogd om door zijdelingsche vragen enkele ophelderingen te verkrijgen over de rol van Werper, maar deze toonde zich zeer terughoudend tegenover den neger die geen enkele inlichting kon bekomen.

Daarentegen kreeg Mugambi toevallig kennis van een verrassend feit.

Op dit oogenblik kampeerde de troep aan den oever van een klare en doorzichtige rivier. Er was geen spoor te bekennen van de ongewenschte aanwezigheid van krokodillen en de soldaten maakten er gebruik van om herhaaldelijk te baden.

De twee gevangenen hadden toelating gevraagd om zich eveneens in het koele water te verfrisschen en toen deze toestemming hun verleend werd, trokken zij haastig hun kleeren uit.

Toen bemerkte Mugambi een plat en bruin voorwerp dat zijn gezelschap tusschen zijn kleeren trachtte te verbergen. Werper legde daarbij zulk een koortsige zenuwachtigheid aan den dag, dat het ding hem uit de handen en op het zand viel, waardoor een gedeelte van den inhoud er uit rolde.

De krijger had dikwijls ruwe edelsteenen gezien en er was geen twijfel mogelijk aangaande de waarde van de onderhavige steenen. Zijn aandacht werd vooral gevestigd op het voorwerp waarin de steenen geborgen waren: een lederen zakje dat Mugambi onmiddellijk herkende als dit van zijn meester, die het tijdens zijn expedities altijd schuin over den rug droeg.

Werper had zich op de steenen geworpen en raapte ze haastig bijeen. Terzelfdertijd wierp hij een blik vol wantrouwen op zijn gezelschap, die met een onverschillig uiterlijk met den voet de frischheid van het water beproefde.

Den volgenden dag stelde Abdul Mourak met leedwezen vast dat de zwarte krijger, die zoo gehaast scheen om bij den machtigen heer in dienst te treden, tijdens den nacht ontvlucht was.

De kommandant van de troep begon vreeselijk te vloeken en deed Werper een streng verhoor ondergaan om te weten of hij van deze ontvluchting op de hoogte was. Deze zwoer echter, bleek en bevend, dat hij van niets wist. Zoohaast hij er zeker van was alleen te zijn, betastte Werper met koortsige hand zijn jas en slaakte een diepen zucht van verlichting toen hij vaststelde dat het lederen zakje, dat een fortuin behelsde, hem niet verlaten had. Een oogenblik was het gekke idee in hem opgerezen dat de vluchteling zich van het zakje en zijn inhoud had meester gemaakt!

ZESTIENDE HOOFDSTUK. TARZAN KEERT TERUG NAAR DE APEN

Achmet Zek had zich met twee van zijn betrouwbaarste mannen rechtstreeks naar het Zuiden begeven om den vluchteling den terugtocht af te snijden. Zooals wij gezegd hebben, had hij andere ruiters in alle richtingen uitgezonden, zoodat er weinig kans bestond dat Werper hem zou ontsnappen.

Rond den middag hadden Achmet en zijn beide handlangers een korte rustpoos gehouden aan den rand van een open ruimte in een bosch. Het opperhoofd der plunderaars verkeerde in een sombere stemming. Niet alleen was hij door een trouwelooze verschalkt geworden, maar bovendien waren de onschatbare juweelen hem ontsnapt! Werkelijk, Allah keerde zich van zijn dienaar af.

Om zich te troosten bedacht de Arabier dat hem gelukkig nog de blanke vrouw overbleef, die hij voorzeker voor een goeden prijs zou kunnen verkoopen, zonder dan nog te spreken van den schat die in de nabijheid der puinen van lord Greystoke's huis begraven lag, indien deze geschiedenis tenminste niet volledig door den trouweloozen luitenant was verzonnen.

Een licht geritsel van bladeren trok de aandacht van Achmet Zek. Hij legde zijn geweer aan en wachtte roerloos, evenals zijn twee soldaten. Toen werden de loovertakken uiteengeschoven en het gelaat van een vrouw verscheen.

De vreemdelinge, die zich veilig waande, schreed rustig naar de open ruimte toe en Achmet Zek onderdrukte een ongeloovigen kreet. Deze vrouw was niemand anders dan de gevangene die hij onder goede bewaking in zijn dorp meende te vertoeven. Zij scheen alleen te zijn, maar Achmet besloot nog even te wachten om zich zekerheid te verschaffen vooraleer hij zich van haar meester maakte. Onbewust van het gevaar, liep Jane Clayton rechtstreeks in de richting van den Arabier, die zich reeds verzekerd achtte de jonge vrouw zonder slag of stoot in zijn handen te zien vallen.

Doch langs den anderen kant van de open ruimte volgden twee oogen Jane Clayton met den blik en met gefronste wenkbrauwen trachtte Tarzan zich vruchteloos te herinneren wanneer en hoe hij deze vrouw reeds gezien had en waarom zijn hart zoo hevig in zijn borst klopte.

Een groot gedruisch in het kreupelhout trok opeens de aandacht van alle spelers van dit tooneel op hetzelfde punt

samen, en allen bemerkten terzelfder tijd een troep van groote menschen die uit de struiken te voorschijn kwamen. Met een kreet van angst sprong lady Greystoke vooruit en viel letterlijk in de armen van Achmet Zek, die haar de hand op den mond legde om haar kreten te smoren. Op hetzelfde oogenblik sprong Tarzan uit den boom waarin hij zich had schuilgehouden: hij stelde zich vóór de verbaasde menschen op en begon hun met een reeks kreten en knorgeluiden het woord toe te sturen om ze tegen de Arabieren op te hitsen. Het voorhoofd druipend van zweet poogde Achmet Zek Jane Clayton naar zijn paard mee te sleuren, terwijl de twee soldaten zich haastig beijverden om de koorden aan de pooten der rijdieren los te maken. Terwijl de jonge vrouw zich trachtte los te worstelen, draaide zij het hoofd om en bemerkte Tarzan die naar voren sprong. Vreugde en hoop deden haar gelaat oplakren.

De menschen gehoorzaamden zonder te begrijpen aan den vreemden blanken aap en liepen gedwee achter hem aan. Met verbazing herkende Achmet den vijand dien hij dood waande. Hij gaf zijn mannen bevel zijn voorbeeld te volgen, schouderde zijn geweer en schoot op den reus. Terzelfder tijd vuurden ook de twee soldaten en schoten twee der vierhandige bondgenooten van den zoon der wildernis neer. De losbranding verschrikte de menschen die een oogenblik als versteend naast hun gevallen kameraden bleven staan en Achmet Zek maakte van dit korte uitstel gebruik om zijn sporen in de flanken van zijn paard te drukken, dat als een pijl uit den boog vooruitvloog, de bezwijmde lady Greystoke met zich meevoerend.

Enkele uren later kwamen de Arabische ruiters terug in het versterkte dorp en lady Greystoke werd opnieuw in haar kleine stinkende hut geworpen, waaruit zij voor goed meende ontsnapt te zijn. Ditmaal werden niet enkel de schildwachten verdubbeld, maar bovendien werd Jane zorgvuldig geboeid, zoodanig dat het haar onmogelijk was nog eenige beweging te maken. Vervolgens wachtte Achmet Zek den terugkeer af van zijn verspieders, doch ieder van hen bracht hem een ontkennend antwoord, wat zijn slecht humeur ten top deed stijgen. Alleen gebleven in zijn tent, begon hij zenuwachtig op en neer te loopen, een voorbeeldige wraak bedenkend voor den dag waarop hij de hand op zijn vroegeren bondgenoot zou leggen.

Toen hun eerste schrik voorbij was, hadden de apen zich beijverd om hun gewonde makkers ter hulp te komen. Een van hen was bijna op den slag gedood, maar de andere ademde nog

zwak evenals de vreemde blanke aap die hen in dit noodlottig avontuur had meegesleept. Tarzan was de eerste die tot het bewustzijn terugkeerde. Verbijsterd ging hij overeind zitten en wierp een blik om zich heen. Het bloed lekte van zijn schouders, maar de wonde was niet gevaarlijk. Zich langzaam oprichtend keek hij zijn wilde gezellen aan.

— Wie was deze vrouw? vroeg hij in hun taal.

De menschen hebben haar met zich meegenomen, antwoordden de apen. Wie ben jij die onze taal spreekt?

— Ik ben Tarzan, de machtige jager, de machtigste van alle jagers! Op mijn doortocht siddert en zwijgt de gansche wildernis! Ik ben Tarzan! Gedurende langen tijd ben ik afwezig geweest, maar nu keer ik bij mijn volk terug, het volk der Apen!

— Ja, knikte een der oudste vierhandigen. Het is inderdaad Tarzan, ik herken hem. Des te beter als hij onder ons terugkeert, want van nu af zullen wij een goede jacht maken!

Toen naderden de andere apen en besnuffelden Tarzan geruimen tijd. Deze hield zich volkomen onbeweeglijk, doch bespiedde ieder gebaar van zijn geduchte makkers, gereed om bij de minste verdachte beweging op te springen.

De menschen schenen echter voldaan over hun onderzoek en wijdden hun aandacht aan hun gekwetsten soortgenoot. Deze was ook vrij licht gewond en kwam spoedig terug bij kennis.

De menschen verklaarden vervolgens aan Tarzan dat zij zich naar het Oosten begaven, doch Tarzan voelde een onweerstaanbaren drang om het spoor te volgen der Arabieren die de jonge vrouw hadden opgelicht.

Hij had al zijn overredingskracht nodig om zijn wilde gezellen te doen besluiten hun voorgenomen reisplan op te geven en hij kon alleen bereiken dat de troep enkelen tijd later weer het spoor der Arabieren zou volgen, wanneer de jacht in het Oosten ten einde zou zijn.

Tarzan nam tenslotte vrede met deze schikking, te meer daar zijn kwetsuur hem vreeselijk pijn deed, en hij gaf er de voorkeur aan te wachten tot zij geheeld zou zijn alvorens de plundersaars te trotseeren.

Aldus gebeurde het dat, terwijl Jane Clayton, op een mat uitgestrekt in de kleine stinkende hut, ongeduldig de komst van haar redder verbeidde, Tarzan zich in de tegenovergestelde richting verwijderde, gevolgd door een bende harige monsters die hij als zijns gelijken beschouwde. Af en toe echter kwam een beangstigende indruk hem vóór den geest en dan voelde hij dat

zijn plaats niet meer onder zijn wilde gezellen was.

Zonder te weten waarom, voelde hij zich naar het spoor der Arabieren aangetrokken, en gaarne zou hij hun de jonge vrouw hebben ontrukkt die in hem zoovele gevoelens had opgewekt gedurende het korte oogenblik waarop hij haar bemerkte had, terwijl zij de open ruimte binnendrong.

En toch was er niets dat hem herinnerde dat deze vrouw sedert lange jaren zijn gezellin was en zijn geschokte hersenen waren onmachtig om de beelden herop te roepen van een geluk dat verzwonden was bij het ongeval dat zijn geheugen had uitgewischt.

Ten slotte had hij ook de mooie schitterende steenen niet vergeten die hij hoopte terug te vinden door naar het Arabische dorp terug te keeren.

Aan een hernieuwde nasporing zouden zij niet ontsnappen. En Tarzan was besloten alle hutten af te breken eer hij zijn

opzoeken zou staken. Hij poogde zijn wilde vrienden te overhalen hem te vergezellen op den ontdekkingstocht dien hij beraamde, doch allen weigerden, uitgenomen Taglat en Chulk. Deze was jong en krachtig en daarenboven begaafd met een vlugger verstand dan zijn gezellen en diensvolgens ook met een meer ontwikkelde verbeelding. Hij koesterde een matelooze bewondering voor den zonderlingen blanken

reus die nu tot zijn bende behoorde en was bereid hem overal te volgen.

Wat Taglat betreft, dit was een dier in de volle kracht van zijn leeftijd, verwonderlijk gespierd en van een geduchte kracht. Zijn norsch en prikkelbaar humeur had hem stilaan van de rest van zijn stam afgezonderd en hij voedde een heimelijken haat tegen Tarzan, waarvan de reus zich in de verste verte niet bewust was. Geniepig had Taglat zijn gevoelens ten opzichte van Tarzan weten te verbergen, daar hij vreesde zich een tegenstander op den hals te halen; waarschijnlijk koesterde hij een vaag ontzag voor een menschelijk verstand waarvan hij de meerderheid aanvoelde.

Wat er ook van zij, het was met deze twee menschen dat Tarzan weer den weg naar het dorp van Achmet Zek insloeg. Om de waarheid te zeggen, kostte het hem onderweg veel moeite om zijn gezellen het doel van hun tocht niet te doen vergeten, want hun hersenen misten ieder redeneeringsvermogen. Vertrekken met een duidelijk afgelijnde bestemming is een ding, zich deze bestemming herinneren en er zich niet van laten afbrengen, is een ander ding. Op reis komt men vele verstrooiingen tegen waaraan een aapachtig wezen niet kan weerstaan.

Om te beginnen had Chulk er een vaart ingezet alsof het Arabisch dorp slechts op een uurtje afstand lag, dan wanneer Tarzan hem toch verwittigd had dat zij het slechts na verscheidene dagen zouden bereiken. Doch een kwartier later was deze prijzenswaardige ijver reeds verslapt. Chulk had een boomstam ontdekt waarin zich een bijennest bevond, en toen Tarzan, ongerust over de verdwijning van den aap, hem eindelijk bemerkte, was Chulk bezig zich de vingers af te likken nadat hij tegelijk den honigkoek en zijn bewoners had verslonden. Met tegenzin stemde hij er in toe weer op weg te gaan. Tarzan was echter nog niet aan het einde van zijn beproevingen. Een oogenblik later stelde hij vast dat Taglat op zijn beurt onvindbaar was. Hij moest een kostbaren tijd verliezen om den vluchteling op te sporen; eindelijk ontdekte hij hem, neergehurkt op den grond en verslonden in de beschouwing van een halfdood knaagdier dat poogde te vluchten, wat hij telkens belette door eenvoudig den arm uit te steken. Toen hij dit wreede spelletje moe was, stelde Taglat er een einde aan door zijn slachtoffer zonder plichtplegingen op te peuzelen. Dergelijke, voortdurend herhaalde voorvallen vertraagden aanzienlijk den ontdekkingsstocht, maar Tarzan was geduldig, want hij had een plan beraamd dat de aanwezigheid van Chulk en Taglat vereischte op het oogenblik waarop hij de verblijfplaats van Achmet zou bereiken. Hij was dus wel gedwongen de grillen te verdragen van zijn reisgenooten, die hem anders schaamteloos in den steek zouden laten. Chulk mopperde voortdurend tegen den langen duur van de reis en hij was van meening dat de rustpoozen al te kort waren. Hij zou het voorzeker reeds lang opgegeven hebben, indien Tarzan er niet voor gezorgd had zijn begeerlijkheid op te wekken door hem de voorraden te beschrijven welke de Arabieren hadden opgestapeld en waaraan hij zich naar hartelust zou mogen te goed doen. Bij het visioen van de risten bananen, de zakken dadels en de korven mais voelde Chulk telkens zijn ijver heropflakkeren. Taglat, van

zijn kant, koesterde een plan dat hij echter voorzichtig verzwegen en dit plan had in zijn bekrompen brein een zulkdanige plaats ingenomen dat hij de verwezenlijking er van met een hardnekkige standvastigheid nastreefde. Toch moest hij af en toe tot de orde teruggeroepen worden. Eindelijk, op een stikheeten en onweerachtigen dag, voelden de gescherpte zintuigen van de drie gezellen dat zij het kamp der Arabieren naderden. Stilzwijgend kropen zij naderbij: eerst Tarzan, wiens gebronsde huid glimde van het zweet, daarna Chulk en Taglat, groteske schimmen die wel een karikatuur leken van de als gebeeldhouwde figuur van hun aanvoerder.

Toen zij vlakbij de omheining gekomen waren, slingerden zij zich in het loover van een naburigen boom om, zonder gezien te worden, het komen en gaan van hun vijanden te bespieden. Een ruiter wiens witte burnoes in de lucht fladderde, kwam in galop de groote poort van het dorp uitgereden, die onmiddellijk achter hem weer gesloten werd. Tarzan gaf Chulk en Taglat een teken om op hun post te blijven en volgde de sporen van den ruiter. Met de lenigheid van een eekhoorn en zonder meer gerucht te maken, vloog hij van den eenen boom in den anderen. Hij haalde gemakkelijk den ruiter in, die verplicht was geweest zijn snelheid te vertragen toen hij onder het dicht gewelf der boomen doordrong.

Tarzan nam een voorsprong en posteerde zich op een tak waaronder de Arabier onvermijdelijk moest voorbijrijden.

Een oogenblik later kwam de ruiter aan. Hij wiegelde met het hoofd, half in slaap door de warmte en het gelijkmatig rythme van zijn rijdier. Opeens scheen het hem dat een reusachtig gewicht hem op de schouders viel en hij verloor het bewustzijn... Met een vuistslag had Tarzan hem afgemaakt.

Beladen met den burnoes en de gandoerah waarvan hij zijn slachtoffer had beroofd, keerde de reus vervolgens bij zijn gezellen terug. Chulk en Taglat bekeken en besnuffelden nieuwsgierig de stof, vervolgens stelden zij er geen belang meer in. Tarzan wachtte tot een nieuwe boodschapper het dorp verliet en deed hem hetzelfde lot van zijn voorganger ondergaan. Een derde Arabier, die op de ongelukkige gedachte kwam op zijn beurt naar buiten te gaan, werd eveneens machteloos gemaakt en in een gracht neergelegd nadat hij van zijn kleederen was beroofd.

Nu beschikte Tarzan over het materiaal dat hij noodig had om zijn plan uit te voeren. Hij omhing zijn twee makkers zoo goed en zoo kwaad als het ging elk met een burnoes om hun aldus een

eenigszins menschelijke gedaante te doen aannemen; vervolgens trok hij het derde pak aan. Daarna hielden zij zich tot den nacht in het gebladerte verborgen. Tarzan had zich de ligging in het hoofd geprent van een hut vóór dewelke twee schildwachten de wacht betrokken. Hij veronderstelde dat het in deze hut was dat de gevangene was opgesloten die hij aan haar schakers wilde onttrekken. Verderop had hij ook een groote en weelderige tent opgemerkt die alleen aan het opperhoofd der Arabieren kon toebehooren. Chulk en Taglat hadden zich eerst uitbundig verheugd getoond over hun schitterende kleedij. Zij speelden met de versierselen, besnuffelden welgevallig de stof en bekeken elkaar met onbegrensden trots. Het duurde echter niet lang eer de zaak in het honderd liep. Chulk, een humorist in zijn soort, had plotseling de kap van Taglat's burnoes over diens oogen getrokken, zoodat deze verblind werd, niet meer uit de zaak wijs raakte en snijdende kreten begon uit te stooten. Taglat had geen lust om zich deze schelmenstreken te laten welgevallen. Toen hij zich van de kap bevrijd had, sprong hij Chulk met een dreigend gegrom naar de keel en Tarzan had maar juist den tijd om tusschenbeide te komen om de twee vechtlustige menschen tot rede te brengen.

Tot rede brengen is overigens niet de juiste uitdrukking, want het ging er natuurlijk niet om de twee apen aan het verstand te brengen dat het oogenblik om ruzie te maken slecht gekozen was. Dit argument had geen enkele waarde in hun oogen. Het eenige middel om hen aan het gevecht te doen verzaken, was hun aandacht gedurende enkele oogenblikken af te leiden. Daarna zouden zij gewoon niet meer denken aan de vlag van woede die hen enkele oogenblikken te voren tegen elkaar had opgejaagd en zouden zij vreedzaam zijde aan zijde blijven zitten tot op het oogenblik waarop een nieuw twistpunt tusschen hen zou oprijzen.

Toen de duisternis volledig was, leidde Tarzan zijn gezellen naar het andere uiteinde van het dorp en beval hen de omheining te beklimmen. Dit was het werk van een oogenblik en Tarzan wendde zijn schreden naar de hut waarin hij meende dat de gevangene was opgesloten.

Zijn reukzin waarschuwde hem onmiddellijk dat hij zich niet had vergist en van dien kant gerustgesteld, sloeg Tarzan den weg in naar de hut van Achmet Zek, steeds gevolgd door de twee zonderlinge gestalten die in de schaduw desnoods als dienaars van den Arabischen roover konden doorgaan.

Op dit oogenblik was Achmet Zek in drukke bespreking met

verscheidene van zijn luitenants. Toen hij het geluid der stemmen hoorde, bleef Tarzan bij de deur staan, verborg zich in de duisternis en luisterde.

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK

JANE CLAYTON IN GEVAAR

Ongerust bij de gedachte aan het lot dat hem misschien als gevangene te wachten stond, zocht luitenant Werper koortsig naar eenig middel om te ontluchten, doch sedert Mugambi hun waakzaamheid verschalkt had, verdubbelden de soldaten hun oplettendheid uit vrees dat de andere gevangene het voorbeeld van den vluchteling zou volgen.

Werper vroeg zich een oogenblik af of hij niet een gedeelte van zijn schat zou opofferen om het Abdul Mourak aan te bieden in ruil van zijn vrijheid; hij werd echter weerhouden door de vrees dat deze zich al de kostbare steenen zou toeëigenen zoohaast hij het bestaan er van kende. Nood maakt vindingrijk en de ex-officier vond eindelijk een oplossing die hem de verkieslijkste toescheen.

Hij vroeg een onderhoud aan met Abdul Mourak, die hem met onheilspellende gefronste wenkbrauwen ontving.

— Wat verlang je? vroeg hij hem op brutalen en ongeduldigen toon.

— Mijn vrijheid! antwoordde Werper rustig.

De aanvoerder glimlachte.

— Is het om mij dergelijken nonsens te vertellen dat je mij komt lastig vallen? zei hij.

— Ik wil u een losgeld betalen, antwoordde Werper innemend.

Abdul Mourak barstte in een schaterlach uit.

— Een losgeld? vroeg hij. Waarmee? Met de lompen die je op je rug draagt? Misschien wil je mij wijsmaken dat je in je pas een dozijn slagtanen van olifanten verbergt! Vooruit, scheer je weg, je hangt me de keel uit en de volgende maal zal je een vracht stokslagen op je voetzolen krijgen.

Werper drong aan. Zijn vrijheid, zijn leven wellicht hingen van dit oogenblik af.

— Luister naar mij, kommandant, zei hij. Als ik u zooveel goud geef als tien mannen slechts met moeite kunnen dragen, belooft u mij dan mij naar de dichtst bijzijnde Engelsche factorij te brengen?

— Zooveel als tien mannen dragen kunnen! spotte Abdul Mourak. Je bent gek! Waar verberg je dan al dat goud?

— Ik weet waar het ligt, bevestigde Werper met klem, en ik zal u er heen brengen als u mij in ruil mijn vrijheid belooft.

Abdul hield op met lachen en nam Werper aandachtig op. De

man leek volkomen bij zijn verstand en toch sprak hij van een hoeveelheid goud die iemand duizelig maakte.

— Aangenomen dat ik deze belofte doe, hernam hij op zachteren toon, op welken afstand bevindt zich dat goud?

— Op een goede week gaans in zuidelijke richting, antwoordde Werper.

— En als je het op de door jou aangeduide plaats niet vindt, weet je dan welke straf

je te wachten staat?

— Mijn leven staat er borg voor. Ik weet waar het goud is, want ik was ginder toen het weggestopt werd. Er is trouwens een lading niet voor tien maar voor vijftig man. Dat alles is voor u als u mij belooft mij daarna onder Britsche bescherming te brengen.

— Ben je bereid het te zweren bij je leven?

Werper knikte bevestigend.

— In dit geval belooft ik je wat je mij vraagt en je zult je vrijheid terugkrijgen, zelfs als ik slechts een lading voor vijf man vind. Zolang echter blijf je mijn gevangene.

— Goed, zei Werper. Morgen kunnen wij vertrekken.

Abdul Mourak was het hiermee eens en Werper verliet de tent om zich terug in de handen van zijn bewakers te stellen.

Den volgenden dag wachtte den bewakers een verrassing: zij ontvingen van hun aanvoerder het bevel hun reisweg te wijzigen en de zuidelijke richting in te slaan in plaats van de noordelijke die ze reeds verscheidene dagmarschen gevolgd hadden. Het gevolg hiervan was dat, tijdens denzelfden nacht waarop Tarzan en zijn aapachtige gezellen het dorp van Achmet Zek binnendrongen, de andere stam op enkele kilometers van daar kampeerde. Terwijl Werper droomde van een vrijheid, genoeglijk gemaakt door de opbrengst van den verkoop der gestolen edelsteenen en Abdul Mourak den slaap niet vinden kon bij de gedachte aan al het goud dat hem weldra in handen ging vallen, gaf Achmet Zek zijn laatste bevelen aan zijn mannen. Hij was inderdaad van plan reeds den volgenden dag op weg te gaan om het goud te gaan ontgraven waarvan Werper hem gesproken had.

De luitenants van den bandiet luisterden eerbiedig naar zijn bevelen, terwijl een zwijgende gestalte zich buiten verscholen hield en het oogenblik afwachtte om veilig zijn opsporingen voort te zetten naar de steenen die hem ontstolen waren.

Eindelijk trokken de mannen van Achmet zich terug en hun aanvoerder volgde hen om een laatste pijp bij het licht der sterren te rooken. Zijn tent bleef verlaten...

Nauwelijks waren de mannen vertrokken toen een dolksteek het tentzeil doorstak en een gapende opening maakte waardoor twee gestalten binnenslopen die zich geruischloos in de duisternis voortbewogen.

Het waren Tarzan en Chulk. Taglat volgde hen niet. Hij was in het donker verdwenen en had zich terstond naar de hut begeven waarin Jane was opgesloten. Aan de deur wisselden de schildwachten af en toe enkele woorden en geeuwden lui. Op een verrotte stroomat lag Jane geboeid en gelaten in haar onvermijdelijk lot waaraan zij echter hoopte spoedig een einde te stellen, al was het door een poging tot zelfmoord.

Intusschen kwam een zonderling wezen, in een witten Arabischen burnoes gehuld, omzichtig nader gekropen. Taglat was volstrekt niet bij machte te begrijpen waartoe zijn vermomming diende en in plaats van vastberaden op de schildwachten toe te treden, zette zijn instinct hem aan zich zooveel mogelijk aan hun blikken te onttrekken. Hij wierp een steelschen blik in het rond. De schildwachten waren slechts enkele stappen van hem verwijderd. De aap durfde zich echter niet blootstellen aan de slagen van deze gewapende mannen die misschien ook vuurstokken bezaten welke gerucht maken en onfeilbaar dooden. Hij besloot dus anders te werk te gaan en wipte vlug in het loover van een boom die over de hut hing welker muren in gedroogd slijk met een rieten dak bedekt waren. Plotseling hoorden de bewakers een groot gedruisch en zij sidderden, zonder er evenwel tijdens het eerste oogenblik van verrassing in te slagen de oorzaak van dit lawaai te bepalen. Intusschen greep Taglat, die zich met zijn volle gewicht op het broze rieten dak had laten vallen, Jane in zijn armen en poogde haar mee te sleuren.

Bij het zien van deze reusachtige schaduw had de jonge vrouw vooreerst een beweging van angst gemaakt, doch vervolgens had de vreugde haar overweldigd. Hij die zoo onverwachts kwam opdagen kon immers niemand anders zijn dan een redder? Zij maakte dan ook geen aanstalten om weerstand te bieden of om te

gillen. Met zijn gevangene in de armen snelde Taglat vervolgens naar de deur van de hut die de schildwachten bevend geopend hadden. Bij het zien van de twee mannen aarzelde de aap een oogenblik, doch vervolgens nam hij eensklaps een besluit en stormde met dreigend ontbloote tanden vooruit, terwijl de twee schildwachten den duivel meenden te zien en op de knieën vielen.

Zegevierend holde het dier daarna naar de plaats van de omheining waarlangs het met Tarzan het dorp was binnengedrongen. De wonderbare kracht en de snelheid van het geheimzinnig toegetakelde wezen dat haar meevoerde, verbaasde Jane ten zeerste. Was het mogelijk dat Tarzan den kogel had overleefd dien Achmet hem had toegezonden? Welke andere bewoner van de wildernis kon zoo gemakkelijk een groote en sterke vrouw zooals Jane in zijn armen meedragen? Zij riep dus zachtjes Tarzan bij den naam zonder antwoord te bekomen. Zij liet echter niet alle hoop varen. Vóór de schutting gekomen, kende de aap geen oogenblik van aarzeling en, zonder zelfs zijn gevangene los te laten, bevond hij zich met twee sprongen aan de overzijde van de afsluiting. Deze maal voelde Jane haar laatste ongerustheid verzwinden en was er van overtuigd in de armen te rusten van haar echtgenoot die als bij wonder aan den dood ontsnapt was en haar uit de gevangenschap bevrijd had. Op een kleine open ruimte, op enkelen afstand van het dorp, bleef haar redder staan en liet haar op het gras neervallen. De ruwheid van dit gebaar verwonderde Jane die een lichten kreet slaakte. Op hetzelfde oogenblik rukte het dier, gehinderd door de stof die zijn bewegingen belemmerde, den burnoes waarin het gehuld was af.

Met een kreet van schrik viel Jane in bezwijming bij het zien van het monster dat tegenover haar stond, terwijl, ineengedoken in een boschje, Numa de leeuw de oogen half dichtkneep in tegenwoordigheid van de dubbele prooi die zoo dichtbij hem lag.

In de tent van Achmet had Tarzan gewetensvol alles overhoop gehaald om zijn verloren speelgoed terug te vinden. De zijdeachtige dekens van het bed van den hoofdman lagen overal verspreid en de inhoud der koffers lag op den grond. Niets was aan de opzoekingen van Tarzan ontsnapt en toch had hij de hand niet kunnen leggen op zijn lederen zakje.

Overtuigd dat zijn eigendom niet in deze tent verborgen was, besloot Tarzan, alvorens zijn opsporingen voort te zetten, de gevangene te gaan halen.

Hij gaf Chulk teken hem te volgen en verliet de tent langs denzelfden weg waarlangs hij was binnengekomen en, langs de

hutten voortsliuwend, begaf hij zich naar de stulp waar Jane gevangen werd gehouden.

Met verwondering had hij de afwezigheid van Taglat opgemerkt, doch daar hij aan het wisselvallig humeur van zijn gezellen gewoon was, maakte hij er zich verder niet bezorgd over. Toen hij de hut naderde, bemerkte de reus dat een troep vloekende Arabieren zich aan de deur verzameld had. Hij bedacht dat de vermomming van Chulk van dichtbij onvoldoende zou zijn om zijn werkelijke identiteit te verbergen en hij beval zijn gezelschap hem aan het ander uiteinde van het dorp te gaan opwachten.

Gehoorzaam verwijderde zich de aap en Tarzan, de kap van zijn burnoes over het gelaat trekkend, kwam naderbij zonder te denken aan het feit dat hij de eenige van de omstanders was die een boog, pijlen en een lans droeg en dat deze wapens de aandacht op hem zouden vestigen. Hij baande zich een weg door de menigte en had bijna de deur bereikt, toen een der Arabieren hem de hand op den schouder legde en uitriep:

— Wie is die man?

De reactie van Tarzan was oogenblikkelijk. Hij vergat iedere omzichtigheid en zonder den man nog langer in twijfel te laten, sloeg hij hem met een vuistslag neer en zwaaide hem vervolgens in de lucht rond als een knots. Aldus zette hij zijn woesten weg voort tusschen de rijen der Arabieren die vreesachtig op zijn doortocht terugweken. Hij zag onmiddellijk dat de hut ledig was en de geur van Taglat drong in zijn neusgaten.

Toen stiet Tarzan een gebrul uit van vreeselijke woede dat de Arabieren opnieuw deed terugdeinzen. Zij die achter hem stonden wekten elkaar op om den moed te hernemen, doch toen zij dit gegrom hoorden bekeken zij elkaar als versteend. Door welke duivelsche tooverkracht was deze man onder hun oogen de hut binnengetreden en welk was dit gegrom van een woedend roofdier dat hij nu uitstiet?

Met een blik bemerkte Tarzan de opening die Taglat in het dak gemaakt had; met een sprong klampte hij zich vast aan een der beiden balken van het dak en verdween door den toegang welke het logge lichaam van den aap mensch zich gebaand had. Toen de Arabieren, die hun slaven hadden weggezonden om hun geweren te gaan halen, besloten de hut te naderen na ze eerst langs alle zijden met kogels te hebben doorzeefd, vonden ze haar ledig en hun verstomming evenaarde hun verwarring in tegenwoordigheid van deze zonderlinge gebeurtenis.

Sedert verscheidene minuten reeds had Tarzan de sporen van

Taglat gevolgd. Hij had Chulk geroepen maar deze had geen antwoord gegeven. Een wilde woede beheerschte den reus: Taglat had hem verraden! Chulk liet hem in den steek, de gevangene ontsnapte hem en hij had zijn gekleurde steenen niet teruggevonden. Het ongeluk achtervolgde hem werkelijk!

Hij voelde zijn razernij aangroeien terwijl hij hier en daar in de jungle rondsnuffelde om den reuk van Taglat onder de talrijke geuren van het woud te onderscheiden.

Chulk was vooreerst trouw op zijn post gebleven. De kreten en de gewerschoten der Arabieren hadden echter zijn eenvoudige ziel met angst vervuld want het arme dier vreesde bovenal den vuurstok van de blanke mannen.

Zonder dan ook aan zijn panische vrees weerstand te bieden was hij over de omheining geklommen waaraan hij zijn burnoes had gescheurd en in de diepte van de jungle verdwenen.

Met eenige aarzeling had Tarzan het spoor van Jane en haar oplichter teruggevonden. Op wraak zinnend, kwam hij snel vooruit.

Op de open ruimte die in het maanlicht baadde, keek Taglat intusschen zijn bewustelooze gevangene woedend aan en schudde haar ruw heen en weer, zich in zijn bekrompen brein afvragend of ze niet dood was. Misschien zou Tarzan op tijd gekomen zijn om Jane te redden, want Numa begon slechts aanstalten te maken om op zijn prooi toe te springen, doch het noodlot had er anders over beslist. De wind draaide plotseling, de geuren die den reus leidden verspreidden zich en hij ging voorbij op tweehonderd meter van de open ruimte, zonder iets te vermoeden van het drama dat zich daar afspeelde!

ACHTTIENDE HOOFDSTUK DE STRIJD OM DEN SCHAT

Het was slechts bij het kriecken van den dageraad dat Tarzan bemerkte dat hij het spoor van Taglat bijster geraakt was. Hij maakte er zich niet bezorgd over, overtuigd als hij was dat hij het weldra zou terugvinden. Hij besloot te eten en te slapen om daarna zijn jacht te hervatten. De jungle was groot maar de

ondervinding en het geduld van Tarzan waren niet te onderschatten. Zoo ver kon Taglat niet gaan, dan dat hij hem niet zou terugvinden!

Toen Tarzan zich aldus getroost had over zijn uitgestelde wraakplannen, zette hij de achtervolging in van Bara, het damhert, waarop zijn keus was gevallen om zijn honger te stillen. Een half uur lang bracht deze jacht den reus op een goed gebaad pad dat in oostelijke richting liep. Tot

zijn groote verwondering zag hij opeens dat zijn prooi, die een heel eind vóór hem vluchtte, rechtsomkeer maakte en daarbij alle onloochenbare kenteekens van een geweldigen angst vertoonde. Tarzan had amper den tijd om zich op te hijschen aan een tak die boven den weg hing met het doel zich, volgens zijn geliefkoosde methode, op zijn prooi te werpen als deze hem voorbijliep.

Hij vroeg zich af wat het damhert zulken angst had kunnen aanjagen. Misschien Numa of Sheeta, de panter? Het kwam er trouwens weinig op aan! Tarzan was bereid zijn prooi tegen de meest geduchte woudbewoners te verdedigen. Deze konden wellicht sterker gespierd zijn dan hijzelf; hij beschikte daarentegen over een eigenschap die hem een onbetwistbaar meesterschap boven hen allen verzekerde: deze van de redeneering en het verstand. Op het oogenblik toen Bara onder den noodlottigen tak voorbijrende, boog het dier onder het gewicht dat hem op den rug neerviel; het stortte op den grond, terwijl een mes het de keel oversneed waaruit aanstonds het warme bloed gulpte. Tarzan haastte zich, want hij dacht

voortdurend aan den mededingenden jager voor wien het damhert op de vlucht geslagen was. Hij laadde dus zijn slachtoffer op de schouders en slingerde zich terug in den boom vanwaar hij met zijn scherpe grijze oogen de omgeving verkende. Het pad bleef verlaten, doch weldra hoorde de reus het geluid dat de hoeven van een groep dravende paarden voortbrengen. De ruiters naderden. Eindelijk verschenen zij, terwijl Tarzan, verborgen in het gebladerte, een stuk bloedend vleesch afsneed en zich met smaak aan het nog warme vleesch te goed deed. Hij wierp een verstrooiden blik op de groep die onder hem voorbijreed en staakte plotseling zijn maaltijd. Een der ruiters had het hoofd opgelicht en Tarzan had hem onmiddellijk herkend: het was de man dien hij reeds zoolang zocht. De voorzichtigheid en koelbloedigheid van den zoon der wildernis waren echter zoo groot, dat hij geen kreet van verrassing slaakte of geen gebaar maakte dat zijn aanwezigheid had kunnen verraden. Albert Werper reed tusschen de Arabieren in zonder zich bewust te zijn van het gevaar dat hem bedreigde. Tarzan echter sloeg hem doorheen het gebladerte oplettend gade om te zien of hij het lederen zakje met de juweelen op zich droeg.

En terwijl de ruiters hun tocht naar het Zuiden voortzetten, werd hun spoor gevolgd door een reusachtige gestalte die de bloedende romp van een damhert op de schouders torste. Hij rekende er niet op zich van zijn vijand te kunnen meester maken tusschen de gewapende mannen die hem omringden en hij zou deze onderneming dan ook slechts in de uiterste noodzakelijkheid hebben beproefd. Hij was eerder van plan een gunstige gelegenheid af te wachten.

Twee dagreizen brachten de karavaan in een laagvlakte aan het uiteinde waarvan een gebergte opdoemde. De streek wekte bij Tarzan vage herinneringen op en deed in zijn hart een onbegrijpelijk heimwee ontwaken.

Toen de ruiters in de vlakte aankwamen, zetten zij het op een galop. Achter hen volgde Tarzan steeds zoo vlug mogelijk, terwijl hij van alle schuilhoekjes gebruik maakte om zich aan hun blikken te onttrekken. Eindelijk hielden de Arabieren stil vóór een hoop verkoolde balken. Tarzan was naderbij gekropen, verborgen door de aangrenzende struiken, en sloeg met verwondering hun doening gade.

Hij zag ze den grond omgraven en veronderstelde terstond dat zij daar eenige voorraden hadden verborgen die ze nu kwamen opdelfen. Maar hij herinnerde zich ook hoe hij zijn gekleurde

steen en had begraven en het tafereel dat hij op deze zelfde plaats had zien ontrollen, teekende zich opnieuw levendig voor zijn geest af. Deze mannen waren bezig met de voorwerpen op te delven die de negers op dezelfde plaats hadden begraven. Hij zag hoe zij een met slijk bedekte staaf van geel metaal uit den grond haalden en was getuige van de vreugde van Werper en Abdul Mourak. Daarna volgden een voor een andere staven van dezelfde geelachtige kleur. Ze vormden weldra een hoogen stapel dien Abdul Mourak in een waren roes van blijdschap betastte en weer betastte. Een vage herinnering rees in den geest van den woudreus op bij het zien van deze staven. Waar had hij die vroeger gezien? Waarom schenen deze mannen er zooveel prijs aan te hechten? Aan wie behoorden zij? Hij herinnerde zich dat het de negers waren die ze hier verstopt hadden. De staven moesten hun eigendom zijn en Werper was bezig met ze te stelen zooals hij het zakje vol gekleurde keien van Tarzan gestolen had! De oogen van den zoon der jungle schitterden van woede. Zou hij zich niet bij de zwarte krijgers kunnen voegen en hen bij deze dieven brengen? Jammer genoeg wist hij niet waar hun dorp lag! Terwijl al deze gedachten in zijn geest oprezen, kwam een nieuwe menschengroep uit het woud opduiken en in galop de vlakte oversteken in de richting der puinen van den verbranden bungalow. Abdul Mourak, die altijd op zijn hoede was, bemerkte ze de eerste, doch reeds hadden de nieuw aangekomen de helft van den afstand afgelegd. Hij beval zijn mannen in het zadel te stijgen en zich op het gevecht voor te bereiden. In het hartje van Afrika weet men immers nooit of een nieuw aankomende vriend of vijand is.

Werper sprong in het zadel, bekeek op zijn beurt de naderende ruiters en verbleekte plotseling.

— Het is Achmet Zek met zijn plundersaars! fluisterde hij Abdul Mourak in het oor. Zij komen zich van het goud meester maken.

Op hetzelfde oogenblik bemerkte Achmet Zek den hoop gouden staven en begreep dat men hem vóór was geweest, zooals hij gevreesd had, toen hij onbekenden op de plaats had gezien waar de kostbare staven verborgen waren.

De Arabier werd dol van gramschap. Sedert enkelen tijd liepen al zijn ondernemingen verkeerd. Hij had de juweelen niet kunnen bemachtigen, Werper was tweemaal achter elkaar ontvlucht, de Engelsche vrouw was ontsnapt en nu ontstal men hem den schat dien hij hier veilig begraven meende. Het kwam er weinig op aan wie deze vreemdelingen waren. In ieder geval was hij zich zeer goed er van bewust dat zij het goud niet zonder strijd zouden

teruggeven. Met een wilden kreet gaf Achmet Zek een kort bevel aan zijn handlangers en drukte zijn sporen in de flank van zijn paard om op zijn vijanden los te stormen. Terwijl zij hun lange geweren boven hun hoofden rondzwaaiden en hun woesten oorlogskreet uitstieten, renden de Moorsche plunderaars achter hem aan.

De mannen van Abdul Mourak onthaalden hen op een salvo van geweerschoten waardoor enkelen uit het zadel tuimelden, doch reeds hadden de Arabieren zich op hen geworpen en de kromme sabels, de revolvers en de musketten traden in werking.

Achmet Zek bemerkte Werper in het midden der vijandelijke rangen en baande zich een weg naar hem toe. De gewezen officier werd bij dit gezicht door een blinde vrees aangegrepen, deed zijn paard omkeeren en trachtte zich uit het gevecht los te maken om de vlucht te nemen. De aanvoerder der plunderaars schreeuwde een van zijn luitenanten toe het bevel over te nemen en rende den vluchteling achterna. Terwijl de een den andere achtervolgde en de twee ruiters in dolle vaart in de richting van het woud galoppeerden, woedde de strijd achter hen in alle hevigheid voort. Noch de wilde struikroovers van Achmet Zek, noch de barbaarsche krijgers vroegen noch schonken lijfsbehoud.

Van uit zijn schuilplaats in het struikgewas volgde Tarzan het gevecht dat zich rondom hem afspeelde en hem belette op zijn beurt Werper en den Arabischen aanvoerder achterna te zetten. De mannen van Achmet Zek waren in grooter aantal dan hun tegenstanders en langzaam maar zeker werden de rangen der soldaten van Abdul Mourak gedund. Tarzan was van nu af reeds zeker van den uitslag van het gevecht, maar hij ging voort met de gebeurtenissen te volgen ten einde de minste gelegenheid te kunnen benutten om uit dezen razender kring die hem omringde te kunnen ontsnappen en den man te achtervolgen die zijn lederen zakje met zijn kostbaren inhoud in zijn bezit had. Toen hij, bij het voorbijrijden van Mourak's gevolg, Werper had herkend, meende hij het slachtoffer te zijn van een treffende gelijkenis, want hij was er van overtuigd dat zijn vijand door den leeuw gedood en verslonden was. Toen hij echter den troep gedurende twee dagen gevolgd had, was er geen twijfel meer mogelijk en Tarzan was er nu zeker van dat hij Werper had vereenzelvigd.

Hij begon in de struiken voort te kruipen en op hetzelfde oogenblik dreven een Arabier en een piraat hun paarden tot aan den zoom van het kreupelboschje, terwijl zij verwoed de degens

kruisten. De Arabier drong zijn tegenstrever stilaan in het doornachtige struikgewas, in die mate dat het paard van den zwarten krijger Tarzan bijna vertrappelde. Op dit oogenblik werd de Arabier door een degenstoot getroffen en stortte van zijn paard. Nu zag Tarzan de gelegenheid om te ontsnappen. Vooraleer het dier, verschrikt door den val van zijn ruiter, de gelegenheid kreeg om op de vlucht te slaan, slingerde een naakte reus zich op zijn rug. Met zijn ijzeren hand greep hij de teugels en de verblufte Arabier stond tegenover en nieuwen vijand die uit den grond scheen op te rijzen in de plaats van dengene dien hij zoojuist had neergeveld. Deze nieuwe tegenstander zwaaide echter geen degen. Zijn eenige wapens waren een boog en een lans die hij op den rug droeg. Toen de Moor van zijn eerste verbazing bekomen was, wierp hij zich met opgeheven sabel op hem. Hij richtte een geweldigen slag naar het hoofd van den woudreus doch kliefde enkel de lucht; Tarzan had zijn rijdier een zijsprong doen maken en voordat de roover den tijd had met zijn paard te zwenken, greep een gespierde arm hem bij de schouders en rukte hem uit het zadel. Den verschrikten Arabier als een schild vóór zich houdend, baande Tarzan zich in vollen galop van zijn paard een weg doorheen de rangen van zijn vijanden. Daarna wierp de zoon van de wildernis deze levende verschansing op den grond en verdween in allerijl in de richting van het woud. Nog een uur lang woedde de strijd rondom den verwoesten bungalow tot de laatste Arabier gedood of in noorderlijke richting op de vlucht gedreven was. Slechts een handvol mannen gelukten er in aan de slachting

te ontsnappen en tusschen hen bevond zich de aanvoerder der zwarte soldaten, Abdul Mourak. De zegevierende roovers brachten de door de Arabieren opgedolven gouden staven bijeen en wachtten den terugkeer van hun meester af. Hun vreugde bij het aanschouwen van dien reusachtigen stapel kostbaar metaal werd fel bekoeld door de herinnering die zij bewaarden aan de verschijning van den naakten

reus die tusschen hen heen was gerend. Ieder van hen kende den naam van Tarzan, de koning der apen: zij wisten dat hij de vijand was van alle boosdoeners van de jungle en de schrik sloeg hun om het hart bij de gedachte dat zij den doodgewaanden reus zouden te trotseeren krijgen. Van nature uit bijgeloovig, geloofden de Arabieren stellig dat zij te doen gekregen hadden met de schim van den zoon der wildernis. Zij wierpen vreesachtige blikken in het rond en beeldden zich in dat ieder oogenblik de vreeselijke verschijning zou opdoemen van hem die voorzeker kwam spoken op de puinen van zijn haardstede die tijdens hun vorige expeditie vernield werd.

Met gedempte stem redetwistten de krijgers onder elkaar over de voorbeeldige straf die het spook hun ongetwijfeld zou toedienen als hij hen in het bezit zijn schat vond. Door aldus aan elkaar hun onrust mede te deden, groeide de angst van de Arabieren slechts en zij zouden van schrik op den loop gegaan zijn, als zij niet geweten hadden dat achter het riet, dat het riviertje achter de puinen van den bungalow afzoomde, een troep wilde krijgers hun minste bewegingen bespiedde.

Inderdaad, van op de heuvels hadden de Wazirikrijgers het gerucht van den strijd gehoord en haastig waren zij in de vlakte afgedaald. Zij hadden het riviertje doorgewaad en waren doorheen het riet tot op enkele honderden meters van de Moorsche groep genaderd.

Een uur lang wachtten de Arabieren op den terugkeer van Achmet Zek, steeds meer en meer aangegrepen door de vrees Tarzan te zien terugkomen. Deze onrust moest ten slotte wijken voor de vrees die het lot van hun hoofdman hun inboezemde. Eindelijk gaf een van hen met luider stem te kennen dat hij op verkenning in het woud wilde uitrukken om Achmet Zek op te zoeken. Onmiddellijk sprongen al zijn gezellen in het zadel.

— Het goud is hier veilig! riep een der luitenants uit.

— Wij hebben al onze vijanden vernietigd en niemand zal het ons komen ontrooven. Laten wij Achmet Zek gaan opsporen.

Een minuut later galoppeerden de plunderaars in een stofwolk te midden der vlakte, terwijl uit het rietgordijn langs de rivier een troep zwarte krijgers opdook die stilzwijgend voortkropen naar de plaats waar de schat van Opar nog op den grond lag!

NEGENTIENDE HOOFDSTUK DE VREESELIJKE NEDERLAAG VAN ACHMET ZEK

Toen hij het woud bereikte, had Werper nog een voorsprong op Achmet Zek. Deze bereed echter een beter paard en won voortdurend terrein. Met den wilden moed der wanhoop voortgaloppeerend, drukte de gewezen officier onbarmhartig zijn sporen in de flanken van zijn rijdier. Aldus kwam hij op een smal pad dat de dieren van het woud dwars door den tropischen plantengroei gebaad hadden. Achter hem hoorde hij de stem van Achmet Zek die hem aanmaande halt te houden, doch in plaats vast hieraan gevolg te geven, dacht Werper aan niets anders dan om den afstand tusschen hem en zijn achtervolger nog te vergrooten. Tweehonderd meter verder versperde een neergevallen boom den weg. Een frissche draver zou gemakkelijk over den hinderpaal gesprongen zijn, maar het paard van Werper was dood-op; het struikelde en viel. De trouwelooze officier slaagde er in zich van onder zijn rijdier vrij te maken en op te staan. Hij greep de teugels en trachtte het dier terug op de been te krijgen, maar het wilde of kon niet opstaan. Terwijl Werper het arme dier woedend met de zweep ranselde, verscheen Achmet Zek aan den bocht van den weg.

Onmiddellijk staakte Werper zijn wanhopige pogingen om zijn ros te doen opstaan; hij verschool zich achter het lichaam van zijn paard en opende het vuur op den Arabier.

De kogel trof den volbloed dien Achmet bereed in de borst en het dier stortte neer op een honderdtal nieters van de plaats waar Werper aanstalten maakte om opnieuw te vuren. De Moorsche bandiet volgde terstond het voorbeeld van den ex-officier en dook op zijn beurt achter zijn gevallen rijdier weg. Tusschen de twee tegenstanders, die zich afwisselend verborgen en op elkaar schoten, ontwikkelde zich een langdurig tweegevecht met het geweer.

Intusschen naderde Tarzan den zoom van het woud. Hij hoorde de losbrandingen die bij tusschenpoozen weerklonken en den strijd der vroegere bondgenooten aanduidden. Hij sprong van zijn paard en gaf er de voorkeur aan zijn vertrouwden weg tusschen de takken der boomen te volgen. Spoedig had hij een plekje bereikt vanwaar hij volkomen veilig het zonderling gevecht dat zich onder hem afspeelde, kon volgen.

Nu eens dook de eene, dan weer de andere strijder even boven zijn geïmproviseerde beschutting op en vuurde vlug een kogel af

om zich daarna onmiddellijk weer te verstoppen en zijn wapen opnieuw te laden.

Werper beschikte over aanzienlijk minder munitie dan Achmet. Bij den aanvang van het gevecht bij den bungalow had Abdul Mourak hem slechts zuinig bedeed en hij was zich er van bewust dat, wanneer over zeer korten tijd zijn laatste patroon zou afgevuurd zijn, hij den Arabier ten prooi zou vallen. Hij wist ook dat hij op dat oogenblik niet enkel zijn schat, maar tevens zijn leven zou verliezen en wanhopig begon hij een middel te bedenken om te ontsnappen.

Toen hij haastig de schaarsche mogelijkheden die zich voor hem aanboden had overschouwd, begreep hij dat zijn eenige kans op redding bestond in te trachten gebruik te maken van de hebzucht van Achmet Zek.

Er bleef hem nog slechts één kogel over toen hij tijdens een onderbreking van het geweervuur met luider stem zijn tegenstander toeriep:

— Achmet Zek, Allah alleen kent den naam van hem wiens beenderen op dezen weg zullen verbleeken, als wij dezen zinneloozen strijd voortzetten.

De Arabier antwoordde niet.

— Wat gij beoogt is de inhoud van de veldflesch die ik aan mijn gordel draag, niet waar? hernam Werper. Ik houd meer aan mijn leven en aan de vrijheid dan aan het bezit van deze edelsteenen. Ieder van ons krije wat hij verlangt en dat onze wegen daarna in vrede uit elkaar loopen. Ik zal de veldflesch op den romp van mijn paard leggen, derwijze dat jij ze zien kunt. Leg jij je geweer op den rug van je draver. Vervolgens zal ik mij verwijderen en jij verbindt je mij niet te achtervolgen. Zoals ik je zei, begeer ik niets anders dan mijn leven en de vrijheid.

Langen tijd dacht de Arabier zwijgend na. Zijn antwoord werd beïnvloed door het feit dat hij zelf niet veel munitie meer bezat en dat hij niet wist dat Werper in hetzelfde geval verkeerde. Eindelijk besloot hij te antwoorden.

— Ga je gang, hond, bromde hij, en laat de veldflesch goed in 't zicht liggen. Ik zal mijn geweer neerleggen met de kolf naar jou gericht. Vooruit!

Toen haalde Werper de veldflesch te voorschijn die op zijn borst verborgen stak. Met leedwezen streelde hij de bolle omtrekken er van. Kon hij er maar een greepje edelsteenen uithalen! Doch Achmet Zek waakte; rechtstaande verloor hij geen enkele beweging van zijn vroegeren bondgenoot uit het oog.

Met een onderdrukten zucht legde Werper de veldflesch op het lijk van zijn paard, nam daarna zijn geweer op en ging weg.

Achmet Zek volgde hem met den blik tot hij verdwenen was en zelfs dan deed hij zichzelf geweld aan om nog enkelen tijd te wachten, daar hij een verraderlijke streek vreesde waaraan hij zelf niet zou gearzeld hebben zich in dergelijke omstandigheden plichtig te maken.

Zijn vrees was overigens niet ongegrond, want zoohaast Werper uit het gezichtsveld van den Arabier verdwenen was, lag de plaats waar zich de kostbare veldflesch bevond nog steeds in het bereik van zijn geweervuur. Met geschouderd geweer wachtte hij het oogenblik af waarop de niets vermoedende Achmet zich van zijn buit zou meester maken. Het opperhoofd der roovers was echter te geslepen om zich voorbedachtelijk aan dergelijke verrassing bloot te stellen. Zijn lang geweer in de hand, begaf hij zich in het struikgewas langs den weg en begon langzaam op handen en voeten voort te kruipen om op geenerlei wijze als mikpunt te kunnen dienen aan den in hinderlaag liggenden moordenaar.

In deze ongemakkelijke houding zette hij zijn weg voort totdat hij zich op de hoogte van het doode paard van zijn vijand bevond. De veldflesch lag duidelijk zichtbaar op de flank van het ongelukkige dier waarvan het lijk het pad versperde.

Achter zijn boom verscholen, vroeg Werper zich ongeduldig af waarom de Arabier zoo lang wachtte om zijn buit in beslag te nemen. Opeens bemerkte hij den loop van een geweer dat uit een struik te voorschijn kwam op enkele centimeter afstand van de veldflesch en vooraleer hij de list van den Arabier doorzien had, stak deze het uiteinde van zijn wapen in de lus welke door den riem van de veldflesch gevormd werd en trok ze naar zich toe in het gebladerte waarin hij zich verborgen hield.

De roover had zich geen enkele maal blootgesteld. Werper durfde den eenigen kogel die hem nog overbleef niet afschieten zonder er zeker van te zijn dat hij zijn tegenstrever doodelijk kon treffen.

Uiterst voldaan over zichzelf, drong Achmet nog een eindje verder in de wildernis door, daar het hem duidelijk had toegeschenen dat hij doorheen het gebladerte de schim bemerkt had van Werper die zich gereed hield om te vuren.

De gewezen officier durfde echter niet naderbij komen. Doch anderzijds verhinderde zijn hebzucht hem zich te verwijderen en geruimen tijd bleef hij besluitloos en met een blik vol teleurstelling naar het pad staan kijken.

Er was echter nog iemand, goed verscholen in de takken, die de veldflesch gezien en herkend had. Van den eenen boom in den anderen springend, naderde hij nu den Arabier geruischloos als de dood zelf.

Toen Achmet op een open plekje staan bleef en ging nederzitten om zijn oogen aan de steenen te verzadigen, bleef ook Tarzan bijna boven hem staan.

Zich met gulzige tong de lippen aflickend, goot de Arabier de veldflesch op den handpalm van zijn linkerhand uit om daarop den kostbaren inhoud op te vangen.

Hij wierp slechts één blik op de edelsteenen, fronste de wenkbrauwen, slaakte een korten kreet en wierp misprijzend en woedend de steenen op den grond. Vervolgens ledigde hij verder de flesch en onderzocht nauwkeurig elken steen dien hij telkens liet vallen. Daarna stampte hij razend op den grond, zijn gelaat vertrok in een vreeselijken grijns en van woede begon hij zijn kleeren te verscheuren. Tarzan woonde dit tooneel bij zonder er iets van te begrijpen. Hij had den Arabier rustig laten begaan om te weten wat hij zou doen als hij zich van zijn buit had meester gemaakt. Nu zijn nieuwsgierigheid voldaan was, koesterde de zoon van de wildernis het inzicht zich op Achmet te werpen en hem de veldflesch en de gekleurde steenen te ontrukken. Was dit niet het eigendom van Tarzan? De handelwijze van den roover verwonderde hem echter. Toen zijn eerste aanval van gramschap

voorbij was, greep hij zijn lang geweer bij den loop en sloop omzichtig door de jungle in de richting waar Werper zich verborgen had. Toen Achmet ver genoeg verwijderd was, liet Tarzan zich op den grond glijden en begon den inhoud van de veldflesch op te rapen. Nu begreep hij de reden van de razernij van den Arabier. In plaats van de fonkelende edelsteenen die voor de eerste maal de aandacht van den reus van de jungle hadden getrokken, waren de steenen die uit de veldflesch gevallen waren niets anders dan ronde keitjes zooals men die in de rivieren vindt.

TWINTIGSTE HOOFDSTUK

JANE CLAYTON EN DE DIEREN VAN DE WILDERNIS

Nadat Mugambi zijn vrijheid herwonnen had, was hij op vreeselijke moeilijkheden gestuit. Hij was verplicht geweest een gedeelte van het woud te doorkruisen dat hij niet kende, waar hij geen water had kunnen vinden en waar het wild zeldzaam was. Na enkele dagreizen was hij dan ook dusdanig uitgeput dat hij nog amper de kracht vond om zich voort te slepen.

Hij verzamelde echter al zijn wilskracht om zich een schuilplaats voor den nacht op te trekken, ten einde zich zooveel mogelijk buiten het bereik der roofdieren te houden. 's Morgens stilde hij eenigszins zijn honger door enkele wortels te kauwen en ging dan op zoek naar een bron.

Een stilstaand water, dat hij na een langen lijdensweg ontdekte, redde hem van den dood. Hij verkeerde echter in een deerniswekkenden toestand toen hij eindelijk toevallig den oever bereikte van een groote rivier die te midden van een streek vloeide waar de vruchten in overvloed groeiden en waar hij er in slaagde eenig klein wild in valstrikken van eigen vinding te vangen. Daar hij inzag dat hem nog een lange reis te wachten stond vooraleer hij de grens van Waziriland zou bereiken, besloot Mugambi wijselijk enkele dagen in deze bevoorrechte streek te vertoeven om zijn krachten en zijn gezondheid te herstellen. Hij wist dat enkele dagen rust zouden volstaan om zijn vroegere kracht te herwinnen en hij oordeelde het verkieslijker een weinig tijd te verliezen dan het welslagen van zijn onderneming in gevaar te brengen door zijn reis voort te zetten in den toestand van vermoeidheid waarin hij zich bevond. Al spoedig had hij zich een hut van takken gebouwd. Daarin bracht hij den nacht in veiligheid door, terwijl hij zijn dagen aan de jacht wijdde om zich het vleesch en het voedsel te verschaffen die hem zouden toelaten terug op krachten te komen.

Op zekeren dag, toen hij een antiloopt achtervolgde, ontdekten hem een paar wilde oogen van uit den top van een baobab aan den voet waarvan de zwarte krijger voorbijging. Het waren dreigende, met bloed beloopte oogen in een harig en dierlijk gezicht.

Deze bliken verlieten Mugambi niet gedurende gansch zijn jacht en zij volgden hem tot in zijn hut. Het schepsel dat hem aldus beloerde, slingerde zich geluidloos van den eenen boom in den anderen, zich daarbij met een wonderbare lenigheid bewegend.

Het was Chulk. Om de waarheid te zeggen sloeg hij den krijger met meer nieuwsgierigheid dan met haat gade. Zijn aandacht werd vooral getrokken op de veldflesch met blinkende koperen versiersels, die de Waziri aan den gordel droeg en met de kinderlijke heftigheid eigen aan het apenras begon Chulk hartstochtelijk te verlangen naar dit fonkelend, met franjes versierde voorwerp dat aan de heup van den zwarten krijger bengelde.

Daarom zette Chulk zich op den uitkijk in de nabijheid der hut van Mugambi en wachtte een gelegenheid af om zich van het begeerde voorwerp meester te maken.

Hij wachtte niet lang. In de meening dat hij binnen zijn omheining van doornen die hij rondom zijn hut had aangebracht volkomen veilig was, had Mugambi zich voor een middagdutje in de schaduwzijde uitgestrekt.

Hij sliep vast, daar hij van plan was, niet eerder wakker te worden dan wanneer bij zonsondergang de gloeiende temperatuur enkele graden zou dalen. Van uit een boomkruin sloeg Chulk hem gade en weldra begreep hij dat de zwarte krijger in een diepen slaap gedompeld was. De menschaap liet zich toen neerglijden van een tak die over de omheining hing en liet zich geruischloos naast Mugambi neervallen.

Daarna naderde hij den neger en onderzocht diens uitrusting. Chulk beschikte over een herkulische kracht en toch was er iets in zijn bekrompen brein dat hem verbood den man, die weerloos aan zijn voeten uitgestrekt lag, te slaan.

Evenals alle lagere schepselen koesterde de aap een geheimzinnige vrees ten overstaan van den mensch, dit vreemde wezen dat over de machtigste dieren van de jungle zegeviert.

Daarom was het dat hij, zonder den slaper te wekken, zich voorzichtig meester maakte van de veldflesch die Mugambi, alvorens in te slapen, naast zich had neergelegd samen met den lederen riem die hem als gordel diende.

Vervolgens maakte Chulk zich uit de voeten en ging zich haastig in zijn boom verschuilen, terwijl hij alle kenteekens vertoonde van dien zenuwachtigen angst die de aanwezigheid van den mensch in den geest van zekere dieren opwekt.

Ware de woede van Chulk door een aanval ontketend geweest of aangehitst geworden door de aanwezigheid van een ander wezen van zijn soort, dan zou hij in staat geweest zijn verscheidene menschenlijke schepsels het hoofd te bieden; werd hij echter niet uitgedaagd of opgehitst door zijns gelijken, dan

koesterde de aap geen enkel oorlogszuchtig gevoel, wel integendeel. Het was slechts enkele oogenblikken na zijn ontwaken dat Mugambi opmerkte dat zijn veldflesch verdwenen was. Vol verbazing en ongerustheid sprong hij oogenblikkelijk recht. Hoe was deze veldflesch kunnen verdwijnen? Hij had ze naast zich neergelegd, hij was er zeker van en hij herinnerde zich duidelijk dat hij ze afgelegd had tegelijkertijd als den lederen gordel die hinderde om in slaap te geraken. Ze stond dicht bij hem toen hij was ingeslapen en nu was ze verdwenen.

De naïeve verbeelding van Mugambi riep onmiddellijk alle duivels op die in staat waren hem deze valsche streek te spelen, want het feit scheen hem zoo verwonderlijk dat hij er niet toe kon besluiten de verdwijning van zijn veldflesch en van zijn gordel aan een stoffelijke tusschenkomst toe te schrijven.

Eindelijk herwon hij eenigszins zijn koelbloedigheid en hij begon de sporen op te zoeken welke de dief misschien had achtergelaten. Hij ontdekte den lichten indruk van een voet die, hoewel half uitgewischt, op dien van een man van groote gestalte leek. Mugambi kende echter al te goed de jungle om zich te vergissen omtrent de identiteit van het schepsel dat dit spoor had achtergelaten. Uiterst verbaasd over zijn ontdekking, begon hij de richting na te gaan welke de aap daarna was ingeslagen, doch alleen Tarzan had den door Chulk gekozen weg kunnen terugvinden aan de hand van de zwakke aanduidingen die deze had achtergelaten en Mugambi moest er vrij spoedig aan verzaken.

Ontgoocheld, besloot hij dat de rusttijd die hij zich had toegestaan lang genoeg geduurd had en hij zette zijn weg door de wildernis voort om zich ten spoedigste bij de Waziris te gevoegen.

Terwijl Taglat als versteend zijn bezwijmd slachtoffer aankeek, kwam Numa de leeuw hem geluidloos naderbij. Opeens deed een vreeselijk en nabij gebrul Taglat uit zijn beschouwing opschrikken. Bevend van angst wilde hij vluchten, maar het was te laat: het roofdier had zich reeds op hem geworpen. De menschaap wist dat hij verloren was. Het behoudsinstinct dwong hem echter den strijd aan te binden tot zijn laatsten ademtocht en woest haakte hij zijn gele tanden in de keel van het dier dat hem verscheurde. Het gehuil van den aap, gemengd met het heesche gebrul van den leeuw werd door de diepten van het woud weerkaatst en verschrikte zijn bewoners die op de vlucht sloegen.

In een verwoed gevecht rolden de twee dieren op den grond. De overwinning van den leeuw leed nochtans geen twijfel; met

opengesperde klauwen slaagde hij er ten slotte in de borst te rijten van zijn vijand die in een laatste stuiptrekking stierf. Vervolgens plaatste Numa wankelend den poot op het lillende overschot van zijn slachtoffer en wierp een vlammenden blik om zich heen, speurend naar den vijand die hem zijn duur betaalde prooi zou durven betwisten.

Niets trof echter zijn blik tenzij het roerloze lichaam van de geboeide en nog altijd bezwijmde jonge vrouw. Toen deed Numa de echo's weerklinken door zijn triomfkreet. Het wilde dier wendde echter de oogen niet af van het bewusteloze lichaam van Jane Clayton; de leeuw gaf zijn trotsche, zegevierende houding prijs en dook opnieuw ineem om daarna voorzichtig de nieuwe, aanlokkelijke prooi te naderen. De diepe bezwijming waarin de ongelukkige gedompeld lag bespaarde haar het schrikbeeld van het vreeselijk lot dat haar wachtte. Misprijzend stiet het roofdier met zijn poot tegen het lichaam om zich daardoor rekenschap te geven of het nog iets meer was dan een lijk. De snijdende kreet van een vogel in het gebladerte leidde zijn aandacht af; hij verliet het lichaam van Jane Clayton en keerde terug naar de overblijfsels van den aap die hij gretig begon te verslinden.

Op dit oogenblik ontwaakte Jane Clayton eindelijk uit haar verdooving. Ten overstaan van het schrikwekkend tafereel was zij koelbloedig genoeg om geen kreet, zelfs geen zucht te slaken, maar zij voelde zich verstijven van angst.

Zij had onmiddellijk begrepen dat de leeuw den menschaap gedood had. Hij deed zich nu aan zijn prooi te goed maar wat zou hij doen als hij eenmaal zijn maaltijd geëindigd had?

Als zij zich maar in veiligheid had kunnen brengen!

Werktuiglijk bewoog zij de armen en grenzeloos was haar verbazing toen zij bemerkte dat haar boeien zoo ver losgeraakt waren dat zij er zich gemakkelijk kon van bevrijden. Inderdaad, Taglat had getracht ze te verbreken en zijn wonderbare kracht had ten minste volstaan om ze lossen te maken. Zonder te begrijpen aan welk mirakel zij haar bevrijding te danken had, gaf Jane zich vooreerst geheel aan haar vreugde over; daarna echter versomberden haar gedachten. Hoe zou zij er in gelukken te ontsnappen zonder de aandacht te trekken van het roofdier dat naast haar neergehurkt zat?

De dichtst bijzijnde boom stond op minstens vijftig meter afstand en de leeuw zat op minder dan twintig stappen van haar verwijderd. Ieder poging tot vluchten zou terstond door het wilde dier verhinderd worden, dat er ongetwijfeld niet opgesteld scheen

zich van zijn volgenden maaltijd te laten berooven.

Er bleef Jane slechts een enkele kans over en deze kans hing volledig van het humeur van den leeuw af. Indien Numa na zijn gruwelijken maaltijd verzadigd was, zou hij misschien met een onverschillig oog een prooi zien ontsnappen die hij niet meer lustte.

Jane bedacht echter dat zij niet het recht had te bouwen op zulk een wankelbare kans. Zij verzon dan ook een list die een buitengewonen moed en tegenwoordigheid van geest vergde om ze ten uitvoer te brengen.

Geruischloos kroop Jane enkele meters in de richting van den boom en bleef daarna met kloppend hart versteven liggen in haar vroegere houding.

De leeuw had de oogen niet naar haar omgewend. Opnieuw verwijderde zij zich een eindje en herhaalde zij haar zelfde list. De leeuw ging voort met de beenderen van zijn slachtoffer te verbrijzelen zonder dat hij belang scheen te hechten aan wat rondom hem gebeurde.

Jane was nu nog slechts op enkele meters van den boom verwijderd en zij verzamelde haar krachten om zich op te richten en op den laagsten tak te springen, doch juist op het oogenblik toen zij opstond keerde het roofdier plotseling den kop om en wierp haar een vlammenen blik toe.

Het zweet parelde op het voorhoofd van de ongelukkige die zich verlamd voelde door den schrik. Een oogenblik lang, dat haar een eeuwigheid toescheen, keek de leeuw haar onbeweeglijk aan en de zenuwspanning die Jane bekleemde was zoo sterk dat zij zich nauwelijks kon bedwingen te gillen.

Eindelijk keerde Numa vastberaden naar zijn feestmaal terug, doch zijn gespitste ooren getuigden nu van zijn onheilspellende waakzaamheid.

Jane begreep dat haar minste gebaar voortaan door haar vijand zou opgemerkt worden. Zij besloot dan ook alles op het spel te zetten en te beproeven in twee sprongen den boom te

bereiken, zonder nog haar toevlucht tot gelijk welke list te nemen. De tanden opeenklemmend om haar zenuwen te bedwingen, richtte zij zich op, doch bijna tegelijker tijd sprong ook de leeuw vooruit en wierp zich met een woedend gebrul op haar. Als een leeuw tot den aanval overgaat, kan niets aan zijn snelheid vergeleken worden, en hoewel de redding voor Jane zeer nabij was, voelde zij den muil van het dier op enkele centimeters van haar dichtklappen, toen zij er ten slotte, half bezwijmd van afgrijzen, in slaagde in den boom te vluchten. Ontgoocheld bleef het roofdier langen tijd staan aan den voet van den boom waarin zijn prooi verdwenen was en het kon er slechts toe besluiten te vertrekken toen de schemering reeds inviel. Zoodra de leeuw zich verwijderd had, kwamen de hyena's en de jakhalzen, aangetrokken door den reuk van het krengeenvleesch, aanloopen om de resten op te vreten, en Jane besloot in haar schuilplaats te blijven tot de dag aan de lucht zou komen.

Zij installeerde zich dus in de vork van twee takken en, uitgeput door de ontroering, viel zij in een diepen slaap tot het gekweel der vogels en het heldere zonnelicht haar uit een weldoende rust deden ontwaken.

Numa was verdwenen evenals de kleine roofdieren die hem hadden opgevolgd en van het lijk van Taglat bleef niets meer over dan enkele zorgvuldig afgeknaagde beenderen.

Gekweld door honger en dorst, zette Jane haar weg voort en trachtte zich in de richting van haar verwoest huis te begeven, in de hoop een afdeeling Wazirikrijgers te ontmoeten bij wie zij voorzeker een onbegrensde gastvrijheid zou gevonden hebben.

De avond viel reeds in toen de stilte verstoord werd door het onverwachte geknal van een gewerschot, weldra gevolgd door verscheidene andere. Wat beteekende dit? De eerste verklaring die in den geest van Jane oprees was dat een hinderlaag opnieuw de Arabieren en de Waziris handgemeen maakte, doch daar zij in de onzekerheid verkeerde over den uitslag van den strijd, durfde zij niet verder gaan.

De tusschenruimte tusschen de gewerschoten werd echter grooter en weldra hielden zij geheel op. Toen naderde Jane de plaats van het gevecht en verschool zich vervolgens in het gebladerte van een boom. Zij hoorde de stem van twee mannen die enkele korte woorden wisselden, waarvan zij de beteekenis niet begreep; daarna verscheen aan de bocht van den weg een man met een geweer in de hand en verkende aandachtig de omgeving. Jane herkende onmiddellijk den heer Jules Frécoult,

die kort geleden haar gast was geweest. Zij stond op het punt te roepen, gelukkig omdat zij een steun had teruggevonden, toen zij hem een zijsprong zag maken en zich in het struikgewas verbergen. Hoogst waarschijnlijk werd hij door een vijand achtervolgd en Jane hield haar vreugdekreet in om de aandacht van Frécoult niet af te leiden en zijn vijand niet op het spoor van zijn schuilplaats te brengen.

Frécoult had trouwens amper den tijd gevonden om zich te verbergen toen reeds de gestalte verscheen van een in 't wit gekleeden Arabier die geruischloos op zijn voetstappen voortkroop. Van uit haar schuilhoek zag Jane zeer duidelijk de beide mannen. Zij herkende Achmet Zek, het opperhoofd der plunderaars die haar uit haar brandende woning had weggesleept, en zij rilde.

Op hetzelfde oogenblik hief Frécoult, dien zij nog steeds te goeder trouw als een vriend en bondgenoot aanzag, langzaam zijn geweer op en mikte op den Arabier. Jane bad inwendig voor hem, want zij begreep dat de strijd tusschen de twee mannen een kwestie van leven of dood was.

Achmet was te midden van het pad blijven staan. Met zijn doordringenden blik boorde hij in het struikgewas. Zijn witte gestalte vormde echter een ideale schietschijf voor den moordenaar die in zijn nabijheid verscholen zat. Men hoorde een korten knal, een rookwolkje steeg op en Achmet Zek stortte neer als een pop waarvan men de veer gebroken heeft. Werper loosde een langen zucht van verlichting en droogde het zweet af dat van zijn wangen stroomde.

Hij maakte aanstalten om het lichaam van zijn vijand te naderen, toen hij een vroolijk geroep boven zich hoorde. Hij sloeg de oogen op en verrast, ongeloovig zelfs, bemerkte hij Jane Clayton die vlug van tak op tak uit een naburigen boom neerdaalde en met uitgestoken handen op hem toekwam om hem met zijn overwinning geluk te wenschen.

Hoewel haar kleren vuil en gescheurd waren, was Jane nooit bekoorlijker geweest dan op dit oogenblik waarop zij, overtuigd een vriend terug te vinden, aldus naderbij kwam met een gelukkigen glimlach op de lippen, en Werper voelde zijn hart vlugger kloppen bij den aanblik van dit betooverend visioen.

EEN EN TWINTIGTSE HOOFDSTUK NOGMAALS GEVANGENE

Werper gaf er zich weldra rekenschap van dat Jane niets afwist van de rol die hij in haar ongelukkig wedervaren gespeeld had. Ze vertelde hem haar avonturen en bij het verhaal van den dood van haar echtgenoot schoten haar oogen vol tranen die zij vruchteloos poogde te verbergen.

— Ik beklaag u van ganscher harte, zei Werper, die een oprechte ontroering veinsde. Uw verhaal verwondert mij echter niet. Deze duivel (en hij wees Achmet aan) verspreidde den schrik doorheen gansch de streek. Uw Waziris zijn allen uitgeroeid of als slaven weggevoerd. De gewapende benden van Achmet bezetten gansch het gewest en onze eenige kans om hun te ontsnappen bestaat er in ons zoo vlug mogelijk naar het kamp der roovers te begeven voordat zij den dood van hun aanvoerder vernemen. Door een of andere list moeten wij een geleide trachten te bekomen om het Noorden te bereiken. Ik geloof wel dat wij hierin zullen slagen, want ik ben de gast geweest van dezen vrijbouter en zijn ondergeschikten kunnen niet weten dat ik te zijnen opzichte van meening veranderd ben bij het ontdekken van zijn laaghartigheid. Laten wij dus vertrekken, mevrouw; gelieve een oogenblik te wachten tot ik Achmet een voorwerp ontnomen heb dat hij mij ontstolen heeft.

Bij deze woorden naderde Werper het lijk en knielde neer om den Arabier vlug af te tasten. Tot zijn groote ontsteltenis vond hij de veldflesch niet op het lichaam. Hij stond op en begon het voorwerp en vooral den inhoud er van te zoeken. Hij vond echter niets, hoewel hij zekerheidshalve teruggekeerd was tot op de plaats waar het krenge van zijn paard lag.

Verwonderd, ontevreden, ongerust, kwam hij eindelijk bij Jane terug.

— Ik heb niets teruggevonden, zei hij kort, en ik heb geen tijd meer om te zoeken. Op weg!

Twee dagen later bereikte Werper, steeds vergezeld door Jane, die geen wantrouwen koesterde, den ingang van het Arabisch dorp. De schildwachten onthaalden Werper met verstomming, zoo ongelooflijk scheen het hun dat de gewezen luitenant, die zich de woede van hun meester op den hals had gehaald, zich opnieuw rustig op diens hoofdkwartier aanmeldde.

Zonder van zijn stuk te raken begaf Werper zich naar den vertrouwensman van Achmet, die hem tijdens zijn afwezigheid

moest vervangen. Met veel vertoon van openhartigheid vertelde hij hem een geheel verzonnen geschiedenis en liet de gevangene die hij meebracht doorgaan als een bewijs van zijn goede trouw. Mohamed Bey liet geen enkele hinderlijke tegenwerping hooren.

Opnieuw werd Jane onder goede bewaking naar de kleine, onwelriekende hut geleid die zij vroeger betrokken had. Werper legde het echter dusdanig aan boord dat hij haar enkele woorden van hoop in het oor kon fluisteren.

Toen hij zijn slachtoffer aldus had gerustgesteld, voegde de trouwelooze kerel zich weer bij Mohamed Bey. Hij vroeg zich af hoeveel tijd de krijgers van Achmet zouden noodig hebben om het lichaam van hun opperhoofd te ontdekken en het naar het dorp te brengen.

Het was voor hem een ernstige oorzaak van ongerustheid, daar hij wist dat zijn leven op het spel stond. Met al die gedachten in het hoofd trad Werper de tent van Mohamed binnen, waar de Arabier te rooken zat.

— Gegroet, o broeder! sprak hij.

— Gegroet! antwoordde Werper.

Er viel een stilte en de Arabier hernam:

— Verkeerde mijn meester Achmet in goede gezondheid toen gij hem voor het laatst gezien hebt?

— Nooit heeft hij zich minder bekommerd over de ellende van deze wereld! wedervoer Werper naar waarheid. De Arabier antwoordde niet en begon weer te rooken.

— En als hij eens dood was? vroeg Werper onverhoeds terwijl een nieuw plan in zijn brein kiemde.

De Arabier fronste de wenkbrauwen en nam den amberen steel waardoor hij den rook opzoog uit den mond.

— Sedert je terugkeer heb ik veel nagedacht, Werper, zei hij. Ik heb jaren lang aan de zijde van Achmet geleefd en zijn moeder kent hem niet beter dan ik. Hij vergeeft of vergeet nooit. Dat weet jij en bijgevolg als je teruggekomen bent, moet hij dood zijn. Ik heb den zin van je antwoord begrepen toen je mij daareven gezegd hebt dat Achmet van al de ellende dezer wereld bevrijd was.

Achmet is dus dood. Loochen het niet, maar zeg mij wat je hier kwaamt doen. Als de juweelen waarover Achmet mij gesproken heeft nog in je bezit zijn, bestaat er geen enkele reden waarom wij niet samen naar het Noorden zouden vertrekken, om deze steenen tusschen ons beiden te verdeelen, evenals het losgeld voor de blanke vrouw. Wel?...

En een geniepig grijns spleet de lippen van den Arabier terwijl

hij den gewezen officier aankeek.

De handelwijze van den Arabier beurde Werper op en hinderde hem tegelijk. Hij was tevreden omdat hij kon vaststellen dat Mohamed den dood van zijn meester licht opnam, doch anderzijds wist hij niet goed hoe hij de juweelenkwestie zou kunnen ontduiken, want de roover zou hem natuurlijk niet gelooven als hij hem bevestigde dat ze verdwenen waren.

— Welnu, ja, zei hij na een poosje. Achmet is dood, afgemaakt door de Abyssiniërs wier gevangene ik was. Tijdens het gevecht slaagde ik er in te ontsnappen, maar ik betwijfel het of iemand van Achmet's gevolg den strijd overleefd heeft. Het goud dat ze kwamen zoeken is nu in het bezit van onze vijanden. Deze moeten nu op weg zijn naar het kamp want zij waren uitgezonden om Achmet en de zijnen te straffen. Ze zijn zeer talrijk en als wij ons niet haasten zullen wij het lot van Achmet deelen.

Mohamed luisterde zwijgend. Hij geloofde het verhaal maar half, doch het kwam er voor hem weinig op aan.

— Als ik je naar het Noorden vergezel, krijg ik dan de helft der juweelen en de helft van het losgeld voor de vrouw? vroeg hij.

— Ja, antwoordde Werper vastberaden.

— Nu dan, wedervoer Mohamed, in dit geval zal ik bevel geven het kamp van morgen vroeg af op te breken.

De Arabier stond op, doch Werper stak de hand uit om hem te weerhouden.

— Wacht, zei hij. Laten wij eerst nadenken over het aantal krijgers die ons zullen vergezellen.

Als wij gehinderd worden door hun vrouwen en kinderen, zullen wij spoedig door Abdul Mourak ingehaald zijn. Het ware beter de dappersten onder hen uit te kiezen en degenen die blijven te verwittigen dat wij naar het Westen vertrekken. Zodoende zullen zij onze achtervolgers op een dwaalspoor brengen.

— De slang is minder sluw dan gij, Werper, glimlachte Mohamed. Twintig mannen zullen ons dus vergezellen en wij zullen westwaarts gaan zoolang wij in het zicht van het dorp zijn.

Na een slapeloozen nacht hoorde Jane den volgenden morgen een groot lawaai rondom haar hut. Enkelen tijd nadien zag zij den heer Frécoult met twee Arabieren verschijnen. Haar zoogenaamde bondgenoot sneed haar boeien door en reikte haar een stuk zwart brood, terwijl hij haar schier onhoorbaar toefluisterde dat zijn plan op goeden voet stond en dat zij moed moest houden. Kort nadien kwam men haar halen en werd zij achter op een paard

getild. Een kleine groep, in het middelpunt waarvan zich haar rijdier bevond, zette zich in beweging en verliet het dorp in westelijke richting. Een halt uur later echter reden de mannen merkbaar in schuine richting; en zetten zij hun weg in volle noordelijke richting voort.

De heer Frécoult wisselde slechts enkele woorden met Jane, maar hij deed haar begrijpen dat hij, om het vertrouwen der Arabieren te bewaren, verplicht was

tegenover haar de houding van een bewaker eerder dan die van een beschermer aan te nemen.

Telkens als Werper Jane naderde, vond hij haar bekoorlijker dan de vorige maal en weldra nam dit gevoel de bovenhand op al de andere bekommernissen van den verrader.

Indien Jane of Mohamed de gedachten hadden kunnen lezen die door het hoofd gingen van Werper, dien zij als een bondgenoot aanzagen, zouden zij allebei verstomd geweest zijn en gehuiverd hebben van afschuw.

Den tweeden dag begon Mohamed naast het paard te galoppeeren waarop Jane zat en de jonge vrouw voelde zich ongerust en weinig op haar gemak onder de blikken welke de man haar van onder zijn burnoes toewierp.

Hij naderde haar en vroeg haar gedempt:

— Weet u waar die Europeaan ons op dit oogenblik heenvoert?

Jane knikte bevestigend.

— En u stemt er in toe de slavin te worden van een of anderen zwarten sultan?

Jane wendde het hoofd af zonder te antwoorden. Zij vreesde zich te verraden met te spreken en de list te onthullen die Frécoult bedacht had om den Arabier om den tuin te leiden.

— U kunt nochtans aan dit lot ontsnappen, vervolgde Mohamed, als u mijn hulp wilt aanvaarden.

En hij greep met geweld de hand van de jonge vrouw.

Lady Greystoke rukte haar hand los en slaakte een kreet van pijn.

— Laat mij los, schreeuwde zij. Laat mij los of ik roep den heer Frécoult.

Een gegrinnik ontblootte de witte, puntige tanden van Mohamed tusschen zijn opgetrokken bruine lippen.

— De heer Frécoult, herhaalde hij. Een man met dien naam is hier onbekend. Hij dien gij als uw beschermer aanziet heet Werper. Het is een leugenaar, een dief en een moordenaar. Hij heeft eertijds, toen hij tot het leger behoorde, zijn kapitein gedood en hij is in dienst getreden bij Achmet Zek.

Jane trachtte onverschilligheid voor te wenden, maar luisterde in weerwil van zichzelf.

— Het is door zijn toedoen dat Achmet bij verrassing uw dienaars heeft kunnen vermoorden tijdens de afwezigheid van uw echtgenoot, hernam Mohamed. Hij spot met u en hij heeft het mij gezegd. Geloof mij, uw eenige hoop berust voortaan bij Mohamed Bey.

Bij deze laatste woorden gaf de Arabier zijn paard de sporen en ging plaats nemen aan het hoofd van den troep, Jane in de onzekerheid en in den angst achterlatend. Want hoewel zij aan deze onthullingen geen volledig geloof wilde schenken, toch kwamen zij de vage achterdocht versterken welke zij reeds vroeger had opgevat.

Bij ieder oponthoud werd de tent van Jane opgericht tusschen die van Mohamed en die van Werper. Er werd een schildknecht aan iedere zijde van haar tent opgesteld en gezien al deze voorzorgen had men het nutteloos geoordeeld de gevangene te boeien.

Dien avond bleef Jane lang wakker. Zij lag in treurige gedachten verzonken en dacht met wanhoop aan Tarzan, die waarschijnlijk niet meer tot de levenden behoorde daar hij haar niet ter hulp snelde. Zij sidderde bij de gedachte aan het lot dat haar wachtte.

Toen zij eindelijk den slaap vond, sloop er een gestalte uit de tent rechts van de hare, fluisterde enkele woorden in het oor van de schildwachten die zich verwijderden en trad geruischloos het voorloopige nachtverblijf binnen waar Jane sluimerde, gebroken door vermoeidheid en verdriet.

TWEE EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK DE REN NAAR DE WILDERNIS

Onder zijn dekens dacht Werper ingespannen na. Hij had de houding van Mohamed ten opzichte van de gevangene opgemerkt en zijn wantrouwende geest deed hem deze voorkomendheid als een uiterst slecht voorteeken voor zijn eigen plannen aanzien.

Eigenaardig genoeg beschouwde hij zichzelf als de beschermer van lady Greystoke tegenover Mohamed en hij was er van overtuigd dat zij met weerzin de tegemoetkomingen van den Arabier zou afwijzen, maar dat zij dankbaar zijn voorstel zou aanvaarden als hij haar zou aanbieden zijn vrouw te worden, vermits zij meende een weduwe te zijn.

Zijn levendige verbeelding spiegelde hem al de voordeelen voor die uit een dergelijk huwelijk voor hem zouden voortspruiten en hij besloot dat zulk een mooi plan zonder dralen moest ten uitvoer gebracht worden.

Hij wierp dus de dekens van zich af en stond op. Hij trok zijn laarzen aan, maakte zijn patroontasch aan zijn zijde vast, tastte naar zijn revolver en wierp een blik naar buiten.

Van verbazing deinsde hij enkele stappen achteruit. De schildwachten die de tent van Jane bewaakten waren verdwenen. Werkelijk, het lot was hem gunstig! Hij zou zijn zaak bij Jane kunnen bepleiten en haar door overreding of door bedreiging dwingen zijn hand te aanvaarden.

Behoedzaam schreed hij voorwaarts en drong de tent van de gevangene binnen. De maneschijn verlichtte het veldbed waarop Jane rustte en hij zag een man die over de jonge vrouw gebogen stond en haar ruw bij den schouder schudde.

Werper begreep dadelijk wie dien man was die ongetwijfeld de gevangene kwam halen om haar op te lichten. Een golf van woede overweldigde hem. Neen, deze maal zou Mohamed niet zegevieren!

Met een sprong wierp hij zich op Mohamed. Hoewel verrast door dezen onverhoedschen aanval, liet deze zich echter niet ongestraft overvallen. Met een gebaar verwijderde hij de handen van Werper, die zich reeds om zijn hals samenknelden en ging op zijn beurt tot den aanval over.

Werper slaagde er in den Arabier een vuistslag in het volle gelaat toe te dienen en deze viel op den grond neer, verdoofd door het geweld van den slag. Indien Werper zich op dit oogenblik op zijn vijand had geworpen, zou hij hem gemakkelijk overmeesterd hebben, doch in de plaats daarvan kwam hij op de ongelukkige

gedachte zijn revolver te trekken om hem met een schot in het hoofd af te maken. Het noodlot wilde dat het wapen in zijn lederen foedraal vastgeklemd zat en Werper verloor een kostbaren tijd door te trachten het er uit te trekken.

Vooraleer hij zijn revolver had kunnen losmaken, was Mohamed terug tot het bewustzijn gekomen en stormde opnieuw op hem toe. Werper bracht hem een nieuwen slag toe, doch Mohamed gelukte er in dien half te ontwijken en trof hem op zijn beurt. Verwoed vechtend rolden de vijanden nu op den grond, terwijl Jane, met uitpuilende oogen van afgrijzen en verwondering, stilzwijgend dit zonderlinge tweegevecht gadesloeg. Zoo dikwijls hij er de kans toe zag, poogde Werper opnieuw zijn revolver uit het foedraal te trekken. Van zijn kant had Mohamed een langen puntigen dolk uit de schede gehaald.

— Kristene hond, mompelde hij woedend, bezie dezen dolk in de hand van Mohamed. Bezie hem goed, ongeloovige, want het is het laatste visioen dat jij van deze wereld zult meedragen. Als je een god hebt, bid dan, want je laatste uur is geslagen.

Deze woorden uitsprekend, zwaaide hij zijn wapen en stortte zich op Werper.

Met het zweet op het voorhoofd trachtte de ex-officier een laatste maal zijn revolver te trekken. De nutteloosheid ervan inziende, besloot hij een list te gebruiken.

Hij wachtte vastberaden zijn vijand af en juist op het oogenblik waarop deze den arm naar beneden sloeg, ontweek hij hem en sprong opzij. De list slaagde: meegesleept door zijn aanloop, wankelde Mohamed en viel op den grond neer. Het volgende oogenblik was hij weer te been maar intusschen had Werper met een wanhopige poging zijn revolver losgemaakt. Hij vuurde; een blauwe vlam flitste door de duisternis. Mohamed viel aan den voet van het bed van Jane neer. Bijna onmiddellijk ging er buiten een gerucht van stemmen op en het kamp ontwaakte. Mannen riepen elkaar met ongeruste stem toe en vroegen zich af van waar het schot kwam dat zij gehoord hadden.

Jane was opgestaan en stak haar bevende handen naar Werper uit.

— Hoe zou ik u genoeg kunnen danken, mijn vriend? sprak zij met ontroerde stem. De wroeging grijpt mij aan als ik bedenk dat ik een enkel oogenblik heb kunnen geloof hechten aan den lasterpraat dien deze ellendeling vandaag nog over u heeft uitgebraakt. Vergeef mij! Ik had moeten weten dat een blanke niets anders zijn kon dan de beschermer van een vrouw van zijn

ras te midden van de gevaren van dit vreeselijk land.

Werper bleef onbeweeglijk staan zonder de hand te nemen die zij hem toestak. Iets dat sterker was dan zijn trouweloosheid verbood hem de spontane uiting van vertrouwen te beantwoorden van de jonge vrouw die zich aldus onder zijn bescherming plaatste.

De Arabieren gingen voort den persoon die het schot had afgevuurd op te zoeken. De twee schildwachten die Mohamed van hun wacht had ontheven, stelden voor een kijkje te nemen in de tent van de gevangene. Werper hoorde de mannen naderbij komen. Hij begreep dat, zoo hij ontdekt werd als den moordenaar van Mohamed, hij spoedig zou terechtgesteld worden. De vrijbuiters zouden den kristen die het gewaagd had het bloed van hun aanvoerder te vergieten, in stukken scheuren. Hij moest dus onverwijld een verklaring vinden die de mannen voorloopig zou tevreden stellen.

Zijn revolver in het foedraal terugstekend, verliet hij haastig de tent en ging vastberaden tegenover de Arabieren staan. Hij vond zelfs den moed een glimlach op zijn samengetrokken lippen te tooveren en gaf hun teeken te blijven staan.

— Mohamed was met de vrouw komen praten over het losgeld, zei hij. Zij heeft getracht hiervan gebruik te maken om te vluchten en hij heeft op haar moeten schieten. Zij is niet dood, alleen maar gekwetst. Mohamed en ik zullen over de gevangene waken.

Toen hij deze woorden had uitgesproken, maakte hij rechtsomkeert en verdween opnieuw in zijn tent.

De roovers namen met deze verklaring genoegen en keerden met voldoening naar hun slaapsteden terug.

Toen hij zich weer tegenover Jane Clayton bevond, voelde Werper zich met geheel andere gevoelens bezielde dan degene die hem enkele oogenblikken te voren zijn bed hadden doen verlaten.

Een kracht die sterker was dan zijn wil dwong hem er toe op dit oogenblik zijn slechte instincten het zwijgen op te leggen. Hoe laag een verlopen mensch ook gevallen is, toch verlaten de ridderlijke gevoelens waarin hij werd opgevoed hem nooit geheel.

De woorden van Jane hadden in Werper gevoelens heropgewerkt die hij voor immer onderdrukt waande.

Voor de eerste maal gaf hij zich rekenschap van den hopeloozen toestand waarin de ongelukkige gevangene zich bevond en met schaamte moest hij voor zichzelf bekennen dat al de rampspoed die op haar hoofd was neergekomen aan zijn gemeen gekronkel te wijten was.

Werper was te diep verdorven dan dat zijn geweten een volledige overwinning zou behaald hebben, maar in dit eerste oogenblik van berouw maakte hij het rechtzinnig voornemen al het kwaad te herstellen dat hij dit arme en onschuldige schepsel had berokkend.

Terwijl hij nadacht en luisterde naar de wegstervende stappen der Arabieren, kwam Jane bij hem.

— Wat gaan wij nu doen? vroeg zij. Morgen reeds zullen zij de waarheid ontdekken.

— Wat gaan wij nu doen? vroeg zij. Morgen reeds zullen zij de waarheid ontdekken.

Zij zullen u vermoorden zoohaast zij begrepen hebben dat u Mohamed hebt gedood.

Werper bewaarde het stilzwijgen. Vervolgens wendde hij zich tot de jonge vrouw:

— Ik heb een plan, zei hij. Dit plan vereischt moed en sterke zenuwen, maar u hebt reeds bewezen dat u beide bezit. Denkt u te kunnen uitvoeren wat ik u ga voorstellen?

— Ik ben tot alles bereid, liever dan mij te onderwerpen aan het lot dat mij te wachten staat, antwoordde zij met een moedigen glimlach.

— U zoudt moeten doen net alsof u dood waart, terwijl ik u ver van het kamp zal wegbrengen, verklaarde Werper. Ik zal de schildwachten zeggen dat Mohamed mij bevolen heeft u in de jungle te begraven.

— Goed, maar meent u werkelijk dat de Arabieren u zullen gelooven? opperde Jane zacht.

— U kent ze niet, zei Werper. Maar ik, ik weet dat voor deze Muzelmannen het lijk van een christen een voorwerp van afschuw en vrees is. Zij zullen integendeel graag aannemen dat Mohamed gruwelt voor deze nabuurschap en mij opgedragen heeft hem ervan te bevrijden. De list zal slagen, vrees niet.

Twijfelend haalde Jane de schouders op.

— Ik wil wel, zei zij eindelijk. Wij kunnen het beproeven. En als u slaagt, wat zal er dan gebeuren?

— Ik zal u in de jungle in veiligheid brengen, antwoordde

Werper. Daarna zal ik in den vroegen morgen met twee paarden terugkomen.

— Maar hoe zult u den dood van Mohamed verklaren? vroeg zij nog. De moord zal ontdekt worden vooraleer u kunt vluchten.

— Ik zal niets verklaren, zei Werper raadselachtig. Mohamed zal het zelf wel doen. Bent u nog steeds bereid het avontuur te wagen?

— Ja.

— Wacht, ik zal u eerst van een wapen en munitie voorzien.

Werper ging de tent uit. Weldra kwam hij terug, een revolver en een patroontasch tegen zijn borst verbergend.

— Bent u gereed? vroeg hij.

— Ja.

— Laat u dan op mijn rug vallen en laat de armen, de beenen en het hoofd slap neerhangen. Denk er aan dat u dood bent!

Een poosje later stapte Werper door het kamp; op zijn rug droeg hij een schijnbaar levenloos lichaam.

Een omheining van doornstruiken was rondom het kamp aangebracht om de wilde dieren af te schrikken. Twee schildwachten die de wacht betrokken stonden naast het vuur. Een van hen zag Werper naderen.

— Wie ben je? riep de krijger. Wat draag je daar?

Werper lichtte de kap van zijn burnoes op om zijn gezicht te toonen.

— Het is het lijk van de gevangene, zei hij. Zij is aan haar verwonding gestorven en Mohamed heeft mij gevraagd haar naar de jungle te dragen om haar daar te begraven volgens de gewoonte der christenen.

De angst snoerde Jane de keel dicht, terwijl zij het antwoord van den Arabier afwachtte. Zou hij niet in lachen uitbarsten bij het hooren van dit dwaas verzinsel?

— Wil je er alleen heengaan of verlang je dat ik je vergezel? vroeg de man, zonder dat in zijn stem een glimp van verrassing te bespeuren viel.

— Ik zal alleen gaan, antwoordde Werper eenvoudig, terwijl hij zijn weg voortzette.

Steeds met zijn last op de schouders drong hij den doolhof van de wildernis binnen en slechts toen hij er stellig van overtuigd was dat hij buiten het gezicht was, zette hij Jane op den grond neer.

Vervolgens hielp hij haar in een boom klimmen en overhandigde haar de patroontasch en den revolver.

— Morgen vroeg, fluisterde hij, zoo gauw het mogelijk is, zal ik u hier komen opzoeken. Schep moed, lady Greystoke, wij kunnen nog ontsnappen!

— Dank u! antwoordde zij met gedempte stem. U bent zeer goed voor mij geweest.

Werper antwoordde niet en de nacht verborg het schaamterood dat hem de wangen kleurde. Vlug lichtte hij de hielen en sloeg weer den weg naar het kamp in.

Van zijn wachtpost zag de schildwacht Werper zijn tent terug binnengaan. Hij kon echter niet zien dat de gewezen luitenant ze onmiddellijk weer verliet en behoedzaam naar de tent kroop die de gevangene betrokken had en waar nu het lijk van Mohamed Bey lag.

Daar hield hij zich met een ingewikkeld en gevaarlijk werk bezig. Hij plaatste het lichaam op zijn schouders en richtte zich al kruipend naar de tent van Mohamed. Hij had oneindig veel tijd noodig om ze te bereiken daar hij slechts met de grootste omzichtigheid vorderde.

Hij legde het lijk op het veldbed van Mohamed neer en zocht naar den revolver van den dooden vrijbouter. Toen hij hem gevonden had, haalde hij er een kogel uit en stopte daarna het wapen in de rechterhand van den doode.

Hij voltooide zijn tooneelschikking door de kleederen van Mohamed, die gedurende het gevecht verkreukeld waren, weer glad te strijken. Na een laatsten blik om zich te vergewissen of alles geschikt was zooals hij het wenschte, sloop hij zijn eigen hut binnen en kroop onder zijn dekens.

Den volgenden morgen werd hij gewekt door de stem van een der bedienden van Mohamed die zijn tent binnenstormde.

— Helaas, helaas! riep de neger uit. Kom, heer, kom gauw! Mohamed Bey is dood! Hij heeft zich met eigen hand gedood!

Werper wierp eerst een verwilderden blik om zich heen daar hij meende dat alles ontdekt was. De woorden van den bediende gaven hem echter zijn tegenwoordigheid van geest terug.

— Ik kom! zei hij, terwijl hij haastig zijn kleederen aantrok.

Een mompelende menigte van Arabieren omringde de zijden tent van Mohamed toen Werper aankwam. Verscheidenen onder hen stonden aan het hoofdeind van het bed van den Arabier. Werper boog zich zwijgend over het lichaam van den roover; daarna keerde hij zich naar de aanwezigen.

Wie heeft dat gedaan? schreeuwde hij met striemende en dreigende stem. Wie heeft Mohamed Bey gedood?

Er ging een eenparig protest op.

— Mohamed werd niet gedood, riep men hem toe. Hij heeft de hand aan zichzelf geslagen. Dit is er het bewijs van, Allah zij geloofd! En de Arabieren wezen het wapen dat de versteven vingers nog steeds omklemd hielden.

Werper liet zich langzamerhand overtuigen dat Mohamed zelf een einde aan zijn leven gesteld had en weldra droegen zes sterke negers het stoffelijk overschot van Mohamed naar een kuil die met groote steenen gevuld werd om het lijk tegen de roofzucht der wilde dieren te beschermen.

Het plan van Werper was beter gelukt dan hij had durven hopen.

De vrijbuiters hadden nu geen aanvoerder meer en na een korte beraadslaging besloten zij uiteen te gaan om zich naar de verschillende stammen te begeven waartoe zij behoorden. Werper deelde hun mede dat hij, wat hemzelf betrof, de kust wenschte te bereiken en daar hij niets bezat dat de begeerlijkheid der Arabieren kon opwekken, weigerden zij niet hem te laten vertrekken.

Het kamp werd dus opgebroken en de Arabieren vertrokken in de tegenovergestelde richting waarheen Werper zich begaf. Toen hij hen ver genoeg verwijderd oordeelde, steeg de gewezen officier van zijn paard en wenschte zichzelf geluk omdat hij zoo wonderbaar aan de wraak van de vrijbuiters ontsnapt was.

Voorzichtigheidshalve wachtte hij nog enkelen tijd; daarna keerde hij terug, sloeg rechts af en leidde zijn paard het woud binnen in de richting van den boom waarin lady Greystoke zich bevond.

— Jane! riep hij met triomfantelijke stem uit.

Hij kreeg geen antwoord. Verwonderd herhaalde hij zijn groet, doch opnieuw zonder resultaat. Vruchteloos doorzocht Werper niet alleen den boom waarin hij Jane meende aan te treffen, maar ook nog alle naburige boomen. Nergens vond hij een spoor van de jonge vrouw...

DRIE EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK TARZAN VINDT ZIJN VERSTAND TERUG

Terwijl Tarzan de ontgoochelende steenen die in zijn lederen veldflesch staken tusschen de vingers liet glijden, keerden zijn gedachten terug naar den hoop staven waarrond de veldslag tusschen de Arabieren en de Abyssiniërs zich had afgespeeld. Wat was dat metaal? Vanwaar kwam het? Wat beteekende de kwellende gedachte die steeds opnieuw in zijn geest oprees: dat deze staven een rol hadden gespeeld in een tooneel waarvan hij de vage herinnering als van een droom met zich meedroeg? Waar waren deze herinneringen? Tarzan schudde het hoofd. Hij herinnerde zich bepaalde beelden uit zijn kinderjaren die hij had doorgebracht bij de menschen die zijn broeders waren en wier gelijke hij meende te zijn. Terzelfder tijd doemden vage beelden vóór hem op die als het ware tot een andere wereld behoorden en geen verband hielden met zijn andere herinneringen. Langzaam en moeizaam greep er een wederaanpassingsproces plaats in dit arme geschokte brein dat stilaan zijn vermogens herwon die tijdelijk verlamd waren geweest door den terugslag van de ramp waarin Tarzan bijna den dood had gevonden.

Vreemde aangezichten rezen vóór zijn geestesoog op, maar hij kon er nog niet in slagen ze met hun naam aan te duiden. Toch was er een beeld dat met meer aandrang terugkwam en een zoete vreugde overweldigde Tarzan telkens als hij zich die zuivere

trekken, die blauwe oogen, die gouden haren herinnerde. Wie was deze vrouw? Het scheen dat zij hem zeer lief was, maar toch kon hij er niet in gelukken te bepalen tot welke periode van zijn leven zij had behoord.

Toch wel... Nu zag hij haar in een stad waar gebouwen van een fabelachtige hoogte zich aaneenrijden en waar vurige wagens in razende snelheid door de straten snorden...

Tarzan meende een korte wijl dat hij zijn geheugen terugvond, maar op hetzelfde oogenblik tooverde zijn herstellend brein hem

het beeld voor van dezelfde vrouw die naast hem in de wildernis stond en de vruchten verdeelde die zij eigenhandig geplukt had... Hij zag er van af te begrijpen.

In ieder geval werd hij onweerstaanbaar aan haar herinnerd door den geur van de gevangene die Taglat hem ontroofd had en tegelijk stond zij in een vaag maar onmiskenbaar verband met de puinen waarnaast nog steeds de gouden staven lagen.

Tarzan haakte de ledige veldflesch aan zijn gordel vast en sloeg zuchtend terug den weg naar 't bosch in. Hij ontwaarde de Arabieren die vertrokken op zoek naar Achmet. Onzichtbaar verscholen in het gebladerte, liet hij ze voorbijrijden en ging dan verder in de richting der puinen van het huis waarvan de herinnering bijna in zijn geest was doorgedrongen. Niets was er dat de zoon van de jungle tot spoed aanzette. Hij ging dan ook niet onmiddellijk naar de vlakke en bracht nog een dag door in het woud waar hij een antilooop doodde waarmee hij zijn honger stilde.

Toen hij zich eindelijk naar de puinen begaf wachtte hem een verrassing. De staven waren verdwenen! De grond was vertrappeld door paarden en menschen en leverde dus geen enkel spoor op. Men had wel kunnen aannemen dat de gouden staven in de lucht verzwonden waren.

Tarzan kreeg den indruk alsof de gansche wereld met hem spotte. Alles ontglipte hem: zijn mooie keien, de staven in geel metaal, de vrouw wier beeld hem kwelde en zelfs zijn geheugen dat hem soms grillig een geheim scheen te willen prijs geven om daarna in het niet terug te zinken.

Nijdig besloot de reus naar de wildernis terug te keeren en op zoek te gaan naar Chulk. Twee dagen lang zwierf hij op goed geluk rond, zich volstoppend met vleesch, met lange teugen zijn dorst lesschend om daarna zwaar neer te vallen. Den morgen van den derden dag drong de vage reuk van een paard en zijn ruiter in zijn neusgaten. Terstond sloop hij geruischloos in de richting vanwaar deze uitwasemingen kwamen.

Weldra bemerkte hij een eenzame ruiter en herkende onmiddellijk den man die hem zijn bontgekleurde keien ontstolen had.

Werper was half ingedommeld, gewiegd door den tragen stap van zijn rijdier, toen een aanzienlijk gewicht op zijn rug neerplofte. Vooraleer hij begrepen had wat er met hem gebeurde, werd hij uit den zadel gerukt en lag hij op den grond, de borst verpletterd onder de knie van den reus die hem met woedende oogen aankeek. Hij poogde te roepen, maar zijn stem werd in zijn

keel gesmoord.

— De keien? schreeuwde de reus. Wat hebt gij met de keien gedaan die gij Tarzan ontstolen hebt?

De omknelling werd een weinig lossen en Werper slaagde erin enkele woorden uit te brengen:

— Achmet de Arabier heeft mij gedwongen ze hem ter hand te stellen, zei hij. Hij heeft zich de veldflesch en haar inhoud toegeëigend.

— Dat weet ik, zei Tarzan. Maar ik weet ook dat de keien die in de veldflesch zaten niet die van Tarzan waren. De Arabier zelf wilde ze niet hebben en heeft ze woedend weggegooid. Het zijn mijn mooie keien die ik wil. Waar zijn ze?

— Ik weet er niets van! Ik weet er niets van! riep Werper uit. Ik heb de veldflesch en de keien aan Achmet moeten geven en ik weet niet wat hij ermee gedaan heeft.

— En ik herhaal u dat ik het weet en dat ik de veldflesch en de keien gevonden heb die Achmet pas had weggegooid. Het waren de keien van Tarzan niet. Zeg mij waar ze verborgen zijn of ik dood je als een hond!

Werper trachtte zich uit de ijzeren greep die hem omknelde los te wringen en stiet een snijdenden kreet uit.

— Groote goden, lord Greystoke! riep hij uit. Zou u bekwaam zijn een misdaad te begaan voor een handvol edelsteenen?

De greep ontspande zich terwijl een eigenaardige uitdrukking over het gezicht van den reus gleed.

— Lord Greystoke? herhaalde Tarzan. Lord Greystoke? Welke is die naam? Waar heb ik hem reeds gehoord?

— Het is de uwe! huilde Werper, met niets anders bekommerd dan om den reus van zijn moordlustige gedachten af te leiden. U bent gewond geweest door een rotsblok op het oogenblik van de aardbeving en hebt het geheugen verloren. U bent John Clayton, lord Greystoke. Herinnert u zich nu?

Tarzan bewaarde een oogenblik het stilzwijgen. Met gefronste wenkbrauwen verdiepte hij zich in het werk van wederopbouw dat in den chaos van zijn gedachten plaats greep. De naam van lord Greystoke, uitgesproken op het oogenblik waarop zijn geheugen een bovenmenselijke krachtsinspanning deed, had de veer in werking gebracht die gansch het kunstige mechanisme van zijn gedachte opnieuw deed werken.

Hij streek met de hand over het voorhoofd alsof hij uit een droom ontwaakte en richtte zich wankelend op.

— Groote God! steunde hij. Jane, mijn vrouw!

Vervolgens wendde hij zich tot Werper:

— Wat is van mijn vrouw geworden? De bungalow werd verbrand... u weet het en u bent bij die zaak betrokken... Ja, ik herinner mij nu dat u mij naar Opar gevolgd hebt. U hebt de edelsteen gestolen die ik als speelgoed aanzag... U bent een dief! Tracht het niet te ontkennen.

— Het is nog veel erger dan dat! klonk een rustige stem achter de twee mannen.

Tarzan draaide zich verbaasd om en zag een man van groote gestalte, in uniform en gevolgd door een afdeeling zwarte krijgers.

— Deze man is een moordenaar. Ik zoek hem reeds geruimen tijd op en hij moet aan het gerecht rekenschap geven van den moord op een van zijn hiërarchische oversten.

Bleek, bevend als een riet boog Werper het hoofd voor de Wet die hem in het diepste van de wildernis achterhaalde. Werktuigelijk maakte hij een beweging om te vluchten maar Tarzan legde hem de hand op den schouder en hield hem tegen.

— Wacht, zei hij, die man heeft u noodig en ik ook. Als ik met u klaar ben, komt zijn beurt. Zeg mij eerst wat er met mijn vrouw gebeurd is.

De officier nam den blanken, half-naakten reus met nieuwsgierigheid op. Hij had opgemerkt dat de man, in weerwil van zijn primitief voorkomen, zich zeer korrek uitdrukte en met belangstelling vroeg hij zich af tot welke sociale klasse dit vreemd schepsel behoorde. Wat er ook van was, hij kwam in opstand tegen den eisch die door den onbekende werd uitgedrukt om zich den schuldige toe te eigenen.

— Als ik met hem klaar ben! wedervoer Tarzan rustig.

De officier wendde zich tot zijn soldaten. Tien onder hen maakten zich uit de groep los en kwamen zich rondom Werper en Tarzan opstellen.

— De wet en de macht staan allebei aan mijn zijde, zei de officier met een lichten glimlach. Dwing mij niet ze tegen u te gebruiken. Als u iets tegen dien man hebt in te brengen, kunt u mij vergezellen en hem voor de rechtbank beschuldigen.

— U bent het die uw rechten doet gelden, antwoordde Tarzan, maar u levert er het bewijs niet van. En wat uw macht betreft, die is slechts schijnbaar. Het schijnt mij toe dat u hier op Britsch grondgebied bent waarop u met een gewapende groep zijt binnengedrongen... Waar is uw bewijs van uitlevering om dezen man mee te voeren?

De officier verloor zijn geduld.

— Ik heb noch tijd noch lust om een twistgesprek aan te gaan met een wilde! riep hij uit. Als u niet wilt dat het u berouwen zal, ga dan uit den weg!

Tarzan maakte een gebaar dat duidelijk zijn inzicht te kennen gaf weerstand te bieden, maar een sergeant die achter hem stond legde hem de handboeien aan, waarna hij hetzelfde deed met Werper.

In weerwil van het protest van Werper en van de onderdrukte razernij van Tarzan, begaf de troep zich vervolgens op weg, de beide gevangenen voor zich uitdrijvend. Tegen den avond hield de kolonne stil naast een beek om het avondeten te bereiden. Tarzan bemerkte een onduidelijke gestalte die hij in het gebladerte meende te herkennen en een gedachte rees in zijn geest op. Hij stiet een korten kreet uit en hoorde het antwoord uit de diepten van het struikgewas. Doch reeds wendden de soldaten verbaasd het hoofd naar hem om. Tarzan gebruikte toen een list om zijn plan door te drijven. Hij richtte zich tot Werper die mistroostig naast hem zat.

— Als ik u help om te ontsnappen, vroeg hij hem fluisterend, zou u mij dan als wederdienst willen helpen om mijn vrouw terug te vinden?

— Ja, natuurlijk! antwoordde Werper haastig.

— Welnu dan, ik zal u met luider stem toespreken in een taal die u niet verstaat. Maar u zult doen alsof u mij begrijpt. Antwoord mij af en toe door een of ander gegrom. Dit is alles wat ik van u vraag. Onze vlucht hangt ervan af.

Werper gaf een teeken van instemming en dadelijk stieten de lippen van zijn gezelschap zonderlinge keelklanken uit die leken op het geblaf van een dog en op het gesnater van apen.

De soldaten keken den zoon van de wildernis verbluft aan, sommigen zelfs met een bijgeloovige vrees. De officier kwam naderbij en luisterde als versteend naar de toespraak van Tarzan die Werper zoo goed mogelijk beantwoordde. Eindelijk kon hij zijn nieuwsgierigheid niet meer bedwingen en vroeg aan de twee mannen in welke taal zij zich uitdrukten.

Tarzan had er zich rekenschap van gegeven dat deze dappere krijger ongetwijfeld een uitstekend soldaat was, doch dat zijn verstand op ander gebied uiterst begrensd was. Hij antwoordde dan ook bedaard:

— Het is een Kongoleesch dialect, kapitein.

— Hm... Dat dacht ik wel, zei de officier, maar ik was er niet zeker van. In ieder geval verzoek ik u in 't vervolg een taal te

gebruiken die mij vertrouwd is.

Bij deze woorden maakte hij rechtsomkeer.

Een der soldaten fluisterde zijn gezellen toe:

— Ik heb die taal reeds gehoord op een nacht dat ik in het hart van de jungle verdwaald was. Het is de taal van de groote apen van het woud en deze man is op zijn minst een tovenaars. Er zullen ons ongelukken overkomen als wij hem niet laten

vertrekken.

Deze woorden werden in den kring herhaald en weldra heerschte er een verschromt stilzwijgen over het kamp.

In de duistere wildernis spoedde zich intusschen een harig schepsel, dat op een groteske karikatuur van een mensch leek, van tak op tak voort om de geheime boodschap over te brengen waarmede het zoojuist belast werd.

VIER EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK EEN ROEMVOLLE NACHT

Jane Clayton rilde van de koude in den boom waarin Werper haar had doen klimmen; het kwam haar voor alsof er aan dezen nacht nooit een einde zou komen. Doch een uur vóór zonsopgang keerde haar moed terug, toen zij een ruiter op het pad zag naderen.

De kap van zijn burnoes verborg zijn gelaatstrekken, maar Jane wist dat de reiziger niemand anders zijn kon dan de heer Frécoult in zijn Arabische kleedij. Met een welkomsgroet sprong zij dus uit haar schuilplaats naar beneden.

De man hield zijn paard bij de teugels tegen en richtte het hoofd op. En toen bemerkte Jane het bruine gezicht van Abdul Mourak, de Abyssiniër, gevolgd door een handvol mannen die aan de moordpartij ontsnapt waren.

Hevig verschrikt maakte zij rechtsomkeer om zich opnieuw in den boom te gaan verbergen. Maar het was te laat.

Abdul Mourak gebod haar naar beneden te komen. Eerst weigerde zij, doch de Abyssiniër gaf zijn mannen bevel haar achterna te klimmen en zich van haar meester te maken. Jane begreep dat iedere weerstand vruchteloos was; zij gaf zich over en daalde langzaam naar beneden, terwijl zij haar zaak bepleitte in naam der gerechtigheid en der menschheid.

Woedend over zijn jongste nederlaag, over het verlies van het goud, van de juweelen en van zijn gevangenen, was Abdul Mourak niet in de gewenschte stemming om zich te laten verteederen door smeekbeden waaraan hij, men moet het bekennen, zelfs in normale omstandigheden weinig gevoelig zou geweest zijn.

Hij verwachtte zich aan een strenge straf, misschien zelfs aan de doodstraf, ter uitboeting van zijn misslagen, als hij eenmaal in zijn geboorteland zou terugkeeren, aan het hoofd van het deerniswekkend overschot van de prachtige groep die hem was toevertrouwd.

Op al de smeekbeden van Jane antwoordde Abdul kortweg dat zij voortaan onder zijn bescherming stond, maar dat hij haar bij zijn oversten moest brengen die zelf over haar lot zouden beschikken.

Jane begreep dat het nutteloos was verder aan te dringen en boog gelaten het hoofd. Een der ruiters tilde haar vóór zich op zijn paard. De verkenners van Abdul waren gesneuveld in het gevecht dat zijn troepen tegenover die van Achmet had geplaatst. Daar hij

met de streek weinig vertrouwd was, had hij vrij langen tijd rondgezworven ver van het spoor dat hij had moeten volgen en was hij bijgevolg weinig in noordelijke richting gevorderd sedert zijn overijlde vlucht van het slagveld.

Op dit oogenblik richtte hij zich naar het Westen in de hoop een inlandsch dorp te bereiken waar hij verkenners zou vinden. De nacht viel echter in alvorens hij zijn plan had kunnen verwezenlijken.

Zijn manschappen waren moe en hongerig. Aangetrokken door den reuk van de paarden, zwierven de leeuwen om het kamp en hun gebrul klonk nog akeliger door het angstige gehinnik der hengsten. Menschen en dieren kenden een onrustigen slaap en de wacht moest verdubbeld worden om het kamp te beschutten tegen een gebeurlijken aanval der wilde dieren en om het vuur te onderhouden dat ze op afstand moest houden.

Het was reeds over middernacht en hoewel Jane den vorigen nacht geen oog had dichtgedaan, had zij ook nu nog geen rust kunnen vinden. Het voorgevoel van een onmiddellijk, ofschoon onbekend gevaar scheen geheel het kamp wakker te houden en de zenuwachtige krijgers hadden zich zwaarmoedig zoo dicht mogelijk bij het vuur neergehurkt.

Abdul Mourak kwam minstens tien maal uit zijn tent om heen en weer te loopen vóór de vastgebonden paarden en vóór het knetterende vuur. De jonge vrouw bemerkte zijn groote gestalte die zich op den vlammenen achtergrond van den vuurgloed afteekende en aan de hortende stramheid van zijn gang raadde zij dat de Abyssiniër door angst gekweld werd.

Opeens verhief zich het gebrul der leeuwen in een helsch koor dat den grond deed beven. De verschrikte paarden rukten aan hun kettingen om te trachten ze te verbreken. Een soldaat die moediger was dan de anderen ging bij de sidderende dieren om te pogen ze te kalmeeren. Op dit oogenblik maakte een leeuw van reusachtige gestalte, waarschijnlijk dol van den honger, een sprong en slaagde er bijna in de omheining van doornen te overschrijden. Een schildwacht bracht zijn geweer aan den schouder en vuurde, zonder dat de losbranding ook maar in het minst het helsch concert der wilde dieren rondom het kamp tot zwijgen kon brengen.

De kogel trof den leeuw en hoewel de toegebrachte wonde niet doodelijk was, toch was ze pijnlijk genoeg om zijn razernij ten top te drijven. Ware het dier niet getroffen geweest, het zou misschien voor de doornhaag en het vuur teruggedeinsd zijn, maar de pijn,

samen met de woede, deed het iedere voorzichtigheid vergeten. Met een laatste en vreeselijk gebrul wipte het met één sprong over de omheining heen en kwam te midden der paarden terecht. Toen ontstond er een onbeschrijfelijke wanorde en paniek. Het paard waarop de leeuw zijn keus had laten vallen stiet kreten van doodsangst uit en verwondde de andere dieren doordat het zich wanhopig verweerde. Sommige dravers gelukten erin zich van hun kettingen te bevrijden en begonnen wild door het kamp te galoppeeren.

Wat de manschappen betreft, zij stonden bevend en verschrikt met hun geweer in de handen zonder dat zij er zich van durfden bedienen. En wellicht was het zoo best, want in hun angst zouden zij onvermijdelijk den een of den andere van hun makkers getroffen hebben.

Het hoogtepunt van den schrik was echter nog niet bereikt. Opeens zag men vijf of zes groote, uitgemergelde leeuwen, aangehitst door het succes van hun rasgenoot, op hun beurt over de onbeduidende verschansing van doornen springen en zich naar zijn voorbeeld op de rijdieren storten.

De mannen en de paarden streden nu wanhopig tegen de woeste duivels met de gele oogen.

Reeds bij den aanval van den eersten leeuw had Jane zich bevend over al haar ledematen opgericht en nu was zij de radeloze getuige van de bloedige tooneelen die zich rondom haar afspeelden. Een paard liep haar bijna omver en het volgende oogenblik sprong er een leeuw vlak naast haar die het verschrikte dier achtervolgde.

Tusschen de losbrandingen der geweren en het gegrom der wilde dieren stegen de kreten op van den doodstrijd der ongelukkige paarden die door de bloeddorstige leeuwen gewond waren. In een dergelijke verwarring dacht eenieder slechts aan zichzelf en niemand dacht nog aan de ongelukkige, weerlooze en ongewapende vrouw.

Twintig maal misschien hing haar leven aan een zijden draad, terwijl zij sidderend in een hoek ineengedoken zat. Nu eens steigerde vlak naast haar een paard onder den beet van een zegevierenden leeuw, dan weer floot een verdwaalde kogel haar rakelings voorbij en voelde zij zich onherroepelijk verloren. Bijna al de leeuwen waren gewond doch hun kwetsuren waren niet van ernstigen aard en maakten hen slechts dol van de pijn, zoodat zij nu verwoed een doelloos bloedbad aanrichtten zonder zich zelfs te verzadigen aan de slachtoffers die reeds onder hun klauwen

gevallen waren. De paarden, of ten minste degene die nog overbleven, namen het een na het ander de vlucht en verdwenen hinnikend en in galop in de groene schaduw van de wildernis. Voor de mannen behoorde deze radelooze vlucht tot de onmogelijkheden en zij bleven bijna alleen van aangezicht tot aangezicht met de leeuwen.

Een paard, dat door een verdwaalden kogel getroffen was, stortte op enkele meters afstand van Jane Clayton neer en een leeuw, die zoojuist een draver vermoord had, wierp zich op deze nieuwe prooi. De uitpuilende oogen van de jonge vrouw zagen hoe het roofdier wellustig het vleesch verscheurde en verslond. Zij voelde zich echter zoo volslagen krachteloos dat zij niet eens verder kon vluchten.

Het levenloze slachtoffer prikkelde den leeuw, het wreede dier hij uitstek, dat slechts een prooi verkiest die weerstand biedt aan zijn meedoogenlooze omknelling. Hij begon dus te grommen en stiet met den poot het kreng van den draver van zich af. Vervolgens hief hij den kop op om een nieuw slachtoffer te zoeken waarop hij zijn razernij zou kunnen botvieren. Zijn gele oogen vestigden zich op Jane Clayton en hij sperde zijn muil open in een woeste grijns die den binnenkant van zijn donkerroode kaken en zijn geweldige gele tanden liet zien. Hij stiet nog een gebrul uit dat uit het diepst van zijn keel opsteeg en dook dan ineem als een groote kat vooraleer op deze nieuwe prooi toe te springen.

* * *

Het was vroeg stil geworden in het kamp waar Tarzan en Werper geboeid rustten. Dien avond hoorde men noch gelach noch vroolijk gezang. Twee ongeruste schildwachten betrokken de wacht en peilden voortdurend met hun blikken de ondoordringbare duisternis van de dichtbegroeide jungle. Hun gezellen rustten of trachtten den slaap te vinden.

Schijnbaar roerloos, beproefde Tarzan den weerstand van zijn boeien die hem de polsen omsloten. Zijn spieren spanden zich onder de gebruide huid van zijn armen en schouders. Zijn aderen zwollen op zijn slapen en het zweet gutste van zijn voorhoofd doch één voor één braken de vezels van zijn koorden en zijn inspanningen werden weldra bekroond: een zijner handen was vrij!

Op dit oogenblik weerklonken uit de jungle langgerekte keelklanken als een oproep. Onmiddellijk bleef Tarzan roerloos

als een standbeeld liggen, de ooren en de neusgaten in de richting van den wilden kreet dien hij daareven gehoord had.

Nogmaals weerklonk het zonderling gegrom in het donkere loover dat het kamp omringde. Een der schildwachten bleef plotseling staan en doorgvorschte de duisternis met zijn blikken. Zijn kroeshaar rees te berge op zijn schedel en met gedempte stem riep hij zijn makker.

— Hebt je het gehoord? vroeg hij hem.

De andere naderde al bevend.

— Wat gehoord? zei hij.

Als om hem te antwoorden verhief de vreeselijke stem zich opnieuw en werd ze beantwoord door een gelijkaardig geluid dat uit het kamp kwam. De schildwachten drukten zich dicht tegen elkaar aan, den blik gericht op den duisteren hoek waaruit de geweldige roepkreten opstegen. Boomtakken hingen over de verschansingen op deze plaats die aan het uiteinde van het kamp gelegen was. De twee verschrikte krijgers durfden niet naderbij komen en hun angst deed er hun zelfs niet aan denken hun makkers ter hulp te roepen. Bevend over al hun ledematen, beperkten zij er zich toe te wachten op de vreesaanjagende verschijning die naar zij meenden weldra uit de jungle zou opduiken. Lang bleven zij niet in de onzekerheid. Een reusachtige gestalte sprong met een verrassende lenigheid het kamp binnen. Bij dit gezicht vond een der schildwachten terzelfder tijd het gebruik van zijn stem en van zijn ledematen terug. Schreeuwend uit al zijn macht om het slapende kamp te wekken, sprong de man naar het vuur toe en wierp er dorre twijgen op. De officier en

zijn zwarte soldaten waren inderhaast opgestaan. De vlammen sloegen hoog en lichtend uit den heroplevenden brandstapel op en de half ontwaakte mannen deinsden achteruit, ten prooi aan een bijgeloovigen angst ten overstaan van het schouwspel dat zich vóór hun blikken ontrolde. Een dozijn harige en reusachtige gestalten sprongen tegelijk van de takken die boven de

omheiningen hingen. De blanke reus, die één van zijn handen bevrijd had, was op de knieën gaan zitten en moedigde de schrikwekkende bezoekers aan door een reeks gemoduleerde kreten en knorgeluiden.

Ook Werper had zich klappertandend opgericht. Hij waande zich aan een vreeselijke nachtmerrie ten prooi. De menschen naderden de beide gevangenen. Chulk stond aan hun hoofd. De officier beval zijn mannen op de indringers te vuren maar de negers veinsden niets te hooren, overtuigd als zij waren dat de toovenaar de macht bezat de wilde dieren van de jungle ter hulp te roepen, die hen zouden vernietigen als zij durfden verroeren. Toen hief de kapitein, alleen gehoor gevend aan zijn dapperheid, zijn revolver op en vuurde. Hij trof niemand maar Tarzan, die bevreesd was voor de uitwerking van de losbranding op zijn bondgenooten die schenen bang te worden, gaf hun bevel zich te haasten om hem te gehoorzamen.

Chulk en zes van zijn rasgenooten naderden onverschrokken en op de aanwijzingen van den zoon van de wildernis maakten zij zich van Werper en Tarzan meester om hem mee te voeren naar de wildernis.

De woedende officier slaagde er ten koste van verdubbelde kreten en bedreigingen in zijn mannen te dwingen de aftrekkende apen een salvo achterna te zenden. De negers vuurden met gesloten oogen en hun kogels verdwaalden grootendeels. Eén ervan trof echter een der menschen, Chulk, die Werper op zijn schouders droeg. Het dier wankelde en viel. Het stond onmiddellijk weer op maar aan zijn hijgenden adem bemerkte Werper dat Chulk ernstig gewond was. Weldra bleef hij achter op zijn makkers en het was slechts enkele minuten later, toen Tarzan het oponthoud had bevolen op een open plekje, dat Chulk wankelend van de pijn en onder het gewicht van zijn menschelijken last aankwam.

Het arme dier was uitgeput van krachten en viel neder, Werper in zijn val meesleurend. Deze werd half verpletterd door het gewicht van Chulk en toen hij zich wilde vrijmaken voelde hij in de dikke haarvacht van het dier een lederen voorwerp dat hij meende te herkennen. Werktuigelijk greep hij het: het was een veldflesch, opgepropt met ronde en harde keien. Werper slaakte bijna een kreet van verrukking. Het was onmogelijk en toch was het waar. Koortsig trachtte hij de veldflesch in zijn openstaand hemd te verbergen doch daar hij geboeid was kon hij er niet in gelukken en moest hij zich tevreden stellen ze tusschen de

plooien van zijn burnoes weg te stoppen. Van zijn kant ging Tarzan voort zich van zijn boeien te bevrijden. Toen hij hiermee klaar was, spoedde hij zich ongerust bij Chulk, onderzocht hem en schudde het hoofd:

— Hij is dood, mompelde hij eindelijk. Arme, trouwe vriend.

Met een zucht wendde hij zich tot Werper en begon hem van zijn koorden te bevrijden. Hij maakte hem eerst de handen los en wilde daarna de koorden van de enkels losknoopen.

— Laat maar, zei werper haastig. Dat kan ik zelf wel doen. Ik heb een mes in mijn zak.

Tarzan drong niet aan en Werper slaakte een zucht van verlichting want een van zijn beenen lag op de kostbare veldflesch. Zonder opgemerkt te worden sneed hij den riem door waarmee de veldflesch aan het soort van gordel dat de aap droeg vastgemaakt was. Vervolgens verstopte hij ze tusschen zijn hemd, stond daarna op en ging bij Tarzan.

Opnieuw nam de begeerlijkheid van hem bezit en verdreef al de goede voornemens die het vertrouwen van Jane in hem had doen ontwaken. Wat de jonge vrouw in hem had teweeggebracht, werd door de ontdekking van de veldflesch in een oogenblik vernietigd. Werper kon maar niet begrijpen hoe dit voorwerp in het bezit van Chulk was geraakt, maar het bevatte de steenen van Opar en dit was het voornaamste.

— En nu, zei Tarzan hem, houd uw belofte en breng mij naar de plaats waar u mijn vrouw voor de laatste maal hebt gezien.

Ze begaven zich op weg doch konden slechts langzaam vooruitkomen wegens den last dien Werper ondervond om in de duisternis te marcheeren. Tarzan werd ongeduldig om die traagheid maar de Europeaan kon niet van den eenen tak op den anderen springen zooals zijn lenige gezellen en hun gang moest zich noodgedwongen aan den zijne aanpassen.

De menschen volgden de beide blanken gedurende enkele kilometers, doch weldra verflauwde hun ijver en, wispelturig als altijd, verspreidden zij zich volgens de grillen hunner fantasie zonder zich nog verder te bekommeren om de twee mannen die zij daareven gered hadden.

Werper en Tarzan zetten dus alleen hun weg voort zonder dat deze laatste zich verbaasd noch verongelijkt voelde.

Sedert verscheidene uren stapten zij stilzwijgend voort, toen in de verte een rauw gebrul weerklonk gemengd met scherpe kreten, gehinnik van pijn en bij tusschenpoozen ook gewerschoten. Tarzan was blijven staan en luisterde aandachtig.

— Ginder gebeurt iets zonderlings en vreeselijks, zei hij tot Werper. Ik wil er heengaan want ik kan misschien menschen helpen die in gevaar verkeeren.

— En uw vrouw bevindt zich misschien ook daar! voegde Werper er aan toe.

Hij besepte de waarheid van zijn woorden niet, doch sedert hij op zulke wonderbare wijze de kostbare veldflesch had teruggevonden, verdroeg hij nog slechts met ongeduld het gezelschap van den blanken reus en in zijn geest smeedde hij voortdurend plannen om zich te ontdoen van den Engelschman die tegelijk zijn redder en zijn meester was. Bij het hooren van Werper's woorden sprong Tarzan op.

— Lieve hemel! riep hij uit. Als dat mogelijk was! De leeuwen zijn bezig met het kamp aan te vallen, ik ben er zeker van, alleen bij het hooren van het gehinnik der paarden... Hoor, nu begint een man op zijn beurt te schreeuwen... Ha! Als Jane daar is, geve God dat ik op tijd moge komen!

Hij wendde zich tot Werper.

— Wacht mij hier, zei hij op gezaghebbenden toon, ik zal u hier terug komen opzoeken, maar nu moet ik zoo snel mogelijk naar ginder loopen.

En zich in een boom slingerend, verzwond de reus in den nacht zonder meer gerucht te maken dan een verdwijnende geest. Een oogenblik bleef Werper op de plaats staan waar de zoon van de wildernis hem had achtergelaten. Daarna kwam een sluwe glimlach op zijn lippen spelen.

— Hier blijven? mompelde hij. Tot jij terugkeert om mij de juweelen te ontstelen en mij vervolgens aan het gerecht over te leveren? Neen, vriend, neen! Daarvoor is Werper niet dom genoeg!

En een plotseling besluit nemend, drong de gewezen luitenant het kreupelhout binnen, begaf zich in oostelijke richting en wenschte zichzelf geluk omdat hij het beste deel verkozen had.

Het was inderdaad het beste, indien hij er de voorkeur aan gaf te sterven onder den tand van de roofdieren liever dan voor den krijgsraad te verschijnen die hem in Europa wachtte.

VIJF EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK TERUG NAAR HUIS

Tarzan kwam weldra in het gezicht van het kamp waaruit de hooge vlam opsteeg van den brandstapel die van verre alle bijzonderheden verlichtte van de ijselijke tooneelen die er zich afspeelden.

Van op een tak overschouwde de zoon van de wildernis dit bloedbad en zijn blik bleef rusten op de gestalte van een vrouw die lijkbleek en onbeweeglijk tegenover een leeuw stond die zich gereed maakte om op haar te springen. Numa stond bijna onder den tak waarop de naakte en ongewapende zoon van de jungle gezeten was.

Tarzan kende echter geen oogenblik van aarzeling omtrent de taktiek die hij aanwenden moest en men zou inderdaad hebben kunnen gelooven dat hij gansch dit tooneel voorzien had, zoo snel was zijn reactie.

In een soort van gevoelloosheid gedompeld, wachtte Jane den aanval van het roofdier af dat haar op den grond zou neersmakken en met zijn scherpe klauwen verscheuren. Waarom nog pogen te ontsnappen? Beter was het den dood in het aangezicht te zien dan achterhaald te worden in een vruchteloze poging om te vluchten. Jane sloot zelfs de oogen niet, gefascineerd door het zicht van het monster, en zoo kwam het dat zij, op het oogenblik waarop de leeuw zijn spieren ging spannen om toe te springen, een gebronsde en machtige gestalte bemerkte die met al haar gewicht op den rug van het wilde dier neerplofte.

Bij het zien van deze verrassende verschijning, dacht de jonge vrouw ernstig dat zij het verstand verloren had en dat zij de speelbal was van een hersenschim. Zij vergat den leeuw, het gevaar dat zij nog steeds liep, al de gevaren die zij reeds getrotseerd had en de rest van de wereld, om zich geheel over te geven aan het mirakel van de verrijzenis van hem dien zij dood had gewaand.

Met de handen op het hevig bonzende hart gedrukt, met zenuwachtig trillende lippen, deed de jonge vrouw enkele stappen om beter haar echtgenoot te zien en zich te overtuigen dat zij niet het slachtoffer van een zinsbegoocheling was. Zij zag de zenuwachtige dijen die het dier als een schroef omklemden, terwijl de gespierde arm van Tarzan langzamerhand den monsterachtigen kop achterover drukte van den leeuw die tevergeefs trachtte zich aan den onverbiddelijken greep van zijn

tegenstander te ontworstelen. Opeens hoorde men een gekraak van wervels en het roofdier stortte met gebroken ruggegraat neder. Jane slaakte een kreet van vreugde en triomf die onmiddellijk in een gehuil van angst veranderde.

Een tweede leeuw wierp zich op zijn beurt op Tarzan! Dit maal zocht de zoon van de wildernis om zich heen een of ander wapen om zich te verdedigen, want hij was er niet zeker van dat hij tweemaal achtereenvolgens zijn buitengewone heldendaad zou kunnen herbeginnen. Aan zijn voeten zag hij een geweer liggen dat door een der negers was achtergelaten: hij greep het vast en diende er zijn nieuwen vijand een geweldigen slag op den schedel mee toe. Geen sterveling zou in staat geweest zijn de harde hersenpan van een leeuw te splijten, maar de reus, bezielde door een almachtige razernij, overtrof zijn eigen krachten.

Op het oogenblik waarop de leeuw neerviel, vloog Jane in de armen van haar echtgenoot. Een oogenblik hield zij hem tegen haar borst gedrukt, daarna viel haar blik terug op de gevaren die hen nog omringden. De leeuwen zetten hun slachting voort onder de enkele paarden die in een razenden galop rond het kamp renden zonder er zelfs aan te denken over de omheining te springen. Nog langer blijven betekende een zekeren dood. Tarzan greep dus Jane vast en heesch haar op zijn schouders. Vervolgens slingerde hij zich in de takken en verwijderde zich van het kamp langs den luchtweg dien hij bij voorliefde in de wildernis gebruikte.

In het hart van Tarzan hadden de onrust en het verdriet de plaats geruimd voor de vreugde, terwijl hij zich naar de plaats spoedde waar hij Werper had achtergelaten. In de grootmoedigheid die hem vervulde besloot hij opeens den gewezen luitenant al zijn verraderlijke gedragingen te vergeven en hem te helpen aan het gerecht van zijn land te ontsnappen om elders, waar hij de kans zou vinden, een nieuw leven te beginnen. Doch toen hij bij de

aangeduide plaats kwam vond hij ze verlaten. Tarzan riep herhaalde malen met luider stem zonder antwoord te krijgen.

Van dan af was hij ervan overtuigd dat de man op de vlucht geslagen was om redenen van persoonlijken aard. Tarzan voelde dat hij het recht niet had zijn vrouw de bijkomende vermoeienissen op te leggen die de achtervolging van den verrader zouden eischen.

— Hij heeft zijn schuld bekend door te vluchten, Jane, zei hij. Er blijft ons niet anders over dan hem over te laten aan het lot dat hij zichzelf gekozen heeft.

Zonder aarzelen sloegen ze beiden den weg in die naar de vlakke voerde waar de verkoolde puinen oprezen van den bungalow die eertijds hun geluk beschut had. Zij wisten overigens dat de dappere Waziris al hun krachten zouden inspannen om hun bezitting te herstellen, zoo gelukkig zouden zij zich voelen hun meester en hun meesteres terug te vinden die zij dood waanden. Zij kwamen in de omgeving van het dorp van Achmet Zek en namen talrijke voorzorgen vooraleer het te naderen. Deze waren echter volkomen overbodig, zooals zij konden vaststellen toen zij dichterbij kwamen. Van de schuilplaats der roovers bleef niets anders over dan een omgevallen afsluiting en enkele voor driekwart verbrande nog rookende hutten, het duidelijk bewijs dat een machtige vijand hier was voorbijgetrokken om zijn wraak te koelen.

— De Waziris! zei Tarzan voor alle commentaar, met een glimlach.

— Groote Goden! riep Jane uit.

— Zij kunnen niet ver zijn, ging Tarzan voort. Basuli staat ongetwijfeld aan hun hoofd. Het goud en de juweelen van Opar zijn verdwenen, Jane, maar wij hebben elkaar teruggevonden en wij hebben nog altijd onze vrienden, de Waziris. Wat zijn het goud en de juweelen in vergelijking met de liefde en de vriendschap!

— Als die arme Mugambi nu nog maar leefde! zuchtte Jane.

Zwijgend zetten zij hun weg voort en in den namiddag bereikte hen uit de verte de echo van vroolijke zangen.

— Wij naderen de Waziris, Jane, zei Tarzan. Zij zijn het, ik herken hun liederen. Zij komen het kamp binnen voor de nachtrust, denk ik.

Een half uur later bereikten zij een groep zwarte krijgers, die Basuli bijeengebracht had om zijn wraaktocht tegen de roovers te ondernemen.

Bij den voorpost, naast Basuli, stond een groote gestalte die

Jane meende te herkennen. Het was Mugambi die zij dood waande en verbrand onder de puinen van den bungalow. De hereeniging van al deze moedige harten was ontroerend. Tot laat in den nacht volgden de liederen op de dansen en vroolijke lachbuien riepen de echo's wakker in de diepten van het woud. Voortdurend viel het gesprek terug op de verschillende avonturen die iedereen beleefd had en niemand vermoeide het ze steeds opnieuw te hooren herhalen.

Onafgebroken kwamen Mugambi of Basuli of een der krijgers het bewogen gevecht mimeeren dat hij met een bepaalden vijand of met een bepaald wild dier geleverd had.

De dageraad verscheen reeds aan de kim en Basuli vertelde voor de vierde maal hoe hij met een handvol krijgers den strijd had bijgewoond tusschen de Abyssiniërs en Achmet Zek en hoe zij, toen de overwinnaars in galop naar de jungle waren gevlucht, op hun beurt genaderd waren en zich meester hadden gemaakt van de staven die aan hun meester toebehoorden en ze meegedragen hadden om ze te begraven op een plaats waar geen onbescheiden blik hen kon verrassen.

Dit verhaal verwekte een onbedaarlijke pret bij al de Waziris die in hun schik waren omdat zij het bezit van hun meester hadden kunnen redden en tegelijk de Arabieren zulk een goede poets hadden kunnen spelen.

De vergelijking tusschen ieders avonturen brachten het verraad van Werper duidelijk aan het licht.

Alleen lady Greystoke vond nog den moed de verdediging van den ongelukkige op zich te nemen door al de bewijzen die haar van zijn onwaardigheid waren geleverd af te wegen tegen de moedige en ridderlijke daad waardoor Werper haar had gered.

« In het diepste der ziel van iederen mensch, zei Tarzan, kan het zaad van het goede kiemen. Het is jouw bekoorlijkheid, Jane, veeleer dan de wanhopige toestaand waarin je zich bevondt, die voor een oogenblik het geweten van dien verdorven mensch heeft wakker geschud. Door deze daad heeft hij zich in eer hersteld en als hij voor zijn Rechter zal verschijnen, zal hij zich daarop kunnen beroemen om een tegengewicht te vinden voor al de misdaden waaraan hij zich schuldig heeft gemaakt. »

Maanden verliepen...

Het goud van Opar was uit zijn schuilplaats opgedolven en had de zaken van lord Greystoke weer volkomen vlot gemaakt. Eenigen tijd later werd hij bovendien verrast door het bericht dat een nauwgezet onderzoek had toegelaten de verduisteringen te

ontdekken van een der beheerders van de vennootschap waarin hij al zijn kapitalen had verloren. De ellendeling werd gedwongen alles terug te geven, waardoor lord Greystoke zich opnieuw aan het hoofd van zijn fortuin en van zijn bezittingen bevond, die nog aanzienlijk aangegroeid waren door den verkoop van de staven goud die uit de grot van Opar afkomstig waren.

Volgens de aanwijzingen van Tarzan werd de aardige bungalow opnieuw opgebouwd naar de juiste plannen van den vroegeren. De bloemen bloeiden weer in het groene park dat hem omringde en het vreugdevol en eenvoudig bestaan van destijds, onder de stralende tropische zon, had zijn loop hernomen zooals vóór de komst van Werper en den aanval der Arabieren. Alle gevaren, alle droefenis van gisteren waren vergeten!

Zouden lord Greystoke en zijn vrouw eindelijk het geluk van een vredig leven kennen?

EINDE